

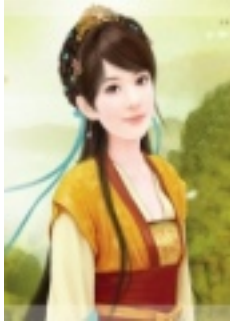
Nha Hoàn Có Điểm!

Contents

Nha Hoàn Có Điểm!	1
1. Chương 1: Thanh Âm Kỳ Quá	2
2. Chương 2: Muốn Ngực Lép Giống Tiểu Thư!	4
3. Chương 3: Nghe Thấy Ngực Lép Mà Sợ Đúng Là Tội!	6
4. Chương 4: Té Xiu (lần 1) !	9
5. Chương 5	11
6. Chương 6: Rình Coi 5000 Con Vịt!	13
7. Chương 7: Vì Tiểu Thư!	16
8. Chương 8: Một Hồi Xuân Mộng	18
9. Chương 9: Một Chút Hiểu Lâm!	20
10. Chương 10: Lại Thêm Một Đồng Mỹ Nữ!	23
11. Chương 11: Có Người Vào Cửa Bái Kiến!	25
12. Chương 12: Hồng Gia Đại Tiểu Thư!	28
13. Chương 13: Thân Phận Bị Nhận Ra	30
14. Chương 14: Cười Cười Nói Nói!	33
15. Chương 15: Rèn Luyện Thân Thể!	35
16. Chương 16: Lần Đầu Tiên Thất Bại!	38
17. Chương 17: Thâu Khuy Hữu Lý	63
18. Chương 18: Tiểu Thư Nguyên Lai Là Nam Nhân	66
19. Chương 19: Tiểu Tiểu Bị Người Xấu Khi Dễ	69
20. Chương 20: Người Xấu Là Dùng Để Đánh Người Xấu	71
21. Chương 21: Xuất Du	74
22. Chương 22: Mang Thiếu Gia Đi Kỹ Viện Học Tập	77
23. Chương 23: Vưu Đức Ân Thích Hạ Tiểu Tiểu	80
24. Chương 24: Bị Bắt Đi Hàng Châu	84
25. Chương 25: Hàng Châu Lam Phủ	87
26. Chương 26: Gặp Lại Phùng Thạc Đầu Óc Bị Hư	94
27. Chương 27: Lam Tiểu Thư Ăn Miệng Của Thiếu Gia	96
28. Chương 28: Vưu Đức Ân Thổ Lộ	99
29. Chương 29: Phong Nguyệt Vô Biên	101
30. Chương 30: Hạ Tiểu Tiểu Nhiệt Tình Giống Như Lửa	104
31. Chương 31: Vấn Đề Trong Đêm Tàn Hôn	106

Nha Hoàn Có Điểm!

Giới thiệu

Nhân vật chính: Vu Đức Ân x Hạ Tiểu Tiểu Độ dài: 30 chương + 1 chương Kết thúc (HE) Bản

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/nha-hoan-co-diem>

1. Chương 1: Thanh Âm Kỳ Quá

Tháng tám mùa hè nóng bức, nắng gắt như lửa, cạnh đầm mạn tinh bên hồ, liễu xanh phát phơ, nhẹ nhàng lướt qua mặt nước nghịch ngợm, vọng lại tiếng ve sầu kêu râm ran khiến cho lòng người càng thêm buồn bực.

Xa xa, có hai bóng người đang chạy tới.

” Tiểu thư, tiểu thư, người chạy chậm một chút, chờ Tiểu Tiểu a.” Một nữ hài cài tóc kiểu nha hoàn, nhưng lại mặc quần lụa mỏng như khói đang cực kì được ưa chuộng, cố gắng huy động đôi chân nhỏ nhắn, chạy đến thở hồng hộc hướng về phía trước hồ.

” Hạ Tiểu Tiểu, chân của người quá ngắn, chạy quá chậm, người mau nhanh lên! Trở về chậm cha sẽ mắng ta!” Một cô gái khác quay đầu lại hô, nàng dáng người thon gầy mà cao ráo, tuy rằng mặc quần áo bằng vải bông tinh khiết không tính là sa hoa, nhưng chiếc trâm đang cài trên búi tóc làm bằng gỗ tùng và ngọc trai từ đảo Nam Dương lại khẳng định một thân phận giàu có không tầm thường, nàng, chính là Vu phủ gia Ân Ân tiểu thư.

” Tiểu Tiểu chạy không nổi! Tiểu thư người lần nào cũng chạy đua với thời gian như vậy! Thật sự là mệt chết người đi được!” Hạ Tiểu Tiểu chán nản từ bỏ việc đuổi theo, ngồi phịch dưới đất xoa xoa đôi chân nhỏ.

” Người, nha đầu kia! Thật sự là..... Quên đi, dù sao chúng ta cũng gần về đến nhà, thời gian chắc là vừa kịp, chúng ta cứ chậm rãi đi thong thả vậy.” Nhìn thấy Hạ Tiểu Tiểu dừng lại, Vu Đức Ân chỉ có thể bất đắc dĩ quay lại.

Ai! Tiểu thư thật sự là người cực kì tốt nha! Trong lòng Hạ Tiểu Tiểu nhỏ giọng tán thưởng. Từ ngày nàng bị mua đến phủ hầu hạ tiểu thư, được ăn ngon lại mặc đẹp, ngủ cũng thật là tốt, không phải vất vả như người làm việc đồng áng, quả thực giống như rơi vào hũ mật ngọt ngào.

Hồi tưởng năm trước, bởi vì gia cảnh nghèo khó, tỷ tỷ chết đói, đệ đệ cũng bệnh nặng, trong nhà không có tiền cho đệ đệ xem bệnh, nường cả ngày khóc lóc, vừa lúc Vu phủ gia đến mua nha hoàn, cha đành bắt đắc dĩ đem nàng bán cho Vu phủ gia. Lúc nàng bị Vu phủ gia mang đến trước mặt tiểu thư, nàng không khỏi bật khóc, bộ dáng tiểu thư khi đó, thật giống bộ dáng đệ đệ của nàng khi sinh bệnh, lúc ấy nàng đã quyết tâm phải chăm sóc tiểu thư cẩn thận giống như chiếu cố chính đệ đệ của mình.

Sau đó, tiểu thư khỏi bệnh, cũng rất bài xích nàng, trái lại Vu lão gia nói nàng không cần làm bất kì việc gì, nhưng phải luôn ở cạnh tiểu thư nửa bước không rời, nàng thực nghe lời, thực cố gắng đền đáp, nửa bước đều không rời. Mấy năm nay, nàng đi theo bên người tiểu thư cũng chưa từng xảy ra chuyện, trước đó, chỗ cánh tay đã từng bị thủy đậu, còn có to nhỏ rất nhiều loại bệnh, nhưng từ khi nàng ở Vu phủ gia chiếu cố, đã tốt lên rất nhiều, mà tiểu thư cũng không có tiếp tục sinh bệnh nặng, thân thể từ năm này qua năm khác ngày càng khá lên, thái độ đối xử với nàng cũng càng ngày càng tốt, làm cho nàng thật là cao hứng nha.

Hiện tại, chiều cao và thể trọng của tiểu thư đều vượt qua nàng, còn trở nên đặc biệt yêu thích ra ngoài đến vùng dã ngoại du ngoạn, Vưu lão gia không đành lòng trái lại tâm nguyện của tiểu thư, nên nàng đành phải khổ sở, mỗi ngày đều đi theo phía sau tiểu thư chạy khắp nơi.

” Hạ Tiểu Tiểu, người suy nghĩ cái gì, khuôn mặt nhỏ nhắn sao nhăn nhó như vậy, có phải trong bụng đang oán giận ta không?” Mặt của nha đầu kia, giống như tờ giấy trắng, nghĩ muốn cái gì là người khác lập tức có thể hiểu được.

” Không, không có a, ta chỉ là đang nghĩ tiểu thư hiện tại càng ngày càng lợi hại, Tiểu Tiểu luôn đuổi theo không kịp.” Hạ Tiểu Tiểu lú lười nói.

” Hừ, kia đương nhiên, ta chính là..... Quên đi, đừng nghĩ ngợi nữa, chúng ta đi nhanh đi.” Vưu Đức Ân vừa định nói cái gì, rồi lại chán nản không lên tiếng, buồn bực mà vạt đứt cây cỏ bên đường.

” Vâng.....” Nhìn thấy mặt tiểu thư đột nhiên trầm xuống dưới, Hạ Tiểu Tiểu không dám nói gì chỉ nhắm mắt theo đuôi.

Hai người chậm rãi tiêu sái đi tới. Trong gió đột nhiên truyền đến thanh âm kỳ quái.

” A cần..... n..... A..... Không được..... Chịu không..... A.....”

Đây là thanh âm gì vậy? Vưu Đức Ân cùng Hạ Tiểu Tiểu hai mặt nhìn nhau, rón ra rón rén đi tới phía phát ra thanh âm.

Chỉ thấy một nữ nhân nằm ở trên mặt đất rên rỉ, nửa người trên ở trần, váy xếp chồng ở thắt lưng, một nam nhân để lộ cái mông đang ở giữa hai chân nàng lay động, miệng còn không ngừng phát ra tiếng gầm nhẹ khó hiểu.

” Tiểu thư, bọn hắn đang làm gì vậy?” Hạ Tiểu Tiểu tò mò hỏi.

” Hừ.....” Vưu Đức Ân nhanh chóng dùng tay ra hiệu rằng chớ có lên tiếng, lôi kéo Hạ Tiểu Tiểu lùi về phía sau.

” A..... Hảo ca ca..... Nhanh lên, mau nữa điếm, a..... A-” Nữ nhân kia đột nhiên kêu to lên, dọa Hạ Tiểu Tiểu lão đảo, thiếu chút nữa ngã sấp xuống.

” Ngu ngốc, người có rồi đi cũng không xong!” Vưu Đức Ân ở bên cạnh đỡ lấy nàng, nhẹ giọng răn dạy.

” Tiểu, tiểu thư, nữ nhân kia, tiếng kêu thật là lớn, dọa ta giật mình a.” Hạ Tiểu Tiểu mặt đỏ hồng nói, không biết vì cái gì, nghe được thanh âm kia, làm cho nàng có chút mặt đỏ tim đập loạn, chân như nhũn ra.

” Tiểu thư, bọn hắn rốt cuộc đang làm cái gì, vì sao cái kia nữ nhân rõ ràng biểu tình thống khổ như vậy, còn gọi nam nhân kia là hảo ca ca?”

Tuy không rõ hai người kia đang làm gì, nhưng Vưu Đức Ân cảm thấy không nên tiến lên quấy rầy, hơn nữa vừa rồi nhìn đến cảnh tượng kia, tim hắn đập như hươu chạy, nhìn thấy khuôn mặt nhỏ nhắn đang chờ đợi hắn trả lời, sắc mặt hắn ửng hồng, gấp giọng nói:” Ta làm sao biết a! Đừng quan tâm chuyện của người khác, chúng ta mau trở về nhà đi thôi.” Nói xong, khẩn trương lôi kéo Hạ Tiểu Tiểu bước nhanh chạy đi.

Mới vừa trở về phủ, tiếng rống giận dữ của Vưu lão gia giống như không hẹn mà gặp:” Ân Ân, người lại về trễ! Hạ Tiểu Tiểu, trước khi ra ngoài ta dặn dò người thế nào? Các người đều đem lời nói của ta coi như gió thoảng qua tai phải không?”

” Lại nữa rồi! L nữa rồi! Lão cha người có thấy phiền hay không a! Chúng ta này không phải đã an toàn trở lại rồi sao!” Vưu Đức Ân không kiên nhẫn nói.

” Lão gia, thực xin lỗi, cái kia..... Ta.....” Miệng Hạ Tiểu Tiểu tràn ngập áy náy muốn giải thích, vừa định giải thích, lại bị Vưu Đức Ân chặn ngang túm đi.

” Đừng để ý đến hắn, chúng ta đi.”

” Nhưng.....” Không kịp nói gì thêm, Hạ Tiểu Tiểu đã bị lôi đi rồi.

” Ân Ân! Vưu Đức Ân! Ta nói còn chưa nói xong, người dám chạy đi đâu! Đáng chết! Người này ngỗ nghịch—— nữ!” Vưu lão gia nổi giận lôi đình, hăn nghĩ mọi biện pháp mới đem nhi tử bảo bối nuôi lớn được như vậy, vậy mà hiện tại, kết quả hăn lại ương ngạnh không thèm quan tâm đến mình, hăn thật là muốn khóc lớn một trận.

Lại nói, nhi tử của hăn hiện tại cũng đã 17 tuổi rồi, đứa nhỏ 17 tuổi ở nhà khác lúc này đứa nào phải gả đã sớm gả, phải cưới vợ đã sớm cưới vợ, thuận lợi cả, ngay cả đứa nhỏ cũng nên có, nhưng con hăn thì sao, cả ngày chỉ biết lôi kéo tiểu nha đầu Hạ Tiểu Tiểu này đi ra ngoài chạy loạn khắp nơi! Việc đời lại hoàn toàn không biết gì! Ai! Có nên phải giúp đứa con tìm vài người vợ đề phòng hay không đây?

Chính là, nhi tử thân là nữ nhân như thế nào tìm vợ a, ai! Vưu lão gia thở dài. Bất quá, còn có ba năm đứa con lại có thể khôi phục thân là nam nhi, có lẽ, có thể tìm trước cho hăn một người vợ đặt ở trong nhà, để cho hai vợ chồng son trước hết bồi dưỡng cảm tình, hăn sẽ không chạy khắp nơi, làm cho người ta lo lắng.

Quả là một chủ ý tốt! Vưu lão gia cao hứng vỗ tay xuống cái bàn, cất cao giọng gọi:” Quản gia! Quản gia! Người tới!”

” Đến đây, đến đây, lão gia, ngài có cái gì phân phó?” Quản gia Vưu Tam hai ba bước đã chạy tới, lễ phép cũng kính hỏi.

” Dem tất cả các bà mối trong thành Dương Châu gọi đến đây, bảo các nàng giúp Ân Ân tìm vợ, dung mạo phải xinh đẹp, thân thể khỏe mạnh, tốt nhất là có hông to dễ sinh đẻ. Cứ tìm càng nhiều càng tốt, càng có nhiều sự lựa chọn để dự phòng

2. Chương 2: Muốn Ngực Lép Giống Tiểu Thư!

” Dự phòng?” Quản gia Vưu Tam có chút không hiểu.

Vưu lão gia trừng mắt liếc nhìn hăn nói:” Cái này mà cũng không hiểu? Tìm nhiều người tiếp đón vào trong phủ, cùng Ân Ân bồi dưỡng tình cảm, nếu như Ân Ân thích thì sẽ lấy hết về nhà, cho các nàng thì xem ai sinh được đứa nhỏ trước! Ta không tin, Vưu gia chúng ta sẽ không có ngày có con đàn cháu đống.”

” Thế nhưng, thân phận hiện tại của Ân Ân là tiểu thư.....” Rõ ràng còn không đến lúc khôi phục nam trang a.

” Ừ..... Thì nói là tìm vợ cho bà con xa họ ngoại, để cho các cô nương ở trong phủ ba năm cùng Ân Ân bồi dưỡng tình cảm.” Vưu lão gia hạ lệnh.

” Vâng, lão gia, Vưu Tam lập tức đi làm ngay.” Quản gia lĩnh mệnh mà đi.

Không đến mấy ngày sau, cả trong và ngoài thành Dương Châu đều biết Vưu phủ có một biểu thiếu gia* cần tuyển vợ, nữ tử được tuyển đều phải vào trong Vưu phủ ở ba năm, sau khi thành thân có thể ở lại trong Vưu phủ điều lan ngọc thể cả đời, sơn hào hải vị ăn đến chán miệng, lụa là gấm vóc vừa mặc vừa xé, vàng bạc tiêu ba đời không hết.

Tin tức vừa truyền ra, liền được tất cả những gia đình có con gái trong thành Dương Châu nhiệt tình đáp lại, thậm chí ngay cả một số ít gia đình ở ngoại tỉnh cũng nghe tiếng gió phong phanh mà đến, tất cả cánh cửa nhà của các bà mối trong thành Dương Châu đều bị san bằng, các tiểu thư lại càng suy nghĩ căng cả đầu, nghĩ cách muốn chui vào Vưu phủ càng sớm càng tốt, tiền thưởng đưa cho không đếm xuể, trái lại đã làm cho các bà mối trong thành Dương Châu một dịp buôn bán lớn có lời.

Bên ngoài, việc tuyển vợ của Vưu phủ phát triển đến như dầu sôi lửa bỏng hùng hực khí thế, bên trong phủ, Vưu Đức Ân vẫn không biết một chút nào còn ở bên trong đình viện hưởng thụ gió mát, Hạ Tiểu Tiểu ở một bên rất tận tụy quạt quạt.

Thật nóng a, Vưu Đức Ân buồn bực mà giật giật cổ áo, thật muốn cởi quần áo để hóng mát, nhưng khi — nhìn đến Hạ Tiểu Tiểu đang ở bên cạnh nửa bước không rời, hắn chỉ có thể nhin, neho mắt lại, cố gắng làm cho chính mình ngủ say.

Thật nóng a, Hạ Tiểu Tiểu một bên quạt cho tiểu thư, một bên lau mồ hôi trên trán. Năm nay trời nóng như vậy, không biết tiểu thư có chịu được không?

Cúi đầu nhìn xem tiểu thư đang nằm trên ghế, hình như là đang ngủ. Hạ Tiểu Tiểu nâng lên cái cằm nhỏ, ánh mắt mê mang nhìn tiểu thư, bộ dáng khi ngủ của tiểu thư cũng thật xinh đẹp đến vậy a, mặc dù tiểu thư có cao hơn các cô gái khác một chút, nhưng cũng không tổn hại gì đến sự xinh đẹp cùng với khí chất của nàng cả, a aii..., gần đây đi ra ngoài chơi nhiều quá, làn da vốn trắng nõn của tiểu thư đều bị đen đi, việc này không thể chấp nhận được, buổi tối nên chuẩn bị sữa đắp mặt cho tiểu thư.

Nóng! Thật nóng! Hạ Tiểu Tiểu hoàn hồn trở lại, thu hồi ánh mắt từ trên mặt tiểu thư, tiếp tục lau mồ hôi, quan sát bốn phía thấy không có ai. Tùng Trúc uyển là đình viện của tiểu thư. Không có sự đồng ý của nàng, bất luận kẻ nào cũng không được phép đi vào. Ừ, được rồi, vậy là mình có thể lười biếng một chút a, mát mẻ một chút cũng không sao, dù sao tiểu thư cũng đang ngủ.

Nghĩ vậy Hạ Tiểu Tiểu buông cây quạt. Cởi bỏ dây lưng trên vạt áo, thả lỏng cổ áo. Một bàn tay đem vạt áo mở ra. Tay kia thì cầm lấy cây quạt. Quạt vù vù cho một nửa vạt áo để mở. Thật thoải mái a..... Nàng há mồm than nhẹ, vẻ mặt hưởng thụ.

Nóng! Thật nóng! Như thế nào không có gió! Giả ngủ Vưu Đức Ân bị nóng làm cho bực bời bất an. Hạ Tiểu Tiểu đang làm gì rồi. Tại sao suốt nửa ngày mà không có một chút gió? Hắn tức giận mở to mắt. Cảnh tượng đập vào trong ánh mắt lại càng làm cho hắn thêm phát hỏa.

Chỉ thấy Hạ Tiểu Tiểu ngửa đầu, đôi mắt nhẹ nhàng híp lại, môi anh đào ẽ mở, gáy ngọc nhẵn nhụi bóng loáng đột nhiên hiện ra như vậy thật hấp dẫn ánh mắt của người khác. Vưu Đức Ân nuốt một ngụm nước miếng xuống cổ họng. Ánh mắt chạy dọc theo gáy ngọc nhìn xuống phía dưới. Vạt cổ áo bị Hạ Tiểu Tiểu kéo cao lên. Mơ hồ có thể thấy—

” Hạ Tiểu Tiểu! Người đang làm gì!” Hắn lập tức cả kinh nhảy dựng lên, cố gắng kiềm chế cơn xao động trong lòng.

” A?” Hạ Tiểu Tiểu hiển nhiên bị hoảng sợ, giương cái miệng nhỏ nhắn, tay còn lôi kéo vạt áo, sừng sốt.

” Hạ Tiểu Tiểu, người..... Ban ngày ban mặt, quần áo người tại sao có thể không chỉnh tề! Người không sợ bị người thấy sao?” Vưu Đức Ân cắn răng mở miệng nói, ánh mắt cũng không nghe chỉ huy hướng về phía cổ áo của Hạ Tiểu Tiểu ngấm, gì? Đó là cái gì? Hắn đột nhiên đưa tay ra kéo lấy vạt áo của Hạ Tiểu Tiểu:” Người..... Như thế nào không có mặc yếm?!”

” Trời rất nóng, hơn nữa nơi này lại không có ngoại nhân tiến vào.....” Hạ Tiểu Tiểu ngây ngốc nói.

” Trước ngực người đây là cái gì?” Vưu Đức Ân hoài nghi nhìn thấy vải bố trắng lộ ra một nửa.

” Vải bố** a!” Tiểu thư bị nóng làm cho choáng váng rồi sao?

” Vô nghĩa! Chẳng lẽ ta còn nhìn không ra đến đó là vải bố? Ta là hỏi người là dùng vải bố ở trước ngực để làm gì?”

” Bao quanh ngực lại mới có thể giống tiểu thư a.” Hạ Tiểu Tiểu đưa tay vỗ vỗ bộ ngực của tiểu thư.

” Gì?” Vưu Đức Ân há hốc mồm một chút” Cùng ta giống nhau?”

” Đúng a, ngực của tiểu thư thật bằng phẳng a, ta nếu không bó ở phía trên này, nơi này sẽ như vậy.....” Hạ Tiểu Tiểu ở trước ngực khoa tay múa chân một chút, cái miệng nhỏ nhắn ảo não mân mê,” Như vậy thật phiền toái a, nhưng như tiểu thư thật là tốt, ta muốn vĩnh viễn cùng tiểu thư giống nhau, cho nên ta mới bó chúng nó vào.”

Con tôm óc nhỏ này?! Hắn bằng phẳng cho nên nàng cũng phải bằng phẳng? Vưu Đức Ân khiếp sợ nhìn thấy bộ ngực bị bó vải trắng kia của Hạ Tiểu Tiểu, trách không được dáng người của nha đầu kia vẫn khô

khan như vậy, hắn còn vẫn nghĩ rằng nha đầu kia đi theo hắn chịu tội quá nhiều, làm cho phát dục quá muộn, thường làm cho phòng bếp nhỏ làm đồ vật có dinh dưỡng gì đó làm cho nàng ăn, kết quả cũng.....

” Vì cái gì phải cùng ta giống nhau?” Ta là nam nhân, chỗ ấy là phải bằng phẳng, người chính là nữ nhân a!

” Bởi vì người là tiểu thư a.” hai tròng mắt xinh đẹp mong nước của Hạ Tiểu Tiểu lờ lờ sáng lấp lánh, tiểu thư chính là trời a.

Lại là cái lý do này! Lại là loại ánh mắt này! Vũ Đức Ân bỗng nhiên cảm thấy vô lực, năm đó hắn đã bị nàng theo đuôi thật chặt, thường thường tức giận hỏi nàng vì cái gì cứ đi theo hắn, nàng chính là chớp chớp mắt như vậy, nói những lời như vậy: Bởi vì người là tiểu thư a. Đây là cái lý do quỷ quái gì! Đây là cái dạng tiểu nha đầu ngu ngốc gì.

” Về sau không được dùng vải bó lại!” Hắn hạ lệnh.

” Vì cái gì?” Hạ Tiểu Tiểu mê muội mãi không thôi, cúi đầu nhìn thấy ngực của chính mình cùng với tay của hắn.

” Không có vì cái gì, ta nói không được chính là không được! Đây là mệnh lệnh!” Đột nhiên phát giác chính mình còn túm vạt áo của người ta, Vũ Đức Ân như bị bóng vội lui tay về, giống như chạy trốn, vội vàng chạy về phòng mình, sau cùng quát ra một câu:” Bảo hạ nhân chuẩn bị nước cho ta, ta muốn tắm rửa.”

” Vâng.” Hạ Tiểu Tiểu đáp.

Tiểu thư muốn tắm rửa, vậy tạm thời không có chuyện cho nàng làm. Tiểu thư thật là kỳ quái, lúc tắm rửa luôn nghiêm cấm nàng tiến vào trong phòng hầu hạ, từ nhỏ đã như vậy, thật sự là rất kỳ quái.

Hạ Tiểu Tiểu sửa sang lại quần áo thật tốt, nói cho gã sai vặt canh giữ ở ngoài viện chuẩn bị nước cho tiểu thư, sau đó đẩy bụng nghỉ hoặc trở lại trong phòng của mình.

Tiểu thư thật sự là kỳ quái, không cho nàng bó ngực. Nàng cởi quần áo, nới rộng vải trắng quấn quanh ngực, một đôi bạch ngọc đột nhiên xuất hiện, mặc quần áo vào, nàng xem bộ ngực đột nhiên nổi lên cao vút, cảm thấy vô cùng kỳ quái, vẫn là cái loại bình thường như của tiểu thư thật là dễ nhìn! Nàng kiểm tra cẩn thận cuối cùng mới đưa ra nhận xét.

Nhưng mà nếu tiểu thư đã ra lệnh, hơn nữa, buông lỏng vải bọc ra cảm giác mát mẻ hơn rất nhiều. Vậy không quần nữa.

Đúng rồi, tiểu thư tắm rửa xong vừa vặn có thể dùng sữa đắp mặt, nghĩ vậy, Hạ Tiểu Tiểu nhảy dựng lên, chạy tới hướng phòng bếp.

Chú thích:

*Biểu thiếu gia: Anh họ bên ngoại. (Đường ca: là anh họ bên nội =’=)

**Vải bó: vải bằng sợi bông, sợi đay

3. Chương 3: Nghe Thấy Ngực Lép Mà Sợ Đúng Là Tội!

” Ngộ mù, ngộ mù, có còn sữa không?” Hạ Tiểu Tiểu mang theo hơi nóng chạy vọt vào nhà bếp, cất giọng giòn giã hô.

” Cái đồ tiểu nha đầu nhà người, vội cái gì chứ, hôm nay trời nắng nóng mà còn chạy thành như vậy. Mau lau mồ hôi đi.” Ngộ mù đang bận rộn nấu canh giải nhiệt nhìn thấy Hạ Tiểu Tiểu đầu đầy mồ hôi liền oán trách.

” Mặt trời đang rất nóng a, không chạy nhanh lên sẽ bị nướng cháy mất.” Hạ Tiểu Tiểu cười hì hì uốn uốn đầu lưỡi, vừa nhìn thấy canh giải nhiệt thì hai mắt liền sáng ngời, nhanh chóng bưng lên một chén uống ừng ực ừng ực.

” Thật là ngon nha, thật là dễ chịu, tay nghề của Ngô mụ thật là giỏi.” Có một chén lót bụng, thời tiết đang nóng bỏng bỏng chốc cảm thấy hạ nhiệt đi rất nhiều, Hạ Tiểu Tiểu vượt vượt cái bụng nhỏ, thoải mái thở dài một hơi.

” Nha đầu nhà người.” Ngô mụ sủng nịch xoa xoa đầu Hạ Tiểu Tiểu, từ ngày Tiểu Tiểu vào phủ, nhìn nàng lớn lên, biết nàng đã chịu không ít khổ cực, nên Ngô mụ luôn yêu thương coi Tiểu Tiểu như con gái của mình.

” Tiểu Tiểu, cần sữa để làm gì? Trong chiếc bình ở đằng kia còn một ít sữa, nhưng mà bây giờ đã là giữa trưa, hôm nay trời nóng như vậy, sợ là đã hỏng mất rồi.”

” Không có việc gì, ta muốn lấy cho tiểu thư đắp mặt, dạo này da nàng do phơi nắng nên đen sạm đi nhiều, chỉ cần chăm chỉ dùng sữa thoa đắp, rất nhanh sẽ trắng trẻo trở lại.”

” Mặc dù việc chăm sóc tiểu thư là rất quan trọng, nhưng mà người cũng đừng quên chính bản thân mình nha, người suốt ngày chạy theo tiểu thư như vậy, cũng sẽ phơi nắng thành đen sạm đó.” Ngô mụ ân cần căn dặn.

“Ngô mụ, ta phơi nắng không có bị đen a, người xem xem, hiện tại ta đâu có đen đi chút nào đâu chứ.” Hạ Tiểu Tiểu cười hi hi chỉ chỉ vào mặt mình.

” Đúng vậy, thấy rồi, không có bị đen sạm, nhưng mà lại giống cái mông khi a!”

” Ngô mụ, người chọc Tiểu Tiểu, Tiểu Tiểu không chịu đâu~” Hạ Tiểu Tiểu nhào vào lòng Ngô mụ, vịn vịn cơ thể làm nũng.

” Được rồi. Tốt lắm. Ngô mụ không tranh cãi với người nữa. Người mau lấy sữa rồi đi tìm tiểu thư đi.” Nha đầu này đã 17 tuổi rồi, vậy mà vẫn còn giống như đứa nhỏ chưa trưởng thành, cả ngày vô lo vô nghĩ. Nếu như là ở ngoài phủ, thì giờ chắc hẳn đã nên lập gia đình rồi, hiện tại chung thân đại sự của tiểu thư cũng đã bắt đầu được chuẩn bị, Tiểu Tiểu vẫn còn không biết..... Aiii.....

” Vâng.” Hạ Tiểu Tiểu gật đầu, hai tay cầm lấy bình sữa ở trên bàn, xoay người hướng Ngô mụ nói Ngô mụ, vậy ta đi trước.”

” Ủ, đi chậm một chút.” Ngô mụ lo lắng nhìn về phía Hạ Tiểu Tiểu dận dỏ. Đột nhiên như phát hiện ra điều gì liền giữ nàng lại.” A? Tiểu Tiểu. Người nhét cái gì vào ngực vậy?” Tại sao trong một đêm lại phát triển nhanh như vậy?

” Không nhét cái gì a.” Hạ Tiểu Tiểu khó hiểu, vì sao hôm nay lại có người chú ý đến bộ ngực của nàng.

” Không nhét cái gì vậy sao đột nhiên lại lớn hơn rất nhiều? Trước kia, ngực của người rõ ràng là dẹp lép như hạt đậu tằm mà.” Ngô mụ bĩu môi.

” Người ta, chẳng qua trước kia người ta dùng vải bó ngực lại thôi.....” Hạ Tiểu Tiểu nhỏ giọng lầm bầm.

” Gì? Người đem ngực bó lại! Ôi ông trời ơi, ta cứ thắc mắc cơ thể người tại sao mãi lại không trưởng thành, còn tưởng rằng do khi còn bé người mắc nhiều bệnh, cho nên vẫn thường làm một ít đồ ăn bổ các loại cho người!” Ngô mụ vỗ vỗ cái trán, khoa trương kêu to, sau đó vừa cẩn thận nhìn nhìn bộ ngực đầy đặn của Hạ Tiểu Tiểu, liên tục gật gù tỏ vẻ hài lòng:” Xem ra trưởng thành rất khỏe mạnh, ăn đồ bổ cũng không phải phí phạm, thật tốt quá, thật tốt quá!”

” Ngô mụ, cái này thì có gì mà tốt chứ? Thực ra Tiểu Tiểu muốn giống tiểu thư cơ, muốn bộ ngực như của tiểu thư vậy.....” Hạ Tiểu Tiểu đỏ mặt nói.

Gì? Giống tiểu thư? Sao có thể như vậy được? Tiểu thư là nam nhân, Tiểu Tiểu lại không phải là nam nhân nha. Ngô mụ hoảng sợ, vội vàng mở miệng khuyên nhủ:” Tiểu Tiểu, người không nên làm xằng bậy, nữ nhân mà, bộ ngực vốn là phải đủ lớn, mông cũng phải đủ to thì mới đẹp, như vậy mới dễ tìm chồng a, nếu như ngực người phẳng lì, mông cũng nhỏ sẽ không có ai rước đâu.”

” Nhưng tiểu thư.....”

” Ôi dào, người không cần so sánh với tiểu thư đâu, tiểu thư không cần tìm chồng, a, không phải, ý ta là ngực tiểu thư phẳng như vậy, là không tìm được chồng. A, không phải không phải, ta là nói ngực tiểu thư

bằng phẳng cũng không cần lo lắng, bình thường chỉ cần uống nhiều thuốc bổ, ăn ăn nhiều, sờ sờ nhiều cũng sẽ to lên, a, a phi phi phi, lão bà đáng chết ta đang nói bấy cái gì thế này. Tiểu Tiểu người nên nhanh chóng mang sữa đến cho tiểu thư đi.” Ý thức được thiếu chút nữa nói lỗ miệng, Ngô mục vội vàng đổi giọng, không ngừng vội vàng đuổi người đi.

Ngực tiểu thư phẳng như vậy, sẽ không tìm được chồng sao, sẽ không ai cưới?! Tin tức này đến quá đột ngột, làm cho Hạ Tiểu Tiểu có chút khó tiếp thu, tiểu thư xinh đẹp như vậy, người tốt như vậy, chỉ vì ngực quá nhỏ, sẽ không ai muốn, tiểu thư cũng thật đáng thương.

Tạm biệt Ngô mục, Hạ Tiểu Tiểu hoang mang mơ hồ đi tới Tùng Trúc uyển, mang theo bình sữa đi thẳng vào khuê phòng của tiểu thư, hoàn toàn quên mất tiểu thư đang tắm rửa.

” A—” Vụ Đức Ân giật mình kinh hãi thét chói tai, hấn đang thoải mái ngâm mình tắm rửa, đột nhiên bị Hạ Tiểu Tiểu xông vào phá hỏng.

” Hạ— Tiểu— Tiểu! Ai cho người vào đây! Ta không phải đã nói rồi, trong lúc ta tắm rửa người không được phép bước vào!” Hấn vội vàng đem thân mình chìm xuống, dùng khăn mặt che kín bộ phận bí mật, chỉ để lộ ra cái đầu hô to.

Nhưng mà chỉ trong nháy mắt, Hạ Tiểu Tiểu dĩ nhiên đã nhìn thấy bộ ngực của tiểu thư lộ ra ở bên ngoài bồn tắm, quả nhiên—rất phẳng! Vô cùng bằng phẳng! Phi thường bằng phẳng!

Sao có thể như vậy? Hạ Tiểu Tiểu thật khó có thể tin, ngực phẳng vậy mà cũng là có tội, mà tiểu thư xinh đẹp, hoàn mỹ lại lương thiện như vậy, thế nhưng lại ngực lép! Tiểu thư sẽ chỉ vì cái này mà sẽ không gả được. Nghĩ đến đây, Hạ Tiểu Tiểu không khỏi xông lên phía trước, ôm lấy cái bồn tắm ướm sùng khóc lớn:” Tiểu thư, tại sao lại như vậy? Ông trời thật không công bằng! Tiểu thư, người không nên tự ti, không nên nổi giận, ngày nào mà Hạ Tiểu Tiểu ta còn ở đây, tuyệt đối sẽ không để cho việc như vậy xảy ra.”

Con tôm*Xảy ra chuyện gì vậy? Vụ Đức Ân buồn bực nhìn Hạ Tiểu Tiểu ôm bồn tắm mà khóc rống.

”Tiểu thư, người yên tâm đi, từ nay về sau nhất định ngày nào ta cũng sẽ bảo nhà bếp chuẩn bị đồ bổ cho người ăn, nhất định sẽ bồi bổ cho bộ ngực của người lớn lên, đúng rồi, Ngô mục còn nói ăn ăn nhiều, sờ sờ nhiều cũng sẽ lớn lên, về sau mỗi ngày ta sẽ mát xa cho người.” Hạ Tiểu Tiểu vừa khóc vừa cam đoan với tiểu thư.

Con tôm? bộ ngực của ta? Vì cái gì? Vụ Đức Ân hơi ngồi thẳng thân thể, há mồm cứng lưỡi, không biết đã xảy ra chuyện gì.

” Tiểu thư, việc của người cũng là việc của ta, ngực của người cũng chính là ngực của ta, ta sẽ không để người không tìm được chồng, bây giờ ta sẽ giúp người mát xa.” Không biết từ khi nào, Hạ Tiểu Tiểu đã đứng lên, trong lúc Vụ Đức Ân đang trợn mắt há hốc mồm hết cỡ, một đôi bàn tay nhỏ bé trắng nõn mềm mại đã chạm đến ngực của hấn.

Thực bằng phẳng a..... Hạ Tiểu Tiểu trong lòng kịch liệt khóc than đau đớn vì sự nghiệp bộ ngực của tiểu thư, tay không quên kiểm tra ở trước ngực tiểu thư, ấn mạnh một cái, niết một niết, xoa một xoa, mau mau lớn lên đi, nàng cầu nguyện.

Oanh, một luồng nhiệt khí từ dưới thân chạy thẳng lên não, Vụ Đức Ân thiếu chút nữa thì cầm đầu chìm lỉm trong bồn tắm mà chết đuối, cố gắng khống chế cơ thể đang run rẩy, kinh hãi mà lại hưởng thụ cảm giác đôi tay nhỏ bé nóng hằm hập của Tiểu Tiểu, cảnh tượng vài ngày trước nhìn thấy ở bên hồ lại hiện lên trong óc, hạ thân phản ứng mạnh mẽ mà đứng thẳng.....Ôi! Không được! Vụ Đức Ân đột nhiên phục hồi lại tinh thần, đột nhiên cuộn người lại, một tay bắt lấy tay Hạ Tiểu Tiểu đẩy ra, mặt đỏ tai hồng gầm lên giận dữ:” Hạ Tiểu Tiểu, người đang làm gì! Người điên rồi phải không!”

*Con tôm: ==’ thỉnh thoảng lại thấy Ân Ân gọi Tiểu Tiểu là ‘con tôm’ ta cũng chẳng hiểu chỗ này bao giờ tìm được nguyên nhân sẽ bổ sung.

4. Chương 4: Té Xiu (lần 1) !

” Ta đang giúp người mát xa a, tiểu thư, ngô mục nói ần ần nhiều, sờ sờ nhiều, bộ ngực sẽ biến lớn a. Tiểu thư, người đừng then thùng a, mau để ta mát xa cho người, về sau mỗi ngày ta đều sẽ ần ần người.” Đôi mắt vô tội của Hạ Tiểu Tiểu mở to, bàn tay lại vươn ra muốn sờ tiếp.

” Dừng tay! Quái đản! Ngô mục nói bấy bạ cái gì đó!” Ở trong bồn tắm Vưu Đức Ân tránh né khó khăn, nước sớm đã thấm ướt toàn thân Hạ Tiểu Tiểu.

” Tiểu thư! Tiểu thư! Người đừng lộn xộn a!” Ở ngoài bồn tắm Hạ Tiểu Tiểu sốt ruột dậm chân.

” Đáng chết, người mau đi ra ngoài cho ta!” Vưu Đức Ân ở trong bồn cuống cuồng quát lớn.

Rốt cục, Hạ Tiểu Tiểu không thể nhịn được nữa, đứng thẳng thân mình, thất lưng thẳng tắp, lớn tiếng nói:” Tiểu thư, hầu hạ người, thay người giải nạn chính là việc Tiểu Tiểu phải làm, người then thùng làm gì a! Đừng lộn xộn nữa được không!”

Vì Hạ Tiểu Tiểu đột nhiên đứng dậy, quần áo ướt đầm ướt cuộc cũng không che dấu được cảnh xuân ở trước ngực nàng, thấp thoáng, có thể nhìn thấy rõ ràng đường nét nở nang cùng với hai nhũ hoa màu phấn hồng, trời ơi..... Vưu Đức Ân ngơ ngác nhìn cảnh đẹp trước mắt, một luồng nhiệt lưu từ lỗ mũi phun ra,” Người, sao lại không mặc yếm?!” Hắn chỉ thấy trong đầu trống rỗng, sau đó, hai mắt khê đảo, bất tỉnh nhân sự.....

” Cái yếm? A—” Hạ Tiểu Tiểu cúi đầu nhìn xuống, không nhịn được thét chói tai, thuận tay lấy quần áo ở cái giá treo bên cạnh, che ở trước ngực, không đúng a, cái này thì có gì quan trọng đâu, nơi này chỉ có tiểu thư cùng nàng, lại không có người ngoài, có gì mà phải then thùng?” Tiểu thư, này có.....” Quay đầu lại vừa nhìn, tiểu thư đang từ từ chìm xuống trong bồn tắm.

” Tiểu thư, tiểu thư người làm sao vậy?” Nàng kinh hãi, vội vàng tiến lên giữ chặt lấy đầu của tiểu thư, tại sao đầu của tiểu thư lại nặng như vậy? Máu từ chỗ nào chảy ra vậy? Nàng vừa gắng hết sức liềm chết giữ chặt đầu tiểu thư, vừa lớn tiếng kêu la:” Người tới a! Người đâu mau tới a!! Tiểu thư đã xảy ra chuyện!! Mau tới a, cứu mạng a—”

Tiếng thét chói tai liên hồi, kinh động đến hạ nhân đang canh giữ ở viên ngoại, chỉ chốc lát sau, Vưu lão gia, quản gia, đều chạy tới” Xảy ra chuyện gì? Đây là xảy ra chuyện gì? Ân Ân làm sao vậy?” Vưu lão gia lo lắng vạn phần.

” Không có việc gì, hình như là tạm thời hôn mê. Tiểu Tiểu, người đi ra ngoài trước đi. Ngô mục, mang Tiểu Tiểu về buồng của nàng, những người khác, đều đi ra ngoài làm việc của mình đi, nơi này không có việc gì.” Quản gia Vưu Tam điều khiển ra đầu vào đấy, chuyện quan trọng nhất trước mắt, là đem tiểu thư từ bồn tắm vớt ra, nhưng chuyện hắn vốn là thân nam nhi, cũng không thể để cho người khác biết.

” Đúng vậy. Tiểu Tiểu. Chúng ta đi thôi. Nơi này giao cho lão gia xử lý đi.” Ngô mục lên tiếng nói. Ngô mục đã làm việc lâu năm trong phủ, nàng biết thân phận thật của tiểu thư. Bắt đầu từ Tiểu Tiểu trở đi, những người tiến vào trong phủ đều nghĩ Ân Ân chính là Đại tiểu thư.

” Chính là.....” Nàng muốn ở bên cạnh tiểu thư.

” Tiểu Tiểu, nghe lời. Ta mang người về buồng thay đổi quần áo, nhìn người xem ướt nhet hết rồi.” Không chia tay. Ngô mục thật sự cứ đem Tiểu Tiểu kéo về phòng.

Chỉ trong chốc lát, đại phu liền vội vàng tiến đến. Hắn là người ngoài phủ duy nhất biết thân phận thực sự của Vưu Đức Ân.

” Đại phu. Ân Ân thế nào?” Vưu lão gia sốt ruột đi vòng quanh bên người đại phu. Ân Ân đã muốn rất nhiều năm chưa hề té xỉu mà chẳng rõ nguyên nhân như thế này. Trước đó đã xảy ra chuyện gì?

” Ừm, ừm, Vưu lão gia đừng gấp.” Đại phu tìm mạch của Vưu Đức Ân, kiểm tra mí mắt của hắn, tay vuốt chòm râu mỉm cười gật đầu.” Vưu lão gia hãy yên tâm. Ân Ân tiểu thư không có việc gì.”

” Không có việc gì thì tại sao đột nhiên bất tỉnh, lại còn chảy máu?” Đại phu không phải là già rồi, y thuật bị thụt lùi đi chứ?

” A a, yên tâm đi, Ân Ân tiểu thư tuyệt đối không có việc gì, chỉ là..... Trưởng thành rồi, ta xem lão gia phải nhanh chóng chuẩn bị hôn sự cho Ân Ân tiểu thư.” Đại phu ha ha cười, không nói rõ ràng. Hắn còn có thể nói như thế nào? Chẳng lẽ nói Ân Ân tiểu thư là bởi vì xuân tâm nảy sinh, khí huyết bốc lên não làm cho hôn mê bất tỉnh sao? Cũng không biết nàng tiểu thư giả mạo này rốt cuộc nhìn thấy cái gì, khiến cho bị kích thích mạnh đến như thế

” Trưởng thành? Hôn sự?” Vũ lão gia đột nhiên hiểu ra cái gì, hưng phấn vỗ vỗ đùi.

Lúc này, người trên giường hừ một tiếng, tỉnh lại.

” Cha?” Hắn mở mắt, nhìn đến trước giường đứng rất nhiều người, cảm thấy được có chút kỳ quái, phát sinh chuyện gì? Cố gắng chuyển động tế bào não như đang bị thiếu dưỡng khí, Vũ Đức Ân đột nhiên nhớ tới đến: Hạ Tiểu Tiểu cái xú nha đầu kia.....

” Tiểu Tiểu, Tiểu Tiểu đâu?” Hắn ngồi dậy, nhìn khắp mọi nơi, nha đầu chết tiệt này, cái yếm cũng chưa mặc, cũng đừng để cho người khác nhìn thấy, đột nhiên hắn lại cảm giác thấy dưới thân lạnh lạnh, cúi đầu nhìn xuống, hắn chợt kêu thảm thiết:” A-” Hắn không có mặc cái gì, nha đầu Tiểu Tiểu kia liệu có phát hiện ra hắn là.....

” Tiểu Tiểu hả, bảo Ngô mục dẫn đi rồi, tiểu thư ngươi yên tâm đi, nàng vẫn không biết gì đâu.” Nhìn thấy vẻ mặt hoảng loạn của Vũ Đức Ân, quản gia như thể biết hắn đang lo lắng cái gì, vội vàng ở một bên trả lời.....

” A, vậy là tốt rồi, ta không có việc gì, đại khái là trời đang rất nóng, vừa rồi ngâm nước tắm quá lâu, có phần bị cảm nắng, nghỉ ngơi một lúc thì sẽ khỏe lại. Cha, các người đều đi ra ngoài đi.” Nhẹ nhàng thở ra, Vũ Đức Ân nằm lại trên giường, phát tay đuổi người.

” Được, được, Ân Ân, ngươi hãy nghỉ ngơi thoải mái, chúng ta đi trước.” Vũ lão gia cười tủm tỉm dẫn quản gia cùng đại phu ra cửa.

” Lão gia, tiểu thư thế nào?” Ngô mục đứng ở ngoài phòng lo lắng hỏi.

” Không có việc gì, không có việc gì, Ngô mục, ngươi dẫn đại phu đến trưởng phòng* lấy tiền, rồi đưa đại phu trở về đi.”

” Vâng, đại phu, ngài theo ta đến.” Ngô mục lĩnh mệnh mà đi.

Vũ lão gia hưng phấn đứng ở trước cửa, nhìn quản gia hỏi:” Vũ Tam, việc ta bảo ngươi an bài thế nào

” Rất thuận lợi, các bà mối đã báo lên bốn đến năm mươi người được tuyển chọn, hoàn toàn phù hợp với yêu cầu của lão gia.”

” Tốc độ rất nhanh a.”

” Có tiền mọi việc đều thuận lợi, Vũ gia lại nổi danh như vậy, những người đó có người nào không muốn tiến vào Vũ phủ chúng ta?”

” Thật tốt quá! Thật tốt quá! Mau chóng thu xếp gấp mặt, ta muốn đích thân chọn lựa một chút. Sau đó để Ân Ân cùng các nàng ở chung chờ nảy sinh tình cảm, rồi mau chóng thành thân. Ai, may mắn vài năm nay thân thể của Ân Ân có chút tốt lên, ta luôn lo sợ hắn không thành thân, Vũ gia ta liền tuyệt hậu.” Nghĩ đến thời gian trước kia, Vũ lão gia không nhịn được một phen lau nước mắt chua xót.

” Lão gia, không cần nghĩ nhiều, Ân Ân tiểu thư hiện tại đã tốt lắm, tuy thân mình còn có chút gầy yếu, nhưng là không ảnh hưởng đến việc thành thân, lão gia hãy an tâm đi.”

“Ừ, nói cũng đúng, chúng ta mau mau đi lo liệu.....” Vũ lão gia cùng quản gia vừa thương lượng, vừa đi càng lúc càng xa.

Chỗ ngoặt ở bức tường, Hạ Tiểu Tiểu len lén thò đầu qua.

Muốn an bài việc hôn sự cho tiểu thư? Nghe ý tứ của quản gia, hình như là bởi vì Vũ gia có tiền, nên những người đó mới muốn lấy tiểu thư, điều này sao có thể? Mặc dù ngực lép là có lỗi, nhưng cho tiểu thư bồi bổ, ăn ăn nhiều, ngực tiểu thư vẫn là có thể lớn lên nha, không được! Ta phải cố gắng! Hạ Tiểu Tiểu

âm thầm tính toán.

5. Chương 5

Mọi người rốt cuộc đều đang làm cái gì! Vưu Đức Ân kéo gấu váy dài chấm đất, buồn bực dạo lòng vòng ở trong phòng.

Mấy dạo gần đây trong phủ rất kỳ quái, mọi người đều rất kỳ quái, tất cả đều vui sướng hân hoan, ánh mắt nhìn lẫn đều có ý vị rất sâu xa. Mà cái nha đầu Hạ Tiểu Tiểu kia, lại vẻ mặt đau khổ, cả ngày cứ vội vàng nhảy lên rồi lại nhảy xuống, làm cho hắn một lượng lớn đồ bỏ, bắt buộc hắn ăn, bỏ đến làm cho dục hỏa trong người hắn càng ngày càng tăng cao, liên tục bất an, mà cái xú nha đầu kia còn không biết sống chết, hơi một tí đã nghĩ mát xa cho hắn vài cái, hại hắn không dám một mình cùng nàng ở chung.

Nghĩ đến cái xú nha đầu Hạ Tiểu Tiểu kia, tình cảnh ngày ấy đột nhiên lại nổi lên trong óc, nóng, cực kỳ nóng, Vưu Đức Ân miễn cưỡng đã cảm thấy cái lỗ mũi của mình lại nóng lên, thật con mẹ nó!

” Tiểu thư! Người làm sao vậy? Như thế nào lại chảy máu mũi!” Theo tiếng kêu, một bóng người tiến lại.

Là Hạ Tiểu Tiểu, mặc váy dài bằng sa mỏng màu nguyệt bạch, bên trong là cái yếm đỏ tươi mờ mờ ảo ảo, nàng nhấc tay muốn lau máu mũi cho hắn, ông tay áo trượt xuống, lộ ra làn da trắng mịn nõn nà.

Phun, Vưu Đức Ân cảm giác cái lỗ mũi của mình càng nóng, nha đầu chết tiệt này, mặc ít như vậy mà dám ra đây!

” Tiểu thư, tiểu thư, làm sao bây giờ, máu mũi của người càng chảy càng nhiều! Ta thấy ta đi gọi thầy thuốc đến xem thì tốt hơn!” Hạ Tiểu Tiểu cuống cuống thay tiểu thư lau máu mũi, chính là, lau mãi vẫn không sạch, nàng cấp bách đến mức hộc mắt ửng đỏ.

” Đừng khóc, ta không có việc gì!” Đều tại người cho ta ăn đồ bỏ nhiều quá! Vưu Đức Ân chỉ có thể mở miệng an ủi nàng.

” Tiểu thư, vừa rồi người chảy nhiều máu như vậy, uống thuốc bổ nhanh nhanh một chút, nếu không thân mình sẽ hư nhược mất.” Nói xong, Hạ Tiểu Tiểu biểu diễn ảo thuật trên bàn mang ra một chén thuốc bổ.

Lại tới nữa! Vưu Đức Ân thở dài nhìn trời.

” Ta không uống, ta không cần bồi bổ!”

” Còn không cần bồi bổ? Người vừa rồi đều chảy máu mũi!” Hạ Tiểu Tiểu chỉ thẳng vào cái mũi của Vưu Đức Ân nói.

“..... Dù sao ta không uống!” Nếu lại uống hết tiếp sẽ chảy máu mũi mà chết!

” Tiểu thư mau uống đi, ta có một tin trọng đại muốn nói cho người a.” Đảo mắt vòng vo. Hạ Tiểu Tiểu thần bí nói.

” Tin gì?”

” Người uống hết rồi nói sau.”

” Người nói rồi uống!”

” Người không uống ta không nói!”

” Người không nói ta không uống!”

Tiểu thư Ân Ân thật sự là ! Khuyết thiếu lòng hiếu kỳ nghiêm trọng! Hạ Tiểu Tiểu bắt đầu dõ dạc:” Ta nhìn thấy mọi người hầu đều đang vội vàng thu dọn Mẫu Đơn Viên, nói là qua mấy ngày nữa sẽ có rất nhiều người tới ở.”

” Cái này mà gọi là tin tức trọng đại.” Vưu Đức Ân túm túm cái váy, ngồi vào ghế trên. Không có hứng thú!

” Người có biết là ai đến ở không? Là một đám mỹ nữ a!” Trước kia trong phủ ít có người xa lạ thường lui tới, lúc này đột nhiên tiến vào nhiều mỹ nữ như vậy, còn không đủ trọng đại sao?

” Mỹ nữ?” Hần chớp chớp mi, đột nhiên cảnh giác cảm thấy có cái quái gì đó.

” Đúng, không biết là tới làm gì. Nghe nói là lão gia ngàn chọn vạn tuyển. Tiểu thư, người nói, có thể là do lão gia muốn nạp thiếp hay không?” Hạ Tiểu Tiểu đoán lung tu

” Nói vớ nói vẩn! Mẹ ta tạ thế đã bao lâu? Cha cũng vẫn chưa từng lấy tiếp, đến cái tuổi này còn muốn nạp thiếp tiếp? Đừng nói bậy!” Trách không được dạo này trong phủ là lạ, thì ra là lão cha hần đang làm việc quái đản, hừ, nam mặc nữ trang đã là nhượng bộ lớn nhất, ta sẽ không tiếp tục làm theo ý của người nữa, mỹ nữ? Chúng ta chờ coi!

” Tiểu thư, ngoan a, uống thuốc.” Thừa dịp lúc tiểu thư xuất thần, Hạ Tiểu Tiểu thành công làm cho bát thuốc bỏ thứ năm ngày hôm nay tiến vào trong miệng tiểu thư.

Mẫu Đơn Viên đúng là nơi lớn nhất trong Vưu phủ, gồm có đình đài lầu các mười hai tòa, tuy gọi là Mẫu Đơn Viên, nhưng bên trong cũng không chỉ có duy nhất một loại hoa mẫu đơn, chính giữa mùa hạ, bên trong các loại hoa nở đến muôn hồng ngàn tía tranh nhau đua sắc, cảnh tượng vô cùng tưng bừng.

Hôm nay, trong vườn lại càng náo nhiệt, một đám nữ nhân vào vườn, như muốn khoe sắc đẹp cùng với hoa, tất cả đều ăn mặc trang điểm xinh đẹp, người nào người nấy đều lộng lẫy hơn.

” Tiểu Tiểu, người xem xem, mười hai tiểu nữ tử này đều rất khá, đúng không?” Vưu lão gia cười híp mắt nhìn cảnh oanh oanh yến yến trước mắt, miệng cười đến không dừng được. Hôm nay là ngày con dâu hần tự mình chọn lựa nạp phủ, hần đặc biệt đi đến đón tiếp.

” Thối a..... Lượng..... A..... Hắt xì! Hắt xì!” Mùi hoa cùng với hương son phấn, hương khí xông tới mũi, làm Hạ Tiểu Tiểu hắt xì liên tục, nước mắt nước mũi một đồng. Hôm nay trong phủ vội vàng bận rộn, chỗ nào cũng đều thiếu người, vừa lúc tiểu thư thích trốn tránh nàng, nàng liền chủ động xin qua đây hỗ trợ, nói là hỗ trợ, kỳ thật cũng là cùng lão gia đứng xem mỹ nữ.

Có điều, việc xem mỹ nữ mà vội vàng cũng rất không mang lại hiệu quả tốt, những hương vị nồng nặc này, xông thẳng vào mắt vào mũi nàng làm đỏ hồng lên. Tiểu thư từ nhỏ đã không yêu thích son phấn, với lại cũng không yêu thích trồng hoa, Tùng Trúc Uyển ngoài cây lá xanh thì là cây xanh lá, nàng từ nhỏ đã đi theo tiểu thư, cho tới bây giờ không ngửi được mùi quá nồng đậm như thế, khó trách nàng cực kỳ không thích ứng.

” Tiểu Tiểu, người không có việc gì chứ? Sao lại hắt xì nhiều như vậy? Chẳng lẽ là bị cảm mạo.” Vưu lão gia lo lắng hỏi, hần nhìn thấy Tiểu Tiểu lớn lên, nên luôn thương yêu nàng như con gái.

” Ta không có việc gì, hắt xì, ta còn phải..... Hắt xì..... Giúp..... A vội..... Hắt xì!” Xoa mũi, Hạ Tiểu Tiểu hắt xì một cái lại một cái hắt xì trả lời.

Xem chừng thật sự là bị bệnh, Vưu lão gia vội vàng khuyên nhủ:” Tiểu Tiểu, nơi này người cũng giúp không được gấp cái gì. Có lão gia ta trấn giữ ở trong này là được. Người mau trở về nghỉ ngơi đi.”

” Cũng tốt..... Hắt xì..... Kia Tiểu Tiểu..... Hắt xì..... Trước..... Hắt xì..... Đi rồi.....” Thật sự chịu không nổi mùi này, thật vất vả nói xong lời muốn nói, Hạ Tiểu Tiểu xoa xoa cái mũi chuẩn bị lui lại.

” Được rồi! Người nhớ rõ mỗi ngày đều dẫn tiểu thư tới nơi này ngồi, chăm cùng các tiểu thư này kết giao kết giao ha ha ! Đây là nhiệm vụ bản lão gia giao cho người, người nhất định phải hoàn thành a!” Vưu lão gia hướng về phía bóng dáng Tiểu Tiểu hô.

Tuân mệnh! Lão gia là ông trời thứ hai! Hạ Tiểu Tiểu dùng sức gật gật đầu. Mặt Vưu lão vui mừng hạnh phúc, Tiểu Tiểu mà ra tay, sức một người mà hóa hai, đứa con ngõ nghịch của hần, hình như rất nghe lời Tiểu Tiểu.

Sáng sớm hôm sau.

Ở ngoài Tùng Trúc Uyển, có hai người cù cưa cù nhằng đặc biệt khiến cho người khác chú ý, một người ở cố gắng lôi kéo người ở mặt sau đi về phía trước, một người đang cố gắng không bị người phía trước lôi đi.

” Tiểu thư người đi nhanh lên a!” Tranh thủ lúc trời còn mát mẻ, đi ra cùng các tiểu thư kia chơi đùa, nếu chậm, đến giữa trưa, tiểu thư phơi nắng lại bị đen mất.

” Tiểu Tiểu, người lấy lụa mỏng che mũi với miệng để làm gì?” Khi nào thì bắt đầu phổ biến trào lưu sầm vai nữ nhân che mặt? Chuyển hướng về trọng tâm câu chuyện, Vũ Đức Ân chậm rì rì, tùy ý để Hạ Tiểu Tiểu lôi kéo tay hắn.

” Không che thì cái mũi của ta sẽ bị hỏng mất. Tiểu thư! Người chỉ cần ngoan ngoãn đi theo ta thôi!” Gắng sức lôi kéo tiểu thư hướng phía trước đi, a không, đi chuyển, tiểu thư đi thật chậm, nàng kéo mãi đều không nhúc

” Ta không muốn đi Mẫu Đơn Uyển!” Cho nên dù bị kéo hắn vẫn cố tình không nhúc nhích .

” Vì cái gì?” Hạ Tiểu Tiểu kinh ngạc hỏi: ” Tiểu thư bình thường không có bằng hữu (bạn bè), lần này trong phủ tự nhiên xuất hiện đến mười hai vị tiểu thư, tiểu thư cùng các nàng kết giao làm bằng hữu không tốt sao?”

Không tốt! Một chút cũng không tốt! Hắn không muốn nhiều người nhìn thấy cảnh hắn giả trang làm nữ nhân, qua ba năm nữa, chỉ cần qua ba năm nữa, là hắn có thể trở lại là một trang nam nhi chạy khắp nơi.

” Tiểu thư!!” Nhìn thấy tiểu thư bất luận thế nào cũng bất động, Hạ Tiểu Tiểu rốt cục tức giận, trừng to con mắt tròn tròn, giọng điệu mang theo uy hiếp nói:” Lão gia nói.....”

Cái lão hồ ly kia, có thể nói ra cái gì, không nghe! Vũ Đức Ân bịt tai che chắn quay đầu lại.

” Tiểu Tiểu sao có thể không hoàn thành nhiệm vụ lão gia giao cho, ô..... Lão gia đối xử với Tiểu Tiểu tốt như vậy, ngay cả một chút việc nhỏ như vậy Tiểu Tiểu lại cũng làm không xong, ô.....” Lập tức thu lại tức giận, bóp bóp miệng, nước mắt Hạ Tiểu Tiểu nói đến liền đến ngay.

” Tốt lắm tốt lắm, ta đi, ta đi.” Nước mắt của Tiểu Tiểu là vô địch, Vũ Đức Ân lập tức đầu hàng.

” Vậy đi nhanh đi.” Hạ Tiểu Tiểu nhất thời cười tươi như hoa, Vũ Đức Ân âm thầm nắm chặt tay, lại bị nàng qua mặt!

6. Chương 6: Rình Coi 5000 Con Vịt!

Bị kéo đến Mẫu Đơn Uyển, vừa đặt chân tới cửa lớn đã nghe thấy tiếng ồn từ xa vọng lại, cổ nhân xưa đã dạy : một người đàn bà bằng 500 con vịt, cứ theo tiếng ồn này mà đoán thì ở đó ít nhất đang có tới 5000 con vịt, Vũ Đức Ân không khỏi nhăn mày chóng mặt.

“Tiểu thư, thật náo nhiệt quá, chúng ta mau tới đó thôi”. Tiểu Tiểu hưng phấn vội vội vàng vàng vào đi về phía đó, 9 tuổi đã vào Vũ phủ làm nha hoàn bên mình tiểu thư, nàng chưa bao giờ có cơ hội được chơi cùng với bạn bè đồng trang lứa, miệng nói muốn giúp tiểu thư kết giao bằng hữu nhưng kỳ thực chính nàng cũng muốn được thử kết bạn.

“Đi về!” Vũ Đức Ân bị thái độ của Hạ Tiểu Tiểu làm cho phát sợ, vội vàng kéo nàng về phía mấy hòn giả sơn, từ đó có thể quan sát rõ “đàn vịt ”.

“Tiểu thư?”

“Trước tiên chúng ta nhìn trộm xem họ thế nào đã.” Lấy bừa một lý do, chỉ cần Tiểu Tiểu nghe lời là được rồi.

“Hả? Chẳng lẽ....”Hạ Tiểu Tiểu ngoan ngoãn không dám lên tiếng, liền đi theo tiểu thư lên núi giả.

Trên núi phong cảnh đẹp tuyệt, mà từ trên đó nhìn xuống phong cảnh cũng thật tuyệt vời.

Mười hai tiểu thư, lại thêm mười hai nha hoàn đi theo hầu hạ, hai mươi bốn nữ nhân đứng túm thành từng nhóm hai người, ngực to hông đầy, trông đầy vẻ thanh xuân.

Chắc chắn là tiểu thư thấy tự ti, ngượng ngùng không dám đến gần nhập với các mỹ nhân kia, chỉ có thể đứng nép ở đây rình lên, cũng thật đáng thương. Nghĩ vậy nên Tiểu Tiểu vỗ vỗ vào lưng tiểu thư an ủi.

“Làm gì thế?” Vương Đức Ân quay lại nhìn Tiểu Tiểu vẻ không hiểu. Có gì.” Tiểu Tiểu trả lời, trong mắt thoáng ánh lên một giọt lệ.

“Thật không thể hiểu nổi”. Vương Đức Ân không thèm để ý, xoay người, lại tiếp tục nhìn xuống phía dưới.

“Trương gia tiểu thư, người cũng đến Vương phủ sao. Oa. Bộ quần áo nàng đang mặc thật đẹp nha. Có điều cũng chưa bằng ta đâu. Ta chỉ chuyên sử dụng vải dệt của Nam Dương thôi. Nàng nhìn chất liệu này mà xem, mỏng mảnh như tơ, sờ vào mát lạnh cả tay nhè.”

“Lý tiểu thư. Không nghĩ là nàng cũng có thể vào Vương phủ cơ đấy. Sao rồi ? Chẳng lẽ nàng đã chia tay với Tình ca ca của nàng rồi sao? Tầm vải này không phải do Tình ca ca tặng cho nàng sao? ”

“Ồ! Trương tiểu thư, Lý tiểu thư. Các nàng đang nói chuyện gì vậy? Ồ! Trương tiểu thư, quần áo của nàng thật là đẹp. Nàng mua ở đâu vậy.”

“Ồ! Đúng thế. Đúng thế. Mau chỉ chỗ cho chúng ta đi. Nhìn qua thật đẹp.”

“Hừ. Các nàng muốn mua sao. Quần áo này cũng không phải chỉ quý giá bình thường đâu. Thực sự trân quý đó.”

Một đám nữ nhân vây lấy một nàng, thao thao không ngừng, trên đỉnh hòn giả sơn lộ ra hai cái đỉnh đầu, trong đó một người vẻ mặt đầy ngán ngẩm : nữ nhân kia đâu có xinh đẹp gì, một đồng quần áo, phấn son quần lấy một con heo mập, mắt thẩm mỹ của cha chỉ đến thế thôi sao? Thật là thay đổi nhiều quá.

“Tiểu thư, quần áo vị tiểu thư kia đang mặc cũng chẳng khác gì quần áo của ta mà?” Hạ Tiểu Tiểu quan sát kỹ càng lại bộ quần áo đang bị đám nữ nhân sàm soi của vị tiểu thư kia, phát hiện ra nó chẳng khác mấy so với bộ quần áo nàng đang mặc trên người, quần áo như vậy nàng cũng có tới vài bộ, vì sao vị tiểu thư kia lại nói là nó cực kỳ trân quý ?

Điều đó là đương nhiên. Vương Đức Ân hơi nhíu mày, ai mà chẳng biết nha hoàn Hạ Tiểu Tiểu của Vương gia, đồ dùng hàng ngày khéo còn tốt hơn đẹp hơn những tiểu thư bình thường khác, kỳ thật ở trong phủ, trên rất nhiều phương diện đã coi nàng như con trong nhà, có điều nàng thật ngốc nên không hiểu gì cả.

Bất quá, thấy Tiểu Tiểu cầm khăn lên che mặt, không hiểu sao hần cũng thấy mũi mình cũng nhảy nháy mấy cái. Đây...Đây là mùi gì....không giống với hương thơm dịu dàng thường toát ra từ trên người Tiểu Tiểu, mùi hương hoa và mùi phấn son nồng đậm quyện với nhau làm không gian ngày càng đặc quánh khó chịu hơn.”A- Hắt xì!” Đến lúc Vương Đức Ân hiểu được rõ, thì cũng đã bị mùi hương đó mư sất.

” Hắt xì- hắt xì-” Mấy tiếng hắt xì liên tiếp kinh thiên động địa, hai mươi bốn nữ nhân dưới chân hòn giả sơn nhất thời giật mình.

” Ai, là ai ở trên đó?”

” Ngươi, nha đầu thú, còn chết ở chỗ này làm gì, mau đi lên đem người xuống dưới này cho ta!”

” Đúng vậy, Thúy Hoa, ngươi cùng nha hoàn của Lý tiểu thư cùng lên đó xem đi.”

” Phù Dung, ngươi cũng đi theo đi! Kẻ nào lại to gan như thế, dám nhìn trộm chúng ta!”

” Tiểu thư.....” Phen này làm người ta hiểu lầm rồi, Hạ Tiểu Tiểu nén giận nhìn tiểu thư.

Một lát sau, Hạ Tiểu Tiểu cùng Vương Đức Ân bị mấy nha hoàn vây quanh, đi tới chỗ mấy nữ nhân đó, đại khái là Vương lão gia cố tình chọn mấy người con dâu đầy đặn, cho nên mười hai vị thiên kim tiểu thư đang đứng ở đây, người nào người nấy đều mũm mĩm cao lớn, ngực nở nang, hông vĩ đại

” Tiểu thư, người không cần tự ti, không cần xấu hổ, không cần thương tâm quá, cần phải bảo trọng thân thể.” Biết tiểu thư còn khúc mắc, đôi bàn tay nhỏ bé của Hạ Tiểu Tiểu nắm chặt lấy tay tiểu thư khe khẽ nói.

Ngực không nở nang sao, Hạ Tiểu Tiểu sẽ giúp tiểu thư có được! Còn về phần mông vĩ đại..... Hạ Tiểu Tiểu lui ra phía sau tiểu thư nửa bước, mắt chiếu thẳng vào mông tiểu thư..... được rồi, nhớ phải hỏi Ngô mục xem có loại thuốc gì bổ mông hay không, nàng âm thầm tự nhủ.

Ta tự ti cái gì? Vưu Đức Ân cảm thấy không hiểu. Bị soi đến hoa mắt chóng mặt choáng váng đầu óc, hắn liền đi tới một cái đôn đá bên cạnh, đặt mông ngồi xuống.

” Các người là ai!” Trương tiểu thư xoa hai tay vào nhau

” Chúng ta là.....” Hạ Tiểu Tiểu vừa cười nịnh vừa định trả lời, thì đột nhiên nghe thấy tiếng thét chói tai phát ra từ bên cạnh :” Trương tiểu thư, người xem trên quần áo trên người nàng ấy kìa!!”

Trương gia tiểu thư xem xét cẩn thận, lửa giận bùng bùng, kẻ đứng trước mặt nàng búi tóc theo kiểu nha hoàn, rõ ràng là một tiểu nha hoàn, thế mà nàng ta lại mặc một cái quần lụa mỏng đáng giá tới trăm lượng vàng, tuy màu sắc không giống, nhưng chất liệu và kiểu dáng hoàn toàn giống với nàng! Nữ nhân..... này nếu không mặc quần áo thì thôi, nhất quyết không mặc quần áo giống nhau, thật là sỉ nhục!

” Người là nha hoàn nhà này, sao còn che mặt? Người thật không hiểu quy củ phép tắc sao?”Giọng nói của nàng thật bén nhọn”Quần áo của người ở đâu ra?Người không tự soi gương đi, chỉ là một tiểu nha hoàn mà cũng dám mặc quần áo thế sao?”

” Tiểu thư.....” Hạ Tiểu Tiểu vốn đang định giải thích cặn kẽ, nhưng chưa bao giờ gặp phải trường hợp như thế này, hoàn toàn không biết làm sao, đành phải chiếu cái nhìn cầu cứu về phía tiểu thư.

Nha hoàn cầu cứu, tiểu thư lẽ nào không giúp,” Nàng là nha hoàn của ta, nha hoàn của ta thì sẽ mặc quần áo như vậy, cũng chẳng phải thứ gì đáng tiền!” Vưu Đức Ân thản nhiên trả lời.

Đám nữ nhân quanh người cùng hít vào một hơi, quần áo may từ vải lụa đắt tiền sang trọng như vậy, thế mà từ miệng nàng, chỉ là một thứ đồ vật này nó không đáng giá ? Kinh địch, đây là kinh địch lớn nhất trong đám người muốn gia nhập Vưu phủ! Các nàng cùng cảnh giác nhìn về phía vị tiểu thư tướng mạo bình thường này, lại thấy nàng chỉ mặc quần lụa bình thường, điệu bộ nghiêm nghị đứng đắn, đáng người tuy gầy nhỏ nhưng cốt cách đỉnh đạc, khí chất hơn người.

Tiểu thư mặc quần vải, nha hoàn mặc quần lụa mỏng? Hừ! Nhất định nàng ta có chủ ý gì đây! Nàng ta liền quệt môi nói “Nàng là tiểu thư nhà ai? Ngày hôm qua lúc vào phủ chúng ta cũng chưa nhìn thấy người! Chỉ bằng cái dáng vẻ thế này mà cũng muốn vào Vưu gia sao?” Trương tiểu thư mở miệng nói.

” Ta làm sao ?” Vưu Đức Ân xòe quạt quạt lấy quạt để, hắn sắp bị hun đến hôn mê rồi xấu xí. Người tự nhìn lại bản thân mình đi. Bằng không sao có thể đem quần áo tốt như vậy đưa cho nha hoàn của người mặc? Chính là cảm thấy mình không có hy vọng vào cửa Vưu gia, cho nên muốn cho nha hoàn của người làm thế thân hấp dẫn biểu thiếu gia. Người nhìn người xem, người người khác gì một bộ xương khô không, nha hoàn của người xem ra còn tốt gấp mấy lần.”

Biểu thiếu gia? Vưu Đức Ân và Hạ Tiểu Tiểu cùng ngây người, tại sao cho tới bây giờ bọn họ vẫn chưa nghe tới nhân vật này ?”

” Nhìn này nhìn này, mọi người lại đây mà xem, nàng ta chẳng có chút ngực nào, giống hệt như là nam nhân!”

” Lớn đến như vậy còn chưa thấy gì, không biết là nam hay nữ đây!???”

” Đúng vậy đấy, nàng nói ta mới phát hiện ra, đúng là nàng ta chẳng có gì cả, chẳng trách lại cho nha hoàn đi theo ăn mặc xinh đẹp như vậy, ha ha!”

” Người như vậy cả đời đừng hòng gả đi được.”

” Đúng vậy! Ha ha.....”

Một đám nữ nhân bắt đầu xúm lại quanh Vưu Đức Ân đang ngồi trên ghế đá chỉ trích phê phán, da thịt ngồn ngộn núng nính.

7. Chương 7: Vì Tiểu Thư!

Tiểu thư... Hạ Tiểu Tiểu trừng mắt nghiêng nhìn bóng dáng gầy yếu củ

a tiểu thư lẫn giữa đám mỹ nhân mũm mĩm đó, tiểu thư thật sự rất đáng thương, có phải do từ nhỏ đã hay ốm yếu, thân hình không phát triển được, cho nên tới bây giờ mới vẫn bằng phẳng như vậy chăng? Tiểu thư vốn rất thiện lương, đám nữ nhân quá quắt đó nói năng như vậy, mà nàng chỉ ngồi đó phe phẩy cây quạt, vẻ mặt cứ như là không biết phản kháng. Tiểu thư đang rất cần người bảo vệ, Hạ Tiểu Tiểu, người vốn rất dũng cảm mà. Trách nhiệm của người chẳng phải là bảo vệ tiểu thư, không để tiểu thư bị thương tổn gì sao? Hạ Tiểu Tiểu, đi thôi. Trong lòng Hạ Tiểu Tiểu tự vỗ tay cổ vũ mình, gom hết dũng khí dũng cảm đứng dậy!

“Người.... Các người thật xấu xa! Sao lại nói tiểu thư nhà ta như vậy! Tiểu thư ta là người tốt nhất thế gian, là người xinh đẹp nhất trong những người xinh đẹp. Hừ! Tiểu thư, chúng ta đi, đi nói cho lão gia biết, chúng ta không muốn làm bạn với những người này”

Tiểu Tiểu, tốt lắm, mau đi nói với lão gia, đuổi sạch mấy mỹ nữ béo này cho ta! Vưu Đức Ân cười thỏa mãn, đứng dậy, đuổi theo nha hoàn của mình.

“Tiểu thư, người tuyệt đối đừng nghe những lời nói nhảm của mấy người đó, tiểu thư không hề xấu chút nào, hơi gầy vì từ nhỏ tiểu thư đã không khỏe mạnh, sau này ăn nhiều đồ bổ hơn đảm bảo sẽ thay đổi được! Tiểu thư, người không phải khổ sở gì cả. Chúng ta đi!” Hạ Tiểu Tiểu kéo tay tiểu thư, men theo mạch tường ra tới đường đi, lao ra khỏi Mẫu Đơn Uyển.

“Lão gia, ôi...Lão gia, đám tiểu thiếp đó đều bắt nạt tiểu thư nhà ta, ôi...làm tiểu thư rất khổ tâm.” Đưa tiểu thư về Tùng Trúc Uyển xong, Hạ Tiểu Tiểu liền khóc lóc chạy đi tìm lão gia để cáo trạng.

“Tiểu thiếp?” Vưu lão gia ngạc nhiên không hiểu, cho tới bây giờ hẳn cũng chỉ có chính phòng, lấy đâu ra tiểu thiếp ?

“Hạ Tiểu Tiểu! Không được nói bậy! Lão gia có ý định lập thiếp bao giờ?” Quản gia đứng bên cạnh nạt ngang.

“Vậy mấy nữ nhân ở Mẫu Đơn Uyển không phải lão gia tự mình lựa chọn ra sao? Không phải lão gia muốn lấy vợ bé sao? Mấy nữ nhân đó đều kêu cần phải vào Vưu phủ, trong phủ nhà ta chỉ có một lão gia mà.”

“Tiểu Tiểu, không được nói lung tung! Đó là mấy tiểu thư mà lão gia tự mình chọn lựa cho thiếu gia, lắm, là biểu thiếu gia, là chọn vợ cho biểu thiếu gia hiểu chút nữa thì lỗ miệng, quản gia mau chóng sửa lại.

Là chọn vợ cho biểu thiếu gia, những người kia cũng nhắc tới mấy chữ biểu thiếu gia này, hóa ra không phải là lão gia muốn nạp thiếp, có điều ..... “Biểu thiếu gia? Biểu thiếu gia nào?” Chín tuổi đã vào phủ, nhiều năm như vậy, cho tới bây giờ nàng chưa từng nghe nói có vị biểu thiếu gia nào.

“Biểu thiếu gia, a, chính là.....mà thôi, Tiểu Tiểu người đừng hỏi nhiều nữa, vừa rồi người nói cái gì? Những người đó đều bắt nạt tiểu thư? Hôm nay tiểu thư đã tới Uyển Mẫu Đơn sao? Tiểu Tiểu, người làm tốt lắm! Quản gia, mau thưởng!” Không biết nên giải thích thế nào về sự tồn tại của biểu thiếu gia, Vưu lão gia liền nhanh chóng đánh trống lảng, nét mặt già nua bỗng sáng bừng hưng phấn. “Tiểu Tiểu, tiểu thư với mấy cô nương ở đó thế nào?” Ít ra cũng phải vừa ý một hai người chứ.

“Ồ... ở chung một chút cũng không tốt. Các nàng đều bắt nạt tiểu thư. Nói tiểu thư là đồ xấu xí, còn nguyên rửa tiểu thư đời này không thể gả ra ngoài. Tiểu thư khổ tâm đến nỗi nói không nên lời. Ô.....” Hạ Tiểu Tiểu bật người nước mắt chan hòa.

” Cái gì!” Vưu lão gia nghe nói Tiểu Tiểu nói vậy liền vỗ bàn đứng dậy.” Dám nói Ân Ân của nhà ta là xấu xí! Đám người đó đáng chết! Quản gia. Mau đuổi cáng nàng ra ngoài! Nói bà mối mau tìm người khác!”

” Dạ. Lão gia!” Quản gia đáp.

Vì thế mười hai vị tiểu thư ôm mộng bước chân vào cửa Vưu gia, vừa vào Vưu gia hôm trước hôm sau đã bị đuổi về nhà. Thậm chí các nàng còn chưa thấy qua mặt biểu thiếu gia nữa. Cũng không biết lí do là gì.

Không lâu sau có tin tức truyền đi, nếu muốn bước chân vào Vưu gia phải hòa hợp với Vưu gia tiểu thư Ân Ân, phải làm cho Ân Ân tiểu thư vui lòng. Tin tức này làm cho mười hai vị tiểu thư bị đuổi ra phủ đích kia liên tưởng đến vị tiểu thư thần bí đột nhiên xuất hiện trong vườn ngày hôm đó, nhất thời than thở không thôi, hồi cũng chẳng kịp.

Không lâu sau lại có một cái tin khác được truyền đi. Hóa ra Ân Ân tiểu thư là con gái cưng độc nhất của Vưu lão gia, cho nên muốn để biểu thiếu gia cưới Ân Ân tiểu thư. Nhưng do Ân Ân tiểu thư thân thể yếu đuối, cho nên Vưu phủ mới muốn nạp cho biểu thiếu gia tiểu thiếp thân thể khỏe mạnh, có thể khai hoa tạo quả, kế thừa hương khói. Tin tức này vừa truyền ra, toàn thành điên cuồng. Cái tin này nghĩa là gì? Đại khái là Ân Ân tiểu thư vốn ốm yếu, không phải sẽ nhanh chóng qua đời sao. Mà cái vị tiểu thiếp thân thể khỏe mạnh kia sẽ nhanh chóng được trở thành chính thất. Quang minh chính đại trở thành Vưu phu nhân. Vưu gia gia sản nhiều không đếm xuể đều do đứa nhỏ của tiểu thiếp thừa kế đi. Còn gì hấp dẫn bằng? Cửa nhà của tất cả các bà mối trong thành Dương Châu đều bị người ta suýt phá hỏng.

“Vưu Tam, người nói xem rốt cuộc Ân Ân thích dáng vẻ như thế nào?” Buổi chiều mỗi ngày, Vưu lão gia đều ngắm nghía một đồng tranh vẽ hình các cô nương bày đầy trên bàn, tỏ vẻ lúng túng hỏi Vưu Tam.

” Tiểu nhân không biết, có điều tiểu nhân từ bên chỗ thiếu gia được biết, mấy cô nương lão gia chọn lần trước, Ân Ân tiểu thư đều không thích..”

” Ai, thật đáng tiếc, mấy cô nương đó kiều đồn nở nang, vừa thấy đã biết là người mẩn dễ rồi.”

“..... Lão gia, người cảm thấy nha đầu Hạ Tiểu Tiểu kia thế nào? Tiểu thư có vẻ rất cân nhắc lời của nàng.” Quân gia do dự mãi mới dám nói ra sự thật.

” Ai, Vưu Tam, người hẳn cũng hiểu rõ suy nghĩ trong lòng ta đi, nha đầu Tiểu Tiểu kia, từ nhỏ đã thấy nàng lớn lên, tự nhiên ta rất thích nàng, vấn đề là tiểu thư không thích, nếu thích nàng, cả ngày cùng một chỗ đã sớm ăn sạch nàng rồi? Nhưng người xem, hiện tại bọn chúng đều đã mười bảy, vậy mà không hề có động tĩnh gì, cho nên ta mới muốn mau chóng tìm đối tượng cho Ân Ân. Người nói xem, có phải từ nhỏ Ân Ân đã bị nuôi dưỡng như một cô gái, nên mới như vậy?” Vưu lão gia đột nhiên hoài nghi hỏi. Nhà người ta con trai mười sáu mười bảy tuổi đều thành thân có cháu bé, Ân Ân nhà ta mười bảy rồi mà vẫn ung dung tự tại như vậy, chẳng hiểu biết gì cả, có phải hay không.....

” Lão gia, người đừng nghĩ nhiều quá, người không nhớ lần trước tiểu thư bị chảy máu cam, đại phu đã nói những gì à?”

” Thôi, tốt nhất vẫn là phải nhanh chóng tìm một lão bà cho Ân Ân đi! Nếu Đức Ân hẳn thích Tiểu Tiểu, đã sớm nói cho ta rồi.” Vưu lão gia tiếp tục vui đầu vào mấy bức họa.

Trời mùa hè, lại sau giờ Ngọ, chính là lúc yên tĩnh ngủ trưa, có điều vẫn có người cố tình không hiểu bi

” Tiểu thư, người còn chưa uống thuốc bổ?” Hạ Tiểu Tiểu bám riết không tha, ép tiểu thư ăn thuốc bổ là công việc hàng ngày của nàng, kỳ thực nàng còn muốn mỗi ngày đều giúp tiểu thư mát xa, đáng tiếc là tiểu thư kiên quyết không cho.

” Tiểu Tiểu, ta uống đủ rồi, không uống nổi thêm chút nào nữa đâu!” Vưu Đức Ân mới nhìn thấy thuốc bổ đã muốn phát ói, hẳn đã tự mình chạy xuống hỏi qua Ngô mục, biết đó là thuốc bổ chuyên dùng cho hãn, chứ không phải dành cho nữ nhân uống để làm ngực lớn, hẳn mới yên tâm uống hàng ngày, có điều, phiền phức quá ah.

” Tiểu thư.....” Hạ Tiểu Tiểu lệ đã mấp mé bờ mi

” Không được khóc!” Vưu Đức Ân lớn tiếng nạt, bực quá, nàng mãi vẫn dùng một chiêu ấy.

” Tiểu thư.....” Nước mắt sắp tràn ra khỏi hốc mắt.

” Được rồi, được rồi, ta uống đây!” Vưu Đức Ân không chịu nổi phiền phức, bất đắc dĩ đành uống thêm một bát thuốc bổ nữa “Tốt lắm, ta uống xong rồi, người có thể đi rồi đi? Ta muốn nghỉ ngơi một chút “

” Tiểu thư ngoan.” Giọt lệ như có ma thuật thoát biến mất khỏi đôi mắt đẹp, Hạ Tiểu Tiểu thưởng cho thái độ ngoan ngoãn uống bổ được của tiểu thư một nụ cười tươi rạng rỡ, bưng bát không ra ngoài.

Trời đất, rốt cục cũng có thể thoải mái một chút! Mắt nhìn theo thấy Tiểu Tiểu ra khỏi cửa, Vưu Đức Ân liền nhanh chóng cởi bỏ quần áo, phanh ngực trần, đóng mỗi cái khóa thoải mái nằm lãn ra giường. Tiểu Tiểu từ nhỏ đã biết, lúc hắn đang ngủ sẽ không vào, mọi người trong nhà trừ phi hắn cho phép, làm gì có kẻ nào dám tùy tiện tiến vào, hắn như vậy giờ, rốt cuộc có thể không cần kiêng nể gì.

Thoải mái quá, thoáng đãng quá, con người phải được thoải mái thế này thì mới có thể khỏe mạnh! Cả ngày cứ phải nghiêm nghiêm nghị nghị như thế, chẳng mấy mà chết. Vưu Đức Ân ở trên giường thích chí thoải mái đi vào giấc ngủ sâu.

Một lúc lâu qua đi, cửa khẽ mở, Hạ Tiểu Tiểu rút đầu rút cổ rón rén trộm vào. Tiểu thư thật là kỳ quái, lúc ngủ không bao giờ cho nàng hầu hạ, vì “ nghiệp vĩ đại” của tiểu thư, nàng quyết định phá vỡ điều cấm kỵ này, thừa dịp tiểu thư ngủ lén matxa cho nàng.

8. Chương 8: Một Hồi Xuân Mộng

Khe khẽ bước tới bên giường, con người của Tiểu Tiểu suýt nữa rút ra bên ngoài

Ngực của tiểu thư ... thật sự là ... siêu phẳng. Nhớ lại chính bản thân mình, cũng có thời điểm phẳng lạng như vậy, bất quá đó là lúc tuổi còn nhỏ, hiện tại tiểu thư đã mười bảy tuổi rồi, mà còn phẳng như thế, đúng là chưa hoàn toàn trưởng thành, xong, tiểu thư thật đáng thương.

Xem ra chỉ ăn mỗi thuốc bổ, tác dụng không nhiều, không kết hợp với mát xa là không được. Hạ Tiểu Tiểu ngửa mặt lên trời thở dài, khe khẽ bỏ lại gần giường, lòng bàn tay nhẹ nhàng chạm vào hai chấm nhỏ như hạt đậu trước ngực tiểu thư.

Hình như đang đứng trong đám mạn tinh* ở bên hồ? Vưu Đức Ân nghi hoặc đi tới, gì vậy? Tiểu Tiểu đâu ? Tại sao không đi theo bên người ta ? Thật kỳ quái, tại sao lại đã ra bên hồ, ta nhớ rõ bên kia ...

Bước chân hắn tự nhiên nhẹ nhàng đi tới một chỗ đang động động, những tiếng rên rỉ nhẹ nhàng truyền lại từ trong gió, hắn cảm thấy tim đập rất nhanh, hắn nuốt một ngụm nước bọt, rẽ đám cỏ, quả nhiên, lại là đôi nam nữ kia, tiếng rên rỉ của nữ nhân phía dưới lọt vào tai Ân Ân, thanh âm vừa đau khổ vừa khoái lạc. Ta không nên xem tiếp, ta phải nhanh chóng rời khỏi đây. Trong lòng hắn thoáng tự cảnh báo mình như vậy, thế nhưng, không nhịn được. Ánh mắt hắn cứ chăm chú nhìn vào nơi đó, không thể nào dứt

“Tiểu Tiểu.....” Nam nhân kia vừa cử động vừa kêu khẽ, thanh âm líu ríu. Tiểu Tiểu? Nữ nhân kia tên Tiểu Tiểu? Sao có thể như thế được ? Hắn kinh ngạc xông lên phía trước, phát hiện ra nữ nhân nằm ở đó quả nhiên là Tiểu Tiểu, vậy tên nam nhân kia là ai? Hắn ngẩng đầu nhìn lại, mặt của nam nhân kia rõ ràng là mặt hắn, sao lại như thế này? Những gì nhìn thấy làm hắn ngỡ ngàng. Hắn thấy—

” A— ưm—” khuôn mặt Tiểu Tiểu đỏ bừng bừng, khe khẽ kêu tên của hắn, thân thể hơi vặn vẹo dưới mình hắn, đôi bàn tay nhỏ bé mềm mại bắt đầu vuốt ve trước ngực hắn, cảm giác ngứa ngáy lại tê dại làm cho hắn không nhận được rên rỉ ra tiếng.” A..... ah.....”

Tiểu thư bị làm sao vậy? Hạ Tiểu Tiểu vừa giúp tiểu thư mát xa vừa buồn bực khi nhìn thấy mặt tiểu thư ửng đỏ, hai mắt từ từ nhắm lại rên rỉ.

” A, a, ưm..... thật thoải mái..... Mạnh hơn chút, mạnh hơn chút, đúng rồi, thế thế.....” Tiểu thư đột nhiên kêu lên khe khẽ, khiến cho Tiểu Tiểu hoảng sợ. Tiểu thư đã tỉnh chưa? Nhìn qua không giống lắm..... Nhưng không tỉnh sao lại trong lời nói lại hàm ý rằng nàng đang mát xa giúp ? Còn bảo nàng làm mạnh tay hơn ? Hồng rồi, chẳng lẽ mát xa có vấn đề, tại sao cơ thể tiểu thư lại nóng như vậy, nóng bừng như chiếc bàn ủi vậy? Đầu óc Hạ Tiểu Tiểu trở nên mờ mịt, nhưng tiểu thư là trời, vẫn phải nghe tiểu thư phân phó đi, tay nàng hơi tăng thêm chút lực, phải xoa xoa, trái nắn nắn, trên túm túm, dưới giật giật.

” A ưm.....” Đột nhiên tăng thêm kích thích, rốt cục làm cho Vưu Đức Ân từ ngủ mơ bừng tỉnh, trợn to mắt, trước mắt rõ ràng là nóc giường nhà mình, không phải ven hồ, không có nam nhân nữ nhân gì cả, hóa ra, vừa rồi chính là một hồi cảnh mộng, hắn không khỏi nhẹ nhàng thở ra.

Có điều, rõ ràng là đã thoát khỏi cái mộng cảnh kia, tại sao cảm giác tê dại ở trên ngực vẫn không ngừng dâng lên ? Vưu Đức Ân cảm thấy hơi khó thở, ánh mắt vừa quét xuống, đã thấy một đôi tay nhỏ bé trắng nõn đang ở trước ngực hắn tích cực xoa nắn, ai?! Hắn kinh hãi nhảy lên, nhanh chóng túm lấy hai bàn tay ở trước ngực.

” Tiểu thư, người tỉnh rồi hả ?” Hạ Tiểu Tiểu quỳ gối trên giường, cười híp mắt.

” Hạ Tiểu Tiểu? Người làm gì thế ? Vừa rồi người .....” Mới tỉnh giấc, lại thêm kích thích từ bên ngoài, đầu óc hắn vẫn mông mông lung lung.

” Tiểu Tiểu vừa giúp tiểu thư mát xa mà.” Hạ Tiểu Tiểu buồn cười nhìn tiểu thư đang ngồi ngơ ngẩn, trông đáng vẻ tiểu thư vừa mới tỉnh ngủ thật là khờ khờ dại dại thật đáng yêu.

” Mát xa?.....” Sau 10 giây sững sốt, tinh thần Vưu Đức Ân rốt cục phục hồi lại, muốn làm rõ ràng rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, vừa gặp một giấc xuân mộng, lại bị Tiểu Tiểu gây kích thích, làm cho hắn không khỏi thẹn quá hóa giận:” Hạ- Tiểu- Tiểu! Ai cho người vào! Không phải đã sớm nói qua, lúc ta ngủ không cho phép tùy tiện vào phải không? Người xem lời nói của ta như gió thoảng bên tai hả?!”

Oa, tiểu thư lúc rời giường thật dễ tức giận nha! Hạ Tiểu Tiểu mím mím môi, sờ sờ mũi, quyết định so đo không cùng tiểu thư, vừa quỳ vừa tiến lên hai bước, tay giật lấy chăn:” Tiểu thư, giúp tiểu thư mát xa thì có làm sao, ta là muốn tốt cho người, mau buông chăn ra, đừng thẹn thùng chứ.”

” Hạ Tiểu Tiểu, người đáng chết, muốn làm gì!” Vưu Đức Ân thà chết cũng giữ chặt chăn, mặt đỏ bừng, kêu lên giận dữ, đáng chết, mộng cảnh hương diễm vừa rồi làm cho phía dưới của hắn..... Tuyệt đối không thể để Tiểu Tiểu nhìn đến!

” Tiểu thư, người thật sự là không ngoan nha! Rõ ràng vừa rồi người cảm thấy rất thoải mái, còn bảo ta mạnh hơn một chút. Hiện tại lại thẹn thùng như vậy để làm gì!” Tiểu thư thật là khó hầu hạ.

Nhắc tới chuyện vừa rồi, Vưu Đức Ân càng cảm thấy nóng ran lên, hắn lắp bắp phản bác nói:” Người, người nói bậy bạ gì đó! Ta mới, ta vừa rồi không có, không có thoải mái thật..... nói thoải mái là .....”

Tiểu thư thật sự là rất kì quặc! Hạ Tiểu Tiểu đang quỳ túm chặt chiếc chăn bất động lại tiến lên trước hai bước, lúc này đã sát gần với tiểu thư đang dựa vào góc tường, vừa định tiếp tục khuyên bảo tiểu thư bỏ đi tường phòng thủ, lại đột nhiên phát hiện khuôn mặt tiểu thư đỏ bừng.

” Tiểu thư, mặt của người sao lại đỏ như vậy? Người không có việc gì chứ? Có phải phát sốt hay không?” Nàng úp sấp dí sát vào mặt tiểu thư, cẩn thận quan sát, tay đưa lên sờ trán tiểu thư, không nóng a.

“.....” Hạ Tiểu Tiểu tới gần, một mùi hương thơm ngát ập thẳng vào mặt, khác hẳn với những mùi son phấn hỗn độn ở vườn mẫu đơn lúc trước chỉ khiến cho người ta muốn nôn mửa , mùi của Tiểu Tiểu, làm cho người ta không nhịn được muốn ngửi thêm lần nữa, thậm chí hít vào một hơi, nhìn thấy khuôn mặt gần trong gang tấc, Vưu Đức Ân đột nhiên có chút dục hỏa công tâm.

” Tiểu Tiểu.....” ánh mắt hắn mê ly say đắm, khe khẽ nói.

“Tiểu thư người làm sao vậy? Không phải thật sự phát sốt chứ?” Hạ Tiểu Tiểu càng ngày càng mơ hồ, nhìn vào vị tiểu thư kỳ quái

Không rảnh kịp suy nghĩ cái gì, nhìn thấy trước mắt cái miệng nhỏ nhắn kia đang chớp chớp mở ra khép vào, Vưu Đức Ân thở dài một tiếng, đột nhiên tiến lên, đón lấy đôi môi anh đào.

” Oái .....?” Tiểu thư đang làm gì vậy? Hạ Tiểu Tiểu kinh hãi, ánh mắt trợn tròn nhìn mặt tiểu thư đang ở sát trước mặt, cảm thấy lúng túng.

” Aiiii.....” Thật mềm, thật thơm, thật ngọt, Vưu Đức Ân thậm chí cảm nhận cảm giác từ môi truyền đến, hai mắt bỗng rồi hoang mang trợn lên, thậm chí nghĩ.

Một người kinh hoàng lúng túng, một người chìm đắm ngây ngất, hai đôi môi ngây ngô gắn chặt cùng một chỗ, thật lâu sau..... Thật lâu sau.....

” Ân Ân à, người xem xem cha mang đến cho người rất nhiều những bức họa vẽ hình các cô nương, người xem –” Không khí yên tĩnh mà ám muội bị Vưu lão gia đột nhiên xông vào phá vỡ, trên giường, miệng dán miệng, mặt dán mặt, hai người vẫn hoàn toàn chưa phát giác.

” A- các người hai người đang làm gì?!” Vưu lão gia hiển nhiên bị cảnh tượng đập vào mắt dọa cho hoảng sợ, nói thật, hẳn là vừa mừng vừa sợ mới đúng.

” A- ta, ta, tiểu nhân, tiểu nhân không thấy cái gì hết!” Quân gia vừa chạy vào theo xấu hổ che kín hai mắt.

Động tĩnh lớn như vậy, hai người tại sao còn nguyên bộ dạng miệng dán miệng, mặt dán mặt chứ? Thật không biết xấu hổ sao? Vưu lão gia kêu to:” Hai người bọn người,! Mau-” Mau cái gì? Vưu lão gia ghen hòng, kỳ thật hẳn muốn nói, mau đốt pháo thành thân đi

” Lão gia, không đúng a, tiểu thư với Hạ nha đầu không bình thường a.” Quân gia cẩn thận phát hiện điều khác lạ, vội vàng chạy đến bên giường, tự tay đẩy Hạ Tiểu Tiểu ra.

” Cái gì không đúng?” Vưu lão gia khó hiểu hỏi lại, nói còn chưa kịp hỏi xong, liền thấy Hạ Tiểu Tiểu thản nhiên tê liệt ngã xuống, theo sau là Ân Ân, cũng thản nhiên tê liệt ngã xuống..... Sao lại thế này? Vưu lão gia trừng lớn ánh mắt.

” Lão gia! Lão gia! Không xong rồi, tiểu thư với Hạ nha đầu đều ngất xỉu rồi!” Quân gia kinh hoảng hô báo.

Cái gì?! Hai người đều ngất xỉu? Vưu lão gia cuống lên, gào to hết sức:” Người đâu! Người đâu! Mau mời thầy thuốc! Mau mời thầy thuốc!”

9. Chương 9: Một Chút Hiểu Lầm!

” Ha..ha...a...ha...” Là ai, tiếng cười già nua đang vang lên bên tai là của người nào? Âm thanh kh iến cho người ta phát hoảng.

” Đại phu, người cười cái gì? Ân Ân với Tiểu Tiểu nhà chúng ta rốt cuộc bị làm sao vậy hả?”

” Không bị sao cả, ha ha, không có việc gì, Vưu lão gia, không phải lần trước ta đã nói rồi sao, Ân Ân tiểu thư đã lớn ..”

” Ta biết, cho nên ta mới phải gấp rút tìm một lão bà tốt cho Ân Ân đó thôi.”

Biết ngay mà, đám nữ nhân đến phủ là do lão cha cố ý an bài. Ta không cần! Nổi giận, hẳn liền quát thành tiếng : ” Ta không cần!”

“Ừa, Ân Ân, người tỉnh rồi? Sao lại ngất đi như thế? Có thấy chỗ nào khác thường? Người không cần cái gì?” Đập thẳng vào mắt là khuôn mặt lo lắng của cha.

“Ta không cần những nữ nhân mà cha tìm về này!” Vừa tỏ rõ lập trường, hẳn lại lo lắng vì sao mình có thể ngất xỉu? Rõ ràng, lúc trước hẳn không nhận nổi nên đã ăn miệng của Tiểu Tiểu, miệng của Tiểu Tiểu thật ngon, thật ngọt, thật thơm, cái cảm giác rung động này, làm hẳn... quên cả thở ?

“Vưu lão gia đừng lo lắng, vừa rồi Ân Ân tiểu thư bị thiếu không khí hô hấp, nên mới bị ngất xỉu, không có việc gì cả, ha ha... lần đầu tiên.... thiếu kinh nghiệm thôi...” Thật là một đứa nhỏ đơn thuần đáng yêu mà, lão đại phu vừa vuốt râu vừa cười tỏ vẻ mờ ám.

Quả nhiên .... khuôn mặt Vưu Đức Ân lộ rõ vẻ ảo não, vì ngưỡng ngùng mà trở nên đỏ ửng, cúi thấp đầu, mới kinh hãi phát hiện ra, Tiểu Tiểu vẫn nằm ở bên cạnh hẳn, hôn mê chưa tỉnh.

” Tiểu Tiểu sao vậy ? Đại phu, nàng ....?”

“Ân Ân tiểu thư đừng lo lắng, nha đầu Tiểu Tiểu kia, cùng ngắt đi với người, nguyên nhân, đương nhiên cũng giống nhau...” Ngày thơ quá, dễ thương quá.

Da mặt nóng đến mức có thể nấu chín cả trứng gà, Vương Đức Ân tức giận ngắt đầu: “Cha, người không cần lo tìm nữ nhân đến nữa. Ta không thích người nào cả. Ta.. ta muốn khôi phục thân nam trang.”

“Không được!” Vương lão gia nói như đinh đóng cột ” Đợi sau khi tròn 20 tuổi sẽ bàn lại!”

“Mấy năm nay thân thể ta vẫn rất khỏe mạnh mà?” Tuy hắc không cường tráng, nhưng cũng không mắc bệnh tật gì.

“Không được, ta chỉ có một đứa con duy nhất là người, tuyệt đối không thể mạo hiểm. Tốt nhất ta vẫn nên thêm mấy người dự bị cho người. Người cố gắng lên một chút, cho Vương gia ta đỡ chỗi nẩy lộc.” Đây là nguyện vọng của cả đời lão mà.

“Hừ!” Đầu hắc như bị lừa đá cho một cái. Biết ngay là không có cách nào... để có thể thảo luận vấn đề này với cha mà, chán đời, dù sao quyền quyết định cũng nằm trong tay hắc, Vương Đức Ân cũng không để ý đến cha hắc nữa: “Thôi mọi người đi ra ngoài đi!”

” Ân Ân à, người xem, cha mang tới rất nhiều bức họa nhé, người...”

” Đi ra ngoài!” Ân Ân bực bội hét to. Vương lão gia vội vàng kéo tay đại phu và quản gia nhanh chóng chạy ra khỏi cửa, Ân Ân nhà họ nổi giận rồi, đại khái là đang bắt mần đi. Thôi để cho hai đứa nó có chút không gian ngọt ngào, ha ha, tốt nhất hôm nay nhân thể làm ra cho hắc một đứa cháu ngoan đi. Ân Ân, cố lên!

Nhìn thấy Hạ Tiểu Tiểu nằm bên cạnh mình, Vương Đức Ân hắng giọng, rồi vỗ vỗ lên mặt Hạ Tiểu Tiểu : “Tiểu Tiểu, mau tỉnh, mau tỉnh.”

“Dạ...” Hạ Tiểu Tiểu từ từ tỉnh lại, khuôn mặt vẫn tỏ vẻ ngây ngô không hiểu : ” Tiểu thư...” Đã xảy ra chuyện gì vậy? Nàng còn nhớ, lúc đó nàng đang mát xa cho tiểu thư, sau đó tiểu thư tỉnh, sau đó tiểu thư ... ăn miệng của nàng?

Hạ Tiểu Tiểu mở tròn mắt, nhảy dựng lên, “Bộp” một tiếng, nàng kêu lên đau đớn : ” Đau quá..”

“Ôi! Đau chết ta, người làm cái gì vậy?” Vương Đức Ân cũng khổ sở ôm đầu.

Không quan tâm trán mình đang bị đau, Hạ Tiểu Tiểu tiến lại xem xét đầu của tiểu thư, không ngừng xin lỗi: “Xin lỗi, xin lỗi tiểu thư, người không sao chứ? Không có việc gì chứ? Để Tiểu Tiểu xem trán người một cái nào. “

Mùi hương truyền lại, mặt Vương Đức Ân càng thêm đỏ, vội vàng đẩy tay của Tiểu Tiểu ra, hắc lấp bắp nói : “Ta, ta không sao cả, Tiểu Tiểu, người mau ra ngoài đi!” Nếu nàng không ra ngoài, hắc lại muốn ăn cái miệng nhỏ nhắn kia tiếp mất.

“Không có việc gì thật chứ? Vậy, ta đi ra ngoài đây.” Không khí mờ ám xấu hổ này làm Tiểu Tiểu cũng muốn chạy trốn, nàng vội vàng vàng nhảy khỏi giường, cố gắng khống chế đang run rẩy, chạy ra ngoài cửa.

” Hạ Tiểu Tiểu, sau này nếu ta không cho phép, người tuyệt đối không được tùy tiện vào trong phòng ta. TUYỆT ĐỐI KHÔNG ĐƯỢC TRÁI LỜI!” Để không phát sinh lại cái chuyện kỳ quái kia, Vương Đức Ân vội vàng cảnh cáo trước.

” Tiểu thư ???” Vì sao vậy?

“Người nhớ cho rõ, tuyệt đối không được trái lời!” Khẩu khí của hắc có phần hung tợn.

Oa, nàng đã phạm sai lầm gì rồi ? Tiểu thư ghét nàng rồi. Oa oa... tiểu thư hung dữ quá... oa oa, Hạ Tiểu Tiểu cúi đầu đi ra khỏi cửa, bước thấp bước cao.

Ta bị làm sao vậy ? Sao ta lại kỳ quái như thế ! Vương Đức Ân đang phiền toái xoa đầu bứt tóc trong phòng, không để ý tới dáng vẻ ủ rũ của Hạ Tiểu Tiểu.

Hôm nay cũng lạ ghê, có gì đó không đúng? Vưu lão gia nghi hoặc nhìn Ân Ân nhà mình.

Trong lòng hân hoan tràn đầy vui mừng đến xem hai kẻ đang chuẩn bị cho hân ôm cháu, đang nghĩ sẽ gặp một không khí ân ái ái ái, đôi vợ chồng son không thể chia tách, chính là, vì sao chỉ còn có một mình Ân Ân ở đây?

“Ân Ân, mau kêu Tiểu Tiểu đến ăn dưa.” Dưa ngọt và ngon như vậy, chính là chuẩn bị riêng cho Tiểu Tiểu – người sắp sinh cháu chắt cho hân.

“Ta không đi. Thích thì tự người đi mà kêu.”

...

“Ân Ân, đã lâu rồi người với Tiểu Tiểu không ra ngoài chơi, hôm nay trời cũng không nắng, hai người các người ra ngoài ngoạn cảnh đi, không cần trở về sớm.” Phải tích cực tìm ra cơ hội cho hai đứa nó bồi đắp tình cảm.

“Ta không đi, người tự mà hỏi Tiểu Tiểu, nàng muốn ra ngoài thì đi một mình được rồi.”

Sao vậy chứ? Đôi vợ chồng son này sao kỳ quặc thế? Vưu lão gia cũng thấy

Vưu Đức Ân lại càng buồn bực hơn, đã ba ngày rồi Tiểu Tiểu chưa xuất hiện, đã sống cùng nhau tới 8 năm, đối phương luôn sớm sớm chiều chiều ở bên mình, đột nhiên mấy ngày liền không xuất hiện, có cảm giác như chỗ nào đó không trọn vẹn.

Xú nha đầu kia, chết ở chỗ nào rồi ! Còn dám nói cả đời này không xa hân nửa bước, kết quả thì sao? Đã ba ngày nay không thấy bóng dáng đâu. Hừ! Vưu Đức Ân bực bội cắn một miếng dưa lớn, bụng đầy bực tức không có chỗ xả.

“Gì? Không đúng, Ân Ân à, không phải Tiểu Tiểu vẫn luôn ở bên cạnh người sao? Vì sao hôm nay chỉ có một mình người ở đây?” Rốt cuộc Vưu lão gia cũng nói trúng vào vấn đề, đã hơn nửa canh giờ rồi mà bên người Ân Ân vẫn không thấy bóng dáng cái đuôi Tiểu Tiểu đâu.

” Đã ba ngày nay nàng không đi theo ta rồi !” Vưu Đức Ân bực bội ôm oán hận nói.

“Cái gì ? Đã ba ngày không đi theo người rồi sao ? Sao lại có thể? Nhờ người xảy ra chuyện gì thì sao?” Vưu lão gia cực kỳ khấn trương, đạo trưởng đã nói rồi, nha đầu kia phải ở bên cạnh người mọi lúc mọi nơi.

“Cha, ta cũng lớn rồi, thân thể cũng khỏe mạnh rồi, người đừng mê tín như vậy được không ?” Hân vẫn còn phải vận nữ trang, cha còn muốn thế nào nữa.

” Không được không được, chẳng may có chuyện gì thì sao, để ta đi xem xem nha đầu Tiểu Tiểu kia có chuyện gì.” Vưu lão gia không để ý đến Ân Ân nhà mình nữa, vội vàng chạy về phía sương phòng.

Chỉ lát sau, Vưu lão gia vẻ mặt giận dữ kéo theo Tiểu Tiểu ngầy ngầy ngô ngô quay trở lại.

” Vưu Đức Ân! Người đã làm gì Tiểu Tiểu vậy?” Vưu lão gia vẻ mặt đau lòng ôm lấy Tiểu Tiểu nhà mình.

” Ta làm gì nàng đâu.... Nàng không phải chẳng có chuyện gì sao .... Tiểu Tiểu, người làm sao vậy? ” Vưu Đức Ân miễn cưỡng ngẩng đầu, vừa nhìn thấy mặt Tiểu Tiểu ở phía sau đột nhiên biến sắc. Chỉ thấy hai mắt Tiểu Tiểu giống như hai hạt đào, hai gò má ửng hồng nước mắt, mũi đỏ như quả cà chua, trên khuôn mặt vốn nhỏ nhắn xinh xắn, các bộ phận đột nhiên phồng to l

” Tiểu Tiểu, người làm sao vậy? Sao lại trở thành thế này?” Vưu Đức Ân vội vàng kéo tay Hạ Tiểu Tiểu, vội vàng hỏi, đẩy lão cha mặt đầy nghi ngại sang một bên, cảnh tượng hân ôm Tiểu Tiểu vừa rồi sao lại chướng mắt thế chứ ?

“Ta, ta không sao cả.” Hạ Tiểu Tiểu cố gắng trợn to đôi mắt sưng thùng, nhìn tiểu thư.

“Không là không thế nào? Không thì sao ánh mắt lại trùng sâu như vậy. Đừng nói rằng ba ngày nay người không sang chỗ ta, chỉ ngồi nguyên trong phòng khóc lóc đâu đấy? ” Vưu Đức Ân nhăn nhó mặt mày, gần giọng hỏi.

Tiểu thư thật hung dữ... “Oa” , Hạ Tiểu Tiểu xoa xoa miệng, nước mắt lại trào ra.

“Ân Ân, người đừng hung dữ như vậy, người lại dọa nạt rồi.” Đứng bên cạnh xem, Vưu lão gia vội vàng khuyên nhủ, đứa con ngốc nghếch này của hắn, không biết rằng đối với con gái phải nhẹ nhàng hay sao?

“Cha, người đi về trước đi, ở đây không có việc gì của người cả !” Vưu Đức Ân khoát tay, đuổi lão cha chướng mắt đang đứng bên cạnh đi.

” Các người ...” Vưu lão gia tỏ vẻ do dự.

” Cha, không có việc gì đâu, người yên tâm, cứ đi trước đi, ta có việc phải nói riêng với Tiểu Tiểu.” Vưu Đức Ân nhanh nhanh chóng chóng đuổi Vưu lão gia đi, xoay người lại nhìn thẳng vào Hạ Tiểu Tiểu.

10. Chương 10: Lại Thêm Một Đồng Mỹ Nữ!

Trong phòng chỉ còn lại hai người, không khí ám muội bắt đầu xuất hiện.

” Khụ khụ, người ...” Tuy rằng có chuyện cần nói với Tiểu Tiểu, nhưng lại không biết phải mở miệng như thế nào, Vưu Đức Ân vò vò đầu, xấu hổ ho nhẹ hai tiếng

Chưa đợi hắn nói gì, Tiểu Tiểu hai mắt tròn như hai quả đào chạy lại ôm lấy hắn : ” Tiểu thư, Tiểu Tiểu đã phạm sai lầm gì mà làm Tiểu Thư chán ghét Tiểu Tiểu như vậy? Tiểu thư xin người đừng đuổi Tiểu Tiểu đi, Tiểu Tiểu thích đi theo tiểu thư, Tiểu Tiểu muốn ở bên tiểu thư cả đời a..hu hu...”

Đuổi Tiểu Tiểu đi? Sao hắn lại không biết? Kể nào to gan lớn mật thế?

” Ai nói phải đuổi người đi ?” Vưu Đức Ân tức giận nheo mắt lại, kẻ đáng chết nào muốn đuổi Tiểu Tiểu đi? Cho dù là cha hắn muốn làm vậy, hắn cũng không cho phép!

” Chính tiểu thư nói mà?” Tiểu Tiểu nằm gọn trong lòng tiểu thư, tỏ vẻ đáng thương ngẩng đầu lên : “Hôm đó, tiểu thư thật hung dữ, cho tới bây giờ Tiểu Tiểu chưa bao giờ thấy tiểu thư hung dữ như vậy, có phải tiểu thư chán ghét Tiểu Tiểu rồi đúng không? Có phải tiểu thư không cần Tiểu Tiểu nữa đúng không oa oa?”

Hắn ? Hắn thật dữ ? Có như vậy sao ? Vưu Đức Ân ngăn người, cố gắng hồi tưởng lại, ngày đó, hôm té xỉu giọng điệu có vẻ hơi hung dữ, có điều không phải hung dữ với nàng, mà là nổi giận với chính mình, lại càng tự nổi giận vì mình lại ngất đi, tuy không hiểu rõ lắm, nhưng vẫn có thể cảm thấy trong lời nói của lão đại phu, hành động ngất đi như thế thật đáng buồn cười.

” Ta, lúc đó... thôi quên đi. Chỉ có vậy mà người không chịu đến chỗ ta, khóc lóc ở trong phòng mấy ngày sao ? ” Muốn giải thích thêm một chút, lại không biết phải giải thích như thế nào, đành phải chuyển đề tài, tay vuốt nhẹ tóc nàng, đúng là nha đầu ngốc...

” Người ta, người ta sợ mà, .. ngày hôm đó tiểu thư thật kỳ quặc, ăn miếng của người ta, lại còn hung dữ với người ta.” Lòng ngực của tiểu thư thật ấm áp, Tiểu Tiểu bắt đầu dụi dụi đầu.

Nghe thấy vậy, Vưu Đức Ân mặt từ hơi ửngchợt chuyển sang đỏ bừng, nha đầu kia, vẫn nhớ rõ cái vụn ăn miếng sao. Thật là né không qua được mà !

” Khụ.... chuyện đó... ngày đó... à...chuyện ấy ...rất đáng ghét sao?” Rốt cuộc cũng có dũng khí lời cái nghi vấn tận đáy lòng ra hỏi, hắn thấy dễ chịu lắm, không biết người ta ....

” Chuyện gì cơ?” Hạ Tiểu Tiểu mơ mơ hồ hồ không hiểu.

” Khụ... Chính là cái chuyện đó đó... cái đó đó... khụ.... ta ăn miếng của người đó. Người có thấy khó chịu không?” Hắn làm ra vẻ không để ý, kỳ thực sốt ruột gần chết.

” A ” Hạ Tiểu Tiểu nhất thời nhăn nhó nhồm dậy. Hai bàn tay nhỏ bé xoắn lấy nhau, tỏ vẻ kỳ quặc nói : ” Không... không phải... cũng không khó chịu... chỉ là, chỉ là .. thấy kỳ quái thôi” Không ai nói cho nàng biết

tại sao tiểu thư lại ăn miệng của nàng, là đúng hay sai? Nàng cũng không dám đi hỏi người khác, thế mà tiểu thư lại đi hỏi nàng, thật là đáng ghét.

” Không, không khó chịu sao ?” Ôm thân thể thơm ngọt ngào mềm mại trong ngực, lại chuyển sang đề tài mẫn cảm, Vưu Đức Ân cũng thấy trống ngực đập thình thịch.

” Tiểu, tiểu thư ? ” Tiểu thư muốn làm gì. Thấy mặt tiểu thư bắt đầu cúi sát xuống, Hạ Tiểu Tiểu tròn mắt cứng lưỡi.

” Ta cam đoan, lần này sẽ không ngắt đi nữa...” Lời nói hàm hồ trôi nhẹ qua, đôi môi thiếu niên ngây thơ rớt cuộc lại chạm vào môi của nha hoàn Tiểu Tiểu.

Đại sảnh Vưu gia.

” Lão gia, Mẫu Đơn Uyển cũng thu xếp thỏa đáng rồi, danh sách mười hai khuê tú cũng đã thông báo xong, ngày mai sẽ dọn đến đây” Quản gia cung kính hồi báo.

Vưu lão gia ngồi ngay ngắn ở ghế bành, vừa lòng gật gật đầu : “Ừ, ngày mai lúc người ta đến nơi, nhớ sắp xếp cho các nàng thật thoải mái, không sợ tốn ngân lượng.”

” Vâng, lão gia, nhưng có một vị tiểu thư có chút vấn đề nho nhỏ” Chợt nhớ ra, quản gia Vưu tam còn một chỗ nhớ

” Sao vậy ?”

” Chính là đại tiểu thư Hồng Tử Duyên của Hồng Gia vô quá được lão gia xem trọng nhất. Nàng ta muốn dẫn hộ vệ bên người theo đến phủ, còn nói nếu lão gia không đồng ý, nàng ta sẽ không đến. Thật là, những tiểu thư nhà người ta đều mang theo nha hoàn tùy thân hầu hạ, riêng nàng ta lại mang theo một nam nhân, biết tính sao đây ?”

Hồng Tử Duyên ? Vưu lão gia suy nghĩ một chút, một cô gái với một mái tóc ngắn, làn da màu mật ong, thân thủ linh hoạt, thân thể khỏe mạnh bỗng hiện ra trong đầu. Đại tiểu thư của Hồng gia vô quá à, từ nhỏ đã bắt đầu luyện võ, chưa bao giờ mắc bệnh gì, thân thể mạnh mẽ vô cùng thích hợp nha, nàng ta có thể sinh cho lão mười tám tôn tử một cách nhẹ nhàng a.

” Ha ha” Vưu lão gia vừa nghĩ tới đó, hai mắt đã cười híp lại ” Không sao cả, không sao cả, hộ vệ mà thôi, cứ cho nàng ta mang theo”

” Vậy cũng cho nam hộ vệ kia ở Mẫu Đơn Uyển sao ? Bên trong toàn tiểu thư nhà người ta, không hợp quy củ. ” Đột nhiên có thêm một nam nhân ở chung với đám đại tiểu thư này, không phải chuyện động trời mới lạ.

” Vưu Tam, người ngốc thế ? Sao có thể để một nam nhân đến ở chung một viện với đám nữ nhân. Ừm, Cúc Hương Uyển bên cạnh Mẫu Đơn Uyển còn trống không ? Sửa soạn một chút, để Hồng gia đại tiểu thư và hộ vệ của nàng ở đó, phải thêm mấy nha đầu qua hầu hạ.” Trong nhà còn đầy phòng trống, chỉ thiếu người ở thôi.

” Dạ vâng lão gia, tiểu nhân lập tức đi làm ngay.”

A, a, ngày mai trong phủ lại náo nhiệt rồi. Trong lòng Vưu lão gia đầy phấn khích nghĩ thầm.

Sáng hôm sau, mười hai cỗ xe ngựa trang hoàng lộng lẫy của Vưu gia, dưới ánh mắt tò mò chăm chú của mọi người, sắp thành một hàng chỉnh tề ở bên ngoài cửa lớn Vưu gia, trên xe lần lượt bước xuống mười hai vị mỹ nữ, hoặc tiểu thư khuê tú, hoặc bích ngọc tiểu gia, cao thấp béo gầy, xinh đẹp vô cùng.

” Vưu gia vì chung thân đại sự của biểu thiếu gia, cũng thật khổ tâm đi” Có người thì thầm tán

” Đúng đó, nhìn cảnh này, thật có khác gì hoàng gia tuyển phi đâu.”

Bất luận người khác muốn nhìn chăm chăm thế nào, nói năng gì, những vị tiểu thư dự tuyển tân nương do Vưu lão gia chọn lựa ở trong ngoài thành Dương Châu đã tề tụ, dưới sự an bài của quản gia, lần lượt tiến vào Vưu phủ, sao đó đều có nha riêng dẫn đường, thu xếp ổn thỏa ở Mẫu Đơn Uyển.

Trong hàng ngũ, nổi bật lên một bóng dáng khiến mọi người chú ý, những tiếng kêu khe khẽ thay nhau vang lên : ” Nhìn xem, đó là Lam Tĩnh Di của Lam gia Hàng Châu nha, đúng là danh bất hư truyền, đẹp thật nha.”

” Đúng rồi, không ngờ Vưu gia lại có thể mời được nhị tiểu thư của Lam gia “

” Tại sao nhị tiểu thư của Lam gia lại muốn làm thiếp chứ ? Lam gia cũng là một nhà có tiếng tăm mà ?” Có người tỏ ý nghi hoặc.

” Ừm đúng vậy đó, thật là kỳ quái...”

” Nói cho các người biết, ta nghe nói là, nhị tiểu thư không phải do Đại phu nhân sinh ra, cho nên ..” Có kẻ thì thầm nói với người khác.

” À, ra là thế.” Đám người chung quanh giật mình hiểu ra.

Lam Tĩnh Di lẳng lặng đứng trong đội ngũ, trong lòng như sóng cuộn biển gầm, nàng vốn rất xinh đẹp, thế mà tại sao, lại bị cha phái đến thành thân với Vưu gia, nàng không cam tâm, vì cái gì mà nàng phải giống mẫu thân cùng làm thiếp cho người ta? Nàng thực sự không cam tâm.

” Lam tiểu thư, xin mời vào, đi từ từ thôi” Quấn gia Vưu tam an bài nha hoàn đỡ Lam Tĩnh Di tiến vào đại môn Vưu gia, trong lòng âm thầm tán thưởng khuôn mặt xinh đẹp của nàng, kìa làn da như bạch ngọc, kìa ánh mắt như hắc bồ đào, kìa cái miệng nhỏ nhắn như anh đào, kìa thân hình mềm mại như dương liễu, đúng là danh bất hư truyền, khẳng định thiếu gia sẽ thích.

Đang lúc mọi người cố gắng ngھn cổ để nhìn theo bóng dáng của Lam Tĩnh Di đang tiến vào đại môn Vưu phủ, một thanh âm không chút thích hợp chợt vang lên : ” Tụ Hiền, người xem Vưu gia thật là phô tr

Ánh mắt người xem đều lập tức di chuyển sang phía vừa phát ra thanh âm, Đó là ? Trong mắt mọi người đều lộ rõ vẻ kinh ngạc.

11. Chương 11: Có Người Vào Cửa Bái Kiến!

” Mắt thẩm mỹ của Vưu lão gia có phải là có vấn đề hay không? Vì sao Hồng Tử Duyên của Hồng gia võ quán được mang theo hộ vệ đến đây a?” Có người nhin không được mở miệng hỏi.

Hồng gia võ quán, ở thành Dương Châu cũng nổi danh một thời, chính là từ sau khi Hồng lão gia bị người ngoài đánh trọng thương, trong võ quán chỉ còn lại thê tử yếu đuối, mà Hồng đại tiểu thư ngang ngạnh cùng với Hồng thiếu gia còn nhỏ đều không có khả năng tiếp quản võ quán, làm cho võ quán ngày càng lụn bại. Những năm gần đây, Hồng gia võ quán chỉ có thể dựa vào Đại tiểu thư Hồng Tử Duyên mang theo hộ vệ đi khắp nơi lòng bắt tội phạm bị triều đình truy nã, sau đó lấy tiền thưởng để duy trì chi tiêu trong nhà.

Nói đến Hồng Tử Duyên, ở trong thành Dương Châu mọi người đều lắc đầu thở dài. Vị Đại tiểu thư này từ nhỏ đã học võ thuật, nhưng cũng chỉ nửa chừng nửa vơi, lại hay cậy mạnh gây sự, ngang bướng vô cùng, ai thấy nàng cũng phải đau đầu. Cũng chỉ có hộ vệ Tề Tụ Hiền bên người nàng là vẫn bảo hộ nàng chu toàn. Có rất nhiều đại gia muốn mời Tề Tụ Hiền về phủ của mình làm việc, lại bị hấn nhả nhận từ chối, thật sự là đáng tiếc a.....

” Tụ Hiền, đám tiểu thư đó cũng thật khoa trương, mang nhiều đồ đạc đến như vậy, khuôn khuôn vác vác đi đi lại lại làm người ta hết cả mắt!” Không để ý tới ánh mắt khác thường của người khác, Hồng Tử Duyên đá vào cửa oán hận nói.

“.....” Tề Tụ Hiền chẳng buồn đáp lại những lời nói nhăng nhít này

” Tụ Hiền, ta cố tình lôi kéo người đến, người có giận hay không? Ta vốn nghĩ cứ cố tình mang người đến, Vưu gia sẽ không cho ta vào nhà, không nghĩ tới bọn hấn lại đồng ý cho ta mang theo người vào cửa, Vưu

lão gia này thật đúng là người kỳ quái, người nói có phải hay không?” Hồng Tử Duyên tiếp tục vô ý vô tứ lớn tiếng ồn ào.

” Uhm.....” Là kỳ quái thật, cho nên Tề Tự Hiền không khỏi cũng ừ một tiếng.

” Người xem Hồng gia Đại tiểu thư kìa, một chút phong thái Đại tiểu thư cũng không có, nói chuyện thô lỗ lớn tiếng như vậy, lại còn mang theo nam nhân, thật không hiểu nổi Vưu gia nghĩ như thế nào nữa.” Có người một bên khinh thường nói.

Ai biết lão gia nghĩ như thế nào? Quấn gia Vưu Tam lau lau mồ hôi, vội vàng ra đón :” Hồng tiểu thư, đã để ngài đợi lâu, mời vào. Sợ ngài dẫn theo một người hộ vệ sẽ không tiện, nha đầu này là đặc biệt an bài cho ngài, về sau trong thời gian ngài ở trong phủ , mọi việc ăn mặc đều do nha đầu này hầu hạ”

“Ta không phải không có tay, cần gì một cái tiểu nha đầu như nàng hầu hạ.” Hồng Tử Duyên hoàn toàn không tiếp nhận, chếp miệng than thở.

Tại sao Hồng gia tiểu thư lại khó hầu như vậy ? Quấn gia nhíu nhíu mày, nhẹ phát tay, ý bảo nha hoàn nhanh chân dẫn nàng vào, trước cửa nhiều người như vậy, tuyệt đối đừng làm cho người ta chỉ trích cười nói.

Vất vả bận rộn suốt một ngày, mười hai vị tiểu thư rốt cục được an trí thỏa đáng. Quấn gia Vưu Tam vội vàng chạy về phía viện của Vưu lão gia mà bấm báo tình hình. Vưu phủ rốt cục thanh tĩnh trở lại. Chỉ có điều trong Vưu phủ có một chỗ lại đột nhiên náo nhiệt hẳn lên.

” A. Các người là... ?” Mở cửa Tùng Trúc Uyển, Hạ Tiểu Tiểu kinh ngạc nhìn thấy bên ngoài có một đám nha hoàn. Những người này là ai? Có vẻ như đều không quen a.

” Nơi này là chỗ ở của Vưu gia tiểu thư phải không? Người nha hoàn của nàng sao?” Một nha hoàn có vẻ cao ngạo bước lên hỏi.

Chớp chớp mắt. Hạ Tiểu Tiểu gật đầu lia lịa.

” Ta là nha hoàn Lam Ngọc của Lam gia. Đây là thiệp của tiểu thư nhà chúng ta. Ngày mai tiểu thư nhà ta sẽ đích thân đến bái phỏng.” Nha hoàn kia đưa cho Hạ Tiểu Tiểu một phong thư, cao ngạo ngẩng đầu rời đi.

Chuyện gì xảy ra vậy ? Hạ Tiểu Tiểu hoàn toàn không hiểu. Còn chưa kịp phục hồi tinh thần, lại có thêm một số nha hoàn vội vàng cúi thiếp vào trong tay nàng, cùng đồng thanh nói cái gì mà ngày mai tiểu thư đích thân đến bái phỏng ...

” Tiểu thư, người xem đây là cái gì ?” Chúng nha đầu vừa đi khỏi, Hạ Tiểu Tiểu ngơ ngẩn nhìn đồng thiếp đến bái phỏng của tiểu thư.

” Cái gì vậy?” Vưu Đức Ân cầm lên xem, thiếp đến bái phỏng? Hắn mà cũng nhận được những thứ này sao ? ” Ai đưa tới vậy ?”

” Một đám nha hoàn a, lao nhao nói cái gì tiểu thư của họ ngày mai đích thân đến bái phỏng.”

Tiểu thư? Nha hoàn? Vưu Đức Ân nhíu nhíu mày, chỉ mấy ngày không ra khỏi vườn, lão cha lại có trò hay gì nữa đây?

” Tiểu Tiểu, người đi ra ngoài nhìn xem, có phải Mẫu Đơn Uyển lại có người vào ở hay không ?

” Dạ, tiểu thư.” Hạ Tiểu Tiểu chạy vội ra cửa, chỉ chốc lát lại chạy trở về, thở phì phò, chớp mũi lấm tấm mồ hôi:” Tiểu thư, tiểu thư, đúng là Mẫu Đơn Uyển lại có người vào ở nha!” Tiểu thư thật là tài giỏi a.

” Đừng vội, nhìn xem người chạy một hồi, cả người toàn là mồ hôi.” Vưu Đức Ân lấy ra khăn tay, nhẹ nhàng lau mồ hôi cho Hạ Tiểu Tiểu.

Tiểu thư lau mồ hôi cho nàng cũng không phải chỉ một hay hai lần, vì cái gì hôm nay lại cảm giác trên mặt phát sốt?

” Hồi thăm được cái gì? Nói thử xem nào.” Không đợi Hạ Tiểu Tiểu nghĩ ra, Vưu Đức Ân liền mở miệng hỏi. Xem bộ dạng hưng phấn của nàng, chắc lại hồi tức gì rồi.

” Trong phủ lại có mười hai vị tiểu thư vào ở, hơn nữa a-” Hạ Tiểu Tiểu hạ giọng ra vẻ thần bí ,” Nghe nói đệ nhất mỹ nhân của Hàng Châu là Lam..... Lam..... Lam cái gì cũng tới? Dù sao lần này Lam gia tiểu thư cũng vào phủ. Nghe nha hoàn trong phủ nói, Lam gia tiểu thư thật sự là quốc sắc thiên hương, tiểu thư, chúng ta đi nhìn nàng đi.”

” Đồ ngốc, ngay cả tên người ta còn nhớ không được, còn muốn nhìn người ta.” Vưu Đức Ân từ chối cho ý kiến, gõ lên đầu Hạ Tiểu Tiểu một cái.

” Ai ui, đau quá! Tiểu thư-” Hạ Tiểu Tiểu oán trách, lại ra vẻ thần bí,” Tiểu thư, còn có một tin tức trọng đại , nghe nói trong số tiểu thư nhập phủ lần này , có một tiểu thư mang theo nam hộ vệ vào ở.”

” Sao?” sự việc mới mẻ như thế, Vưu Đức Ân cũng thấy hứng thú,” Mang nam nhân vào ở? Sao cha ta lại đồng ý? Nam nhân kia cũng ở Mẫu Đơn Uyển à?”

” Không biết lão gia nghĩ như thế nào nữa, nhưng mà tiểu thư nhà kia cùng nam nhân mà nàng mang đến không ở Mẫu Đơn Uyển, lão gia cho bọn họ ở riêng Cúc Hương Uyển á. Nghe nói, vị tiểu thư kia là một người biết võ công. Tiểu thư, ta lợi hại không? Chỉ có một lúc thôi mà hỏi thăm được nhiều tin tức đến như vậy.” Hạ Tiểu Tiểu kết thúc công tác hồi báo, kiêu ngạo ngẩng cái đầu nhỏ, chờ đợi tiểu thư khen thưởng.

” Ừ, Tiểu Tiểu là lợi hại nhất! A a. Ta đây thưởng cho người cái gì bây giờ ?” Vưu Đức Ân không tiếc lời tán dương Hạ Tiểu Tiểu.

” n.....” Hạ Tiểu Tiểu nghiêng đầu tự hỏi, thật sự trông rất đáng yêu, làm cho hấn có điểm rục rịch muốn.

Suy nghĩ đi liền hành động, hấn đứng dậy, vỗ về Hạ Tiểu Tiểu:” Ta xem, liền thưởng cho người một cái hôn nhẹ đi.....”

” A.....” Mấy ngày nay tiểu thư trở nên rất thích ăn miệng của nàng, còn nói là hôn nhẹ, thật ra thì..... ừm..... thật ra, cảm giác cũng không tệ lắm, Hạ Tiểu Tiểu nghĩ một hồi mặt liền đỏ lên.

Vừa mới sáng sớm, ngoài cửa Tùng Trúc Uyển đã thấy một đội ngũ sắp hàng thật dài, tiểu thư mang theo nha hoàn, nha hoàn mang theo lễ vật, gồm grooms nhìn nhau.

”Tiểu thư, người xem tiểu thư nhà khác đều mang theo lễ vật, chúng ta làm sao bây giờ?” Lam Ngọc thấp giọng nói với Lam Tĩnh Di.

”Không cần quan tâm tới các nàng.” Xua xua tay, Lam Tĩnh Di khinh thường nhìn những người chung quanh. Nàng là ai? Nàng là nhị tiểu thư của Lam gia, cho dù tương lai phải cùng Vưu gia Đại tiểu thư cùng chung một chồng, cũng quyết không phải là hạng thấp kém như những kẻ kia.

Cánh cửa sơn son kèn kẹt một tiếng mở ra, Hạ Tiểu Tiểu kinh ngạc nhìn cảnh tượng trước mắt, có chút thất thần, mới sáng sớm mà? A! Đúng rồi! Nàng đột nhiên nhớ tới chuyện xảy ra ngày hôm qua, dùng chân một chút, xoay người chạy tới phòng tiểu thư. Đều tại tiểu thư, ngày hôm qua cứ hôn nhẹ mãi, làm cho nàng trở nên hồ đồ, quên không sắp xếp cái chuyện trọng đại như vậy.

” Tiểu thư, tiểu thư!” Chẳng thềm tiếp đón, Hạ Tiểu Tiểu xoay người chạy về phòng,” Tiểu thư, mau rời giường, có khách đến”

Mọi người ở trước viện muốn tiến cũng không được, muốn ở lại cũng không xong, âm thầm tự nhủ : Vưu gia Đại tiểu thư cùng nha hoàn này, sao giống con nhà không có giáo dục vậy...

” Tiểu thư.....” Lam Ngọc lo lắng nhìn tiểu thư nhà mình, trừ Đại phu nhân ra, cho tới bây giờ còn chưa có người nào dám để tiểu thư nhà nàng đợi lâu như vậy, làm tiểu thư bực bội như vậy.

” Ta không sao cả.” Tốt lắm, Vưu gia Đại tiểu thư cơ mà?Quá mức kiêu căng rồi. Vừa rồi đồ mà nha hoàn kia mặc trên người, còn tốt hơn cả quần áo của rất nhiều tiểu thư đang đứng chờ ở đây, đại khái chính là cái nha hoàn trong truyền thuyết mà Vưu gia đại tiểu thư dùng để quyến rũ thiếu gia chứ gì, quả nhiên xinh đẹp động lòng người, chỉ có điều..... Nàng còn không để vào mắt! Hừ! Lam Tĩnh Di cười lạnh một tiếng.

12. Chương 12: Hồng Gia Đại Tiểu Thư!

Đợi tới lúc Hạ Tiểu Tiểu lồi lồi kéo kéo Vưu Đức Ân đi tới trước cửa, trong lòng Lam Tĩnh Di lại cười lạnh liên tục: Bảo sao phải dùng nha hoàn quyền rũ người khác, cứ nhìn bản thân Vưu tiểu thư kia, nhan sắc chỉ miễn cưỡng coi là trung bình, đã thế lại còn mặc xiêm y đơn giản, cũng không trang điểm, một nữ nhân dung mạo trời sinh đã không xuất chúng lại còn không biết chú ý đến cách ăn mặc, dựa vào cái gì mà chiếm được tâm tư của nam nhân? Nữ nhân này, không có cửa đầu với nàng a.

” Tốt lắm, nếu các người muốn gặp ta, hiện tại cũng đã gặp rồi, đi cả đi thôi, ta còn muốn ngủ.” Vưu Đức Ân nhướn mày nhìn các tiểu thư đang đứng trước cửa, không khách khí mở miệng đuổi người.

Các tiểu thư chưa từng bị đối xử lạnh nhạt như thế bao giờ, trong lòng lửa giận phùng phùng, có điều, người ta là Đại tiểu thư chân chính của Vưu gia, là vị hôn thê chính thức của biểu thiếu gia nhà họ Vưu, nếu có một ngày chính mình có thể vào cửa Vưu gia, người ta cũng là chính phòng, còn mình lại là thiếp thất. Vì thế các vị tiểu thư cố nén tức giận, miễn cưỡng cười (ruồi.) trừ.

Trong chốc lát, trước cửa chỉ còn lại Lam Tĩnh Di và nha hoàn của nàng.

” Người là Lam.....?” Bộ dạng không tòi, đáng tiếc làm cho người ta cảm thấy rất không thoải mái, Vưu Đức Ân liếc mắt nhìn nàng một cái, cảm thấy trên người Lam Tĩnh Di toát ra một tia địch ý.

” Đây là Tĩnh Di tiểu thư của nhà chúng ta.” Lam Ngọc tiến lên giới thiệu.

” Oa, người chính là đệ nhất mỹ nhân Hàng Châu, Lam gia nhị tiểu thư Lam Tĩnh Di à? Người quả là xinh đẹp.” Không đợi Vưu Đức Ân mở miệng đuổi người, Hạ Tiểu Tiểu vừa nghe thấy Lam Ngọc giới thiệu xong liền kích động nhướn mắt lên nhìn “Lam tiểu thư, xin chào, đây là Ân Ân tiểu thư nhà chúng ta, ta là nha hoàn Hạ Tiểu Tiểu của nàng, người gọi ta Tiểu Tiểu là được rồi. Người thật sự đẹp quá a..... A! Đúng rồi, người đứng ở đây đã lâu rồi phải không? Mau vào ngồi đi, đều tại chúng ta dầy quá muộn, người ngàn vạn lần đừng tức giận a.”

” Hạ Tiểu Tiểu” Vưu Đức Ân bực mình, những lời này rốt cuộc là để ai nói chứ!

” Vâng? Tiểu thư? Người gọi ta có việc gì? Đợi lát nữa nói sau đi.” Hạ Tiểu Tiểu hoàn toàn không chú ý vẻ mặt khó chịu của tiểu thư nhà mình, tiếp tục nhiệt tình mời mọc:” Đến đây, đến đây, vào đi.”

A, đúng là một nha hoàn biết lung lạc lòng người, Lam Tĩnh Di thầm nghĩ trong lòng, trên mặt lại nở ra nụ cười giả dối:” Nghe nói Vưu tiểu thư lớn lên không khỏe mạnh, cần nghỉ ngơi nhiều, ta sẽ không quấy rầy, sau này sẽ đến nói chuyện phiếm, chúng ta đi trước.” Nói xong, không đợi Vưu Đức Ân trả lời, xoay người rời đi.

” Oa..... Quả nhiên là đệ nhất mỹ nhân a, thanh âm cũng ôn nhu như vậy, ngay cả bóng lưng cũng xinh đẹp động lòng người.....” Hạ Tiểu Tiểu nhìn theo bóng dáng xinh đẹp của Lam Tĩnh Di, chếp chếp miệng tán thưởng.

” Tiểu Tiểu. Nhìn người không phải chỉ nhìn vào dung mạo.” Vưu Đức Ân có ý tốt nhắc nhở.

Nhìn trộm tiểu thư từ trên xuống dưới, Hạ Tiểu Tiểu cẩn thận thu hồi ánh mắt. Khẳng định là tiểu thư nhà nàng lại tự ti. Nhưng mà, có nữ nhân nào nhìn thấy Lam Tĩnh Di mà không tự ti đâu? Nhìn người ta mà xem. Mặt ra mặt, mũi ra mũi, ngực ra ngực, mông ra mông. Lại liếc mắt một cái nhìn tiểu thư của nàng phẳng lì lì như tấm ván thế kia..... Ai. Biết bao cố gắng gần đây của nàng, một chút hiệu quả cũng không có thấy. Cần phải cố gắng nhiều hơn nữa a.

” Xú nha đầu. Cấm bày trò trên người ta !” Nhìn ánh mắt nàng lấp lánh thế kia, đã biết trong đầu nàng đang nghĩ tới cái gì rồi, Vưu Đức Ân nhanh chóng chuyển sự chú ý sang chỗ khác.”Người nói xem vị tiểu thư mang theo nam nhân kia tại sao sáng nay lại không đến đây? Chúng ta đi đến chỗ nàng ở xem thử đi.”

Tiểu thư chủ động đi làm quen bằng hữu? Mặt trời mọc từ đằng tây rồi sao? Hạ Tiểu Tiểu nghi hoặc nhìn nhìn trời.

” Trời không mưa đâu. Đi thôi !” Vưu Đức Ân tỏ vẻ xem thường, kéo Hạ Tiểu Tiểu đi đến Cúc Hương Uyển.

Vừa đến b ngoài tường Cúc Hương Uyển, bỗng nghe thấy bên trong truyền ra âm thanh đánh nhau, lại còn nghe thấy tiếng của một nữ nhân không ngừng kêu:” Tụ Hiền. Người đánh thật hả ? A a. Người mưu sát ta! Tụ Hiền người không phải là vì ta cố ý mang người theo mà làm vậy đấy chứ ? A- Tụ Hiền cẩn thận-”

Có vẻ rất thú vị đây, Vưu Đức Ân bắt đầu cảm thấy cao hứng.

” Tiểu thư..... Bên trong có mưu, mưu sát.....” Hạ Tiểu Tiểu nghe được liền biến sắc.

” Người sợ à ?” Tiểu nha hoàn của hần lá gan cũng nhỏ thật.

” Ta, ta không sợ, ta phải đi vào cứu người!” Hạ Tiểu Tiểu bỏ tiểu thư lại, chạy thẳng vào trong viện.

” Hả ?” Vưu Đức Ân sững sốt một chút, lập tức phục hồi tinh thần lại ngay, nha đầu ngốc này,” Tiểu Tiểu, quay lại đây! Nguy hiểm!”

Hạ Tiểu Tiểu mặc kệ tiểu thư, trong đầu chỉ nghĩ tới việc cứu người, nàng hô to” Dừng tay” Vọt vào trong viện, mới phát trong viện thật sự là rất nguy hiểm a.....

” A-” Nàng nhìn mũi kiếm nhọn hoắt đang hướng về phía mình, thét chói tai.

Một bóng người phi thân tới, một tay đẩy nàng ra.

” A-” Lại là một tiếng thét chói tai, từ trong miệng tiểu thư của nàng vừa mới đi vào...

” A-” Nàng nhìn mũi kiếm sắc nhọn hướng thẳng về phía tiểu thư mặt mày thất sắc.

” A-” Cô nương cầm kiếm kia cũng kinh hoảng luống cuống thét chói tai.

” Ai.....” Bóng người vừa mới cứu mạng nàng thở dài một tiếng, lướt người qua, một kiếm gạt bỏ thanh kiếm đang định đả thương người ra.

Trời ạ, mới sáng sớm mà thôi, đã xảy ra chuyện nguy hiểm như vậy rồi, Vưu Đức Ân lau mồ hôi lạnh, may mắn lấy lại được cái mạng của mình

” Tiểu thư, tiểu thư, người không có việc gì chứ? Trời ạ, vừa rồi ta không nên né tránh , ta sai lầm rồi, ta sai lầm rồi, ô.....” Hạ Tiểu Tiểu sợ hãi, cả người như nhũn ra ôm lấy tiểu thư oa oa khóc lớn lên.

” Đồ ngốc! Ai bảo người không nên né tránh? Người né tránh mới là đúng! Người phải nhớ lấy, về sau gặp nguy hiểm đầu tiên phải né tránh, giữ được cái mạng nhỏ của mình mới là quan trọng nhất.” Vưu Đức Ân trấn tĩnh, vỗ vỗ lưng Hạ Tiểu Tiểu, nhẹ giọng khuyên nhủ.

” Đây—hai người các người là ai? Vì sao đột nhiên xông tới đây ?” Thiếu chút thì hại nàng thành tội phạm giết người, Hồng Tử Duyên vô cùng bất mãn.

” Vừa rồi nghe thấy có người kêu mưu sát, chúng ta liền chạy vào. Nàng tới cứu người, còn ta là đến xem náo nhiệt.” Vưu Đức Ân cười cười chỉ vào Hạ Tiểu Tiểu đang ở trong lòng ngực hần sụt sịt khóc.

Mưu sát?!” Khụ.....” Hồng Tử Duyên không được tự nhiên nhìn thoáng qua cao thủ hộ vệ bên cạnh, trên mặt đỏ hồng, nàng đường đường là Đại tiểu thư chân truyền của Hồng gia võ quán, mỗi lần luận võ với hộ vệ Tề Tụ Hiền đều thua, thật sự là mất mặt.

” Khụ khụ, nơi này không có mưu sát gì cả, chắc chắn là các người nghe lầm rồi.” Không thèm nhìn đến người ở bên cạnh đang che miệng cười thầm, nàng thà chết cũng không nhận.

” Ta không nghe lầm, rõ ràng ta nghe thấy có người kêu mưu sát mà!” Hạ Tiểu Tiểu ngẩng đầu lên cãi lại, nhìn bảo kiếm trong tay Hồng Tử Duyên, lại hoài nghi hỏi:” Vừa rồi người kêu mưu sát không phải là người sao? Nhìn đi nhìn lại thấy người giống người đi mưu sát hơn !” Vừa rồi xem chút nữa giết chết nàng với tiểu thư.

” Người.....” Khuôn mặt nhỏ nhắn của Hồng Tử Duyên đỏ bừng lên, muốn phản bác.

” Hai vị, thật ngại quá, vừa rồi là ta với tiểu thư luận bàn võ nghệ, kiếm pháp của tiểu thư nhà ta thật ra cũng hơi ..... Khụ..... Cho nên, xin hai vị lượng thứ.” Tề Tụ Hiền cố nén cười, đi tới nói một tiếng.

” Tề Tụ Hiền, người đang nói bậy cái gì đó? Kiểm pháp của ta thì sao chứ? Ừa rồi nếu không phải các nàng xông vào phá đám, chiêu kiếm vừa rồi của ta đã có thể đánh trúng người!” Nghe ra ý tứ trong lời nói của hắn, Hồng Tử Duyên tức giận dậm chân liên tục.

Không thèm nhìn tiểu thư, Tề Tụ Hiền mỉm cười chấp tay thi lễ :” Còn chưa thỉnh giáo, hai vị là?”

” Ta là Vũ Đức Ân, đây là nha hoàn của ta.” Vũ Đức Ân khách khí gật đầu.

Người này, hình như là ân nhân cứu mạng nàng và tiểu thư, thật là lợi hại , Hạ Tiểu Tiểu mở to đôi mắt trong veo, vẻ mặt sùng bái.

” Người chính là hộ vệ đại ca trong truyền thuyết ? Thật là lợi hại a, cảm ơn người vừa rồi đã cứu tiểu thư nhà ta. Ta là Hạ Tiểu Tiểu, là nha hoàn của Vũ gia, đây là Ân Ân tiểu thư nhà ta.” Nàng nhiệt tình tiến lên giới thiệu.

” Người chính là Vũ gia tiểu thư trong truyền thuyết?” Hồng Tử Duyên nổi tính tò mò,” Không phải người ta nói người rất yếu nhược hay sao? Trông người như thế này thật khỏe mạnh a, còn cao hơn ta hẳn một cái đầu.”

” Quay lại !” Vũ Đức Ân cùng Tề Tụ Hiền rất ăn ý cùng lập tức kéo hai cái nữ nhân vừa nhiệt tình vừa tò mò kia lại, giữ chặt các nàng bên người.(hắc hắc độc chiếm a độc chiếm)

Vũ gia tiểu thư? Tề Tụ Hiền ngạc nhiên nhìn lướt qua Vũ Đức Ân, người này , nhìn qua..... Là nữ nhân thật sao? Hay là một tên nam nhân biến thái thích cải trang thành nữ nhân?

Vũ Đức Ân xấu hổ lảng tránh ánh mắt Tề Tụ Hiền, mỗi năm mỗi lớn, hắn đã cao lên, dung mạo càng ngày càng nam tính hóa, hắn mặc nữ trang thật làm cho người ta thấy kỳ lạ, cho nên hắn đi ra ngoài cũng đều du ngoạn ở chỗ vắng người, để miễn bị miệng lưỡi của thiên hạ soi mói. Nói gì thì nói, chỉ còn vài năm nữa thôi là hắn có thể khôi phục nam trang rồi.

13. Chương 13: Thân Phận Bị Nhận Ra

” Tiểu thư...” Mẫn cảm nhận ra vẻ xấu hổ cùng không được tự nhiên lắm của tiểu thư, Hạ Tiểu Tiểu tức giận đứng ra, chắn ở trước mặt tiểu thư : ” Đây, tên kia, sao lại dùng ánh mắt như thế để nhìn tiểu thư nhà ta ” Nàng tức giận, cho rằng Tề Tụ Hiền coi thường đáng người cứng nhắc của tiểu thư nhà nàng.

” Cái gì ! Tiểu thư nhà các người sợ bị người khác nhìn thấy sao. Ánh mắt của Tụ H

iền nhìn nàng thì làm sao ?” Không vừa lòng vì hộ vệ nhà mình bị người ta chỉ trích, Hồng Tử Duyên cũng hùng hùng hổ hổ chắn ở phía trước Tề Tụ Hiền, muốn ức hiếp người của nàng hả, hãy qua cửa của nàng trước đã.

” Lấy đâu ra cái kiểu nhìn người ta như thế. Hộ vệ của người thật không biết lễ phép” Hạ Tiểu Tiểu xót ruột tiểu thư nhà mình lập tức lên án.

” Có mà hai người bọn người không có lễ phép mới đúng, tự nhiên xông tới như vậy” Hồng Tử Duyên lập tức phản kích

” Đây là địa bàn của Vũ phủ bọn ta, tiểu thư nhà chúng ta muốn đi đâu thì đi, sao có thể bị kẻ người ngoài như người làm khó chứ” Làm gì có vị tiểu thư nhà ai như thế chứ, thật không biết đạo lý. Cả cổ và tai Hạ Tiểu Tiểu đều đỏ ửng lên vì giận.

” Nếu Vũ lão gia đã sắp xếp cho bọn ta ở chỗ này, chúng ta tạm thời là chủ nhân của viện này, các người muốn vào đương nhiên phải gõ cửa” Kẻ có thể giảng đạo lý với Hồng Tử Duyên còn chưa kịp sinh ra đâu!

Coi như cũng có chút đạo lý, có điều : ” Ai bảo người kêu cứu mạng bậy bạ, chúng ta mới có lòng tốt tiến vào cứu người đấy chứ, đúng là chó cắn Lã Động Tân, không biết được ai là người tốt” Hạ Tiểu Tiểu bắt đầu nổi giận quên mất mục đích lúc ban đầu.

” Ta đường đường là tiểu thư của Hồng gia võ quán, bên người còn có hộ vệ thân thủ cao siêu, chỉ bằng hai nữ tử trói gà không chặt các người mà đòi vào cứu sao ? Ha nằm mơ giữa ban ngày” Hồng Tử Duyên cười khinh bỉ hai tiếng.

Cơn tức đầy ngực Hạ Tiểu Tiểu, trong mắt lửa giận nổi phừng phừng, đang muốn nổ tung, Vưu Đức Ân đã chạy lên cười ha ha mấy tiếng : ” Ngại quá, ngại quá, hôm nay trời hơi nóng, mọi người đều nóng nẩy, mỗi người nhường nhịn một tí, nhường nhịn một tí” Vừa nói vừa kéo Hạ Tiểu Tiểu ra khỏi Cúc Hương Uyển.

” Tiểu thư” Hạ Tiểu Tiểu cực kỳ bất mãn kháng nghị, việc nàng đang làm chính là vì tiểu thư, sao lại cố tình kéo nàng ra. Nàng kia nhất định đang ở bên trong dương dương tự đắc cho mà coi.

” Tiểu Tiểu, đừng kích động quá, hôm nay người làm việc theo cảm tính, suýt nữa là mất mạng rồi” Hân nhận xét.

” Tiểu thư” Hạ Tiểu Tiểu cực kỳ tủi thân, vậy mà tiểu thư lại nói là nàng sai. Cái miệng nhỏ nhắn bắt đầu sụt sịt, nước mắt bắt đầu rơi lã chã.

” Đừng khóc ” Vưu Đức Ân vội vàng nói : ” Ta biết người có lòng tốt mà. Người tranh cãi với nàng làm gì. Hơn nữa, người tranh cãi với nàng rồi, làm sao ta có thể không biết gương mặt mà tới học võ được nữa .”

” Học, học võ ?” Hạ Tiểu Tiểu ngây người : “Tiểu thư ? Người muốn đi học võ sao ? Không được ! Dao kiếm không có mắt mà. Những thứ đồ vật nguy hiểm như vậy, người không thể đi học được!” Nói thật hay đùa vậy chứ. Vừa rồi kiếm của vị Hồng tiểu thư kia không phải suýt chút nữa đã lấy mất mạng của nàng với tiểu thư sao. Thật là nguy hiểm á.

“Chuyện này ta đã quyết định rồi” Vưu Đức Ân sa sầm mặt mày vung tay áo bỏ đi.

Hạ Tiểu Tiểu hoàn toàn ngây người. Tính tình của tiểu thư thay đổi rồi à. Được rồi. Tiểu thư là trời, tiểu thư muốn làm gì, nhà hoàn toàn phải nghe theo đó. Không phải là đi học võ sao. Vậy thì học đi. Chỉ cần tiểu thư thích là tốt rồi.

Có điều, nói thì dễ, làm mới khó nha.

” Tiểu thư, người thực sự muốn đánh Tiểu Tiểu sao ?” Hạ Tiểu Tiểu nắm chặt nắm tay nhỏ bé, trong lòng thoáng run sợ hồi nhỏ tiểu thư đang đứng trước mặt với vẻ đầy quyết tâm.

” Không phải đánh người, mà là hai chúng ta đánh nhau.” Vưu Đức Ân giải thích tới lần thứ năm. Vất vả lắm hẳn mới có thể thương lượng được với Hồng Tử Duyên và cái tên Tề Tụ Hiền xấu xa kia, trong thời gian bọn hắn ở lại phủ, hẳn sẽ tới đây hàng ngày để học võ thuật cơ bản, cho thân thể mạnh khỏe, có điều không biết cái tên Tề Tụ Hiền kia đột nhiên nảy sinh ra một cái đề bài, nói muốn xem thử hẳn có căn cơ học võ hay không, lại bắt hắn và tiểu nha đầu Tiểu Tiểu kia đối chiến một lần, thật là không thể hiểu nổi!

” Đánh nhau, chứ không phải là tiểu thư đánh nha hoàn à” Cái miệng nhỏ nhắn của Hạ Tiểu Tiểu hơi lắm bướng, nàng cũng chưa nghe tới chuyện nha hoàn đánh tiểu thư bao giờ.

Đang lúc Hạ Tiểu Tiểu mặt nhăn mày nhíu, Tề Tụ Hiền đột nhiên gọi lại : ” Hạ Tiểu Tiểu, ta dạy cho người một bí quyết, người cứ làm như vậy... như vậy...”

” Như vậy ? Có thể sao ?” Hạ Tiểu Tiểu có chút hơi nghi ngờ, ánh mắt nhìn chằm chằm về phía hạ thân của Vưu Đức Ân.

” Yên tâm, tuyệt đối không có vấn đề gì cả” Tề Tụ Hiền vỗ vỗ bả vai của nàng khẳng định.

” Đây, hai người các người đang lén lút nói cái gì đấy hả ?” Vưu Đức Ân có phần buồn bực khi thấy bọn họ, đối với nam nhân khác cứ tới gần Hạ Tiểu Tiểu là thấy cực kỳ bất mãn.

“Đại khái là muốn lén lút dạy một cái tuyệt chiêu mà. Hừ. Ta cũng vậy!” Hồng Tử Duyên không hiểu sao cũng thấy buồn bực, đành phải kéo Vưu Đức Ân lại gần, cũng trộm truyền thụ cho nàng một vài động tác nho nhỏ. ” Người cứ làm như vậy... như vậy..”

” Như vậy ? Có được không ?” Vưu Đức Ân nghi ngờ nhìn đôi tay mình, lại tiếp tục nhìn Hạ Tiểu Tiểu với vẻ hoài nghi, cảm thấy có gì đó không đúng.

“Đều là nữ nhân với nhau, người sợ cái gì?” Hồng Tử Duyên cười gian xảo mở miệng : “Tốt lắm, bắt đầu thôi. Một, hai, ba...”

Cũng chẳng muốn nghĩ nhiều lắm, Vũ Đức Ân căn cứ vào sự chỉ dẫn của Hồng Tử Duyên, bàn tay chộp thẳng vào vạt áo trước ngực của Hạ Tiểu Tiểu, toạc một vang lên, vạt áo trước ngực Hạ Tiểu Tiểu đã bị kéo rách.

Này... Vũ Đức Ân và Hồng Tử Duyên cùng sửng sốt, Hồng Tử Duyên thoáng buồn bực, nàng chỉ dạy hẳn một chiêu đơn giản nhất mà thôi? Vì sao lại thành xé quần áo của người ta. ? Vũ Đức Ân mặt mũi đỏ bừng muốn tiến lên ngăn chặn xuân quang bị lộ ra của Hạ Tiểu Tiểu, đã thấy bàn chân nhỏ bé của Tiểu Tiểu đá thẳng về phía hạ thân của hắn, hoảng hốt tránh sang một bên.

“Hạ Tiểu Tiểu ? Người muốn làm gì ?” Suýt chút nữa không còn mạng, Vũ Đức Ân chặt vật đứng dậy, mắt như bốc khói.

” Ta ? Ta chẳng làm gì cả” Hạ Tiểu Tiểu còn chưa hiểu chuyện gì đang xảy ra.

” Thật đáng chết” Bất chấp mọi việc, Vũ Đức Ân vội vàng cởi áo khoác ngoài khoác lên trên người Hạ Tiểu Tiểu, hận không thể móc hai mắt của Tề Tụ Hiền ra.

” Tiểu Tiểu, người về phòng thay quần áo trước đi. Về sau người không được vào trong viện này nữa. Tránh xa cái tên Tề Tụ Hiền kia một chút.” Cái tên gia hỏa đáng chết kia, lại dám dạy Tiểu Tiểu những chiêu thất Đức Ân như vậy, không thể chấp nhận được.

” Ha ha..” Lúc này Tiểu Tiểu mới phát hiện ra quần áo của mình có phần bị rách, khuôn mặt nhỏ nhắn nhất thời hồng rực như có thể châm lửa đốt được, đôi chân nhỏ bé vội vàng chạy đi.

“Người muốn làm gì” Thấy Hạ Tiểu Tiểu chạy đã xa, Vũ Đức Ân mới nắm chặt tay, tiến lại gần Tề Tụ Hiền.

” Chẳng muốn làm gì cả, chỉ muốn chứng minh một việc thôi” Giọng điệu cũng thật nhẹ nhàng : “Người là nam nhân sao ?”

“Cái gì?” Hồng Tử Duyên nghe thấy vậy, bắt đầu dùng ánh mắt khó có thể tin để xem xét chung quanh người Vũ Đức Ân : “Nam nhân sao ?” Không thể nào....

“Người có thể nhận ra sao ?” Vũ Đức Ân cười khổ hỏi .

” Từ nhỏ ta đã hành tẩu giang hồ, loại người nào mà còn chưa thấy qua chứ, hơn nữa, người cũng không cố ý hóa trang trong cách ăn mặc

“Khụ.. khụ... Trông ta như vậy, có buồn cười không ?”

” Không tồi, người tráng kiện như người cũng không phải không có.”

“Người thật sự là nam nhân sao ? Vậy sao người phải cải trang thành nữ nhân ? Không đúng a, chỉ nghe người ta nói Vũ Đức Ân có tiểu thư, chứ chưa nghe thấy có thiếu gia bao giờ?” Hồng Tử Duyên cực kỳ tò mò.

“Có thể giữ bí mật cho ta được không ? Ta cũng chẳng muốn như vậy, có điều...” Vũ Đức Ân cũng cực kỳ xấu hổ, chỉ hận không tìm được cái lỗ mà chui xuống trốn.

“Ta là nam nhân, chẳng qua từ lúc chín tuổi, đã bị cha ta coi như một đứa con gái nuôi lớn. Nghe nói bởi vì trước đây sức khỏe của ta không tốt lắm, một hôm bệnh nặng thập tử nhất sinh, bỗng một vị đạo trưởng đột nhiên tới nhà, dùng một viên tặc mệnh đan cứu ta thoát khỏi tay của Diêm Vương, hắn nói với cha ta rằng, chỉ có nuôi ta như một đứa con gái, lại tìm một cô gái sinh cùng năm cùng tháng cùng sống bên người ta, thì ta mới có thể lớn lên khỏe mạnh” Vũ Đức Ân cười khổ giải thích.

” À, Hóa ra là như thế, cho nên người mới phải nam đóng giả nữ ?” Hồng Tử Duyên vừa nghe vừa gật đầu, bắt đầu biểu lộ ra sự đồng tình đối với Vũ Đức Ân ” Thật đáng thương nha”

“Đạo sĩ ? Tặc mệnh đan?” Tề Tụ Hiền đứng bên cạnh bắt đầu nhăn mày.

” Tề hộ vệ, có chỗ nào không đúng sao ?” Vũ Đức Ân tỏ vẻ khó hiểu nhìn Tề Tụ Hiền.

14. Chương 14: Cười Cười Nói Nói!

”Vưu Thiếu gia, người có nhớ về bề ngoài của đạo sĩ kia, hoặc là tên của lão không?”

”Về bề ngoài của đạo trưởng kia thì ta không biết, tên à, hình như là Phi Vân đạo trưởng?” Vưu Đức Ân trả lời một cách không chắc chắn.

”Phi Vân?” Đôi mày của Tề Tụ Hiền càng nhíu lại.

”Tụ Hiền, sao vậy? Đạo sĩ kia có vấn đề gì sao?” Lần đầu tiên thấy dáng

g vẻ này của Tề Tụ Hiền, Hồng Tử Duyên cũng không khỏi bắt đầu tò mò.

”Người không nhớ rõ à?” Ánh mắt Tề Tụ Hiền nhìn Hồng Tử Duyên có phần cổ quái.

”Nhớ rõ cái gì?” Nàng mờ mịt nhìn sang phía hắn?

”Thuốc của hắn quả nhiên bất phạm, người đứng là quên sạch rồi...” Trông Tề Tụ Hiền có vẻ dăm chiêu, làm Vưu Đức Ân và Hồng Tử Duyên càng thêm tò mò, hai người cùng đồng thanh hỏi: ”Rốt cuộc có chuyện gì hả?”

”Không có chuyện gì cả” Tề Tụ Hiền thu lại ánh mắt và cảm xúc phức tạp kia, quay trở lại với biểu tình ngàn năm không thay đổi của hắn. ”Vị đạo trưởng mà Vưu thiếu gia vừa nói kia, ta cũng biết... khụ... thực ra mà nói, lão coi như sư thúc của ta ... chính là.... tuy y thuật của hắn cao minh, nhưng cách làm người thì ... Khụ. Hắn coi tiền tài như bùn đất, cứu người không vì vàng bạc châu báu, có thể coi đó là một ưu điểm, có điều hắn có một điểm rất đặc thù, chính là thích bày trò trên ghẹo những người hắn đã cứu.” Nhắc tới người này, ánh mắt hắn liếc Vưu Đức Ân một cái đầy thâm ý.

Vưu Đức Ân cũng không phải kẻ ngốc, cũng hiểu được ý tứ của những câu đó, sắc mặt khẽ thay đổi: ”Người muốn nói...” Không thể nào? Chẳng lẽ tám năm này của hắn bất quá chỉ là một trò chơi ác để tiêu khiển sao?

Không đành lòng nhìn vẻ mặt bị đả kích nghiêm trọng của Vưu Đức Ân, Tề Tụ Hiền tiến lên một bước, vỗ vỗ vai hắn, vẻ mặt của Hồng Tử Duyên cũng rất đồng tình, cũng tiến lên vỗ vỗ bả vai Vưu Đức Ân: ”Người nha.”

Người này, còn có lòng đi an ủi người khác chứ! Tề Tụ Hiền trừng mắt nhìn đôi tay của Hồng Tử Duyên đang đặt trên vai của Vưu Đức Ân, liền túm áo nàng kéo lại, cái thời điểm nhạy cảm như thế này, tốt nhất để đương sự một mình ngẫm nghĩ đi. ”Vưu Thiếu gia, xin mời cứ tự suy ngẫm.”

Hồng Tử Duyên không hiểu vì sao mình đột nhiên bị tha đi như một con chó con mèo nhỏ. Nàng bực bội kêu lên be be: ”Tụ Hiền! Người muốn làm gì. Buông ta ra. Người điên rồi hả?”

”Người thực sự không nhớ gì sao?”

”Nhớ cái gì? Đồ đáng chết nhà người, mau buông ta ra.” Thanh âm ồn ào gây lộn dần dần đi xa, bốn phía yên tĩnh trở lại.

Vưu Đức Ân ngơ ngác đứng một mình, trong lòng như có sóng cuộn sóng gầm. Nghĩ tới việc tám năm ròng hắn phải mặc đồ nữ trang, nghĩ đến cha vì cái gì mà bắt hắn phải mặc đồ nữ cho tới tận năm hai mươi tuổi, lại còn lấy mẫu thân đã quá cố để uy hiếp hắn, hắn đúng là khóc không ra nước mắt. Cái tên Phi Vân đạo trưởng kia. Không biết nên tạ ơn hắn cứu mình một mạng, hay là hận hắn vì đã giỡn mình đến mức thế này.

Đến lúc Hạ Tiểu Tiểu thay quần áo xong quay trở lại Cúc Hương Uyển, chỉ thấy tiểu thư đang đứng ngẩn ngơ ở trong viện, trên mặt thiên biến vạn hóa, nàng kinh hãi lay nhẹ: ”Tiểu thư? Tiểu thư? Người làm sao vậy?” Ngốc? Nàng gơ tay hươu hươu trước mặt tiểu thư.

”Tiểu Tiểu.” Rốt cuộc hắn cũng tỉnh lại, ôm lấy Tiểu Tiểu trước mặt với nhu cầu bức thiết là được an ủi.

” Tiểu Thư, người làm sao vậy ? Có phải cái nàng Hồng Tử Duyên kia lợi dụng lúc ta không có ở đây để bắt nạt nàng không ? ” Khăng định là bị bắt nạt, từ trước tới giờ tiểu thư chưa bao giờ lộ vẻ ớn lạnh như vậy.

” Tiểu thư, ta đã nói người tìm đến bọn hắc không phải là chủ ý tốt. Người xem xem, bị bọn hắc khi dễ đi? Hừ! Ta phải mách với lão gia, không đem bọn hắc đuổi đi là không được!”

” Không cần! Tiểu Tiểu, ta không có việc gì, bọn hắc không khi dễ ta, bọn hắc tốt lắm, may mắn gặp được bọn hắc, ta mới có thể làm rõ ràng một chuyện rất trọng yếu.” Vương Đức Ân đột nhiên cười, ” Tiểu Tiểu, cha ta ở đâu? Chúng ta đi tìm hắc! Ta có việc muốn nói cho hắc— thêm cả người nữa.” Lần này, hắc nhất định phải khôi phục nam trang.

” Chuyện rất trọng yếu? Chuyện gì?” Vì sao tiểu thư lại đột nhiên cao hứng như vậy, thật là kỳ quái.

” Lát nữa người sẽ biết, chúng ta đi tìm cha ta trước .” Hắc vui vẻ lôi kéo Hạ Tiểu Tiểu hướng đại sảnh đi đến, ” Cha ta hiện tại ở đại sảnh hả?”

” Không có a, vừa rồi thấy lão gia mang theo quản gia đại thúc đi Mẫu Đơn Uyển.” Lão gia còn gọi nàng cùng đi Mẫu Đơn Uyển xem mỹ nữ mà.

” Mẫu Đơn Uyển!” Vương Đức Ân nổi giận dưng chân, cái địa phương đó tràn ngập cái mùi đáng sợ kia á.

” Dạ. Tiểu thư, không phải ta nói người, đến Cúc Hương Uyển học võ làm cái gì, đi Mẫu Đơn Uyển tìm đám tiểu thư tán gẫu nói chuyện phiếm còn tốt hơn. Người xem các tiểu thư đều lễ phép, vào phủ liền đến bái phỏng tiểu thư, rất có thành ý muốn làm bằng hữu với tiểu thư nha.” Ai vậy đều tốt hơn cái vị Hồng tiểu thư kia, nhớ tới Hồng Tử Duyên, Hạ Tiểu Tiểu bắt đầu quệt miệng.

” Người biết cái gì, học võ là vì rèn luyện thân thể.” Nhớ tới cái sự kiện mình vừa phát hiện ra, trong lòng hắc bắt đầu rối ren.

” Quên đi, đừng đi tìm cha ta nữa, chúng ta về phòng thôi.” Lại đột nhiên nhớ tới đám nữ nhân ở Mẫu Đơn Uyển kia, Vương Đức Ân nhất thời giống bóng cao su bị chọc thủng, không còn hào hứng như vừa rồi : Các nàng đã nhìn thấy hắc mặc nữ trang, nếu hắc hiện tại liền khôi phục nam trang, có phải là đi chiêu cáo cái trò đùa tám năm kia cho khắp thiên hạ, để cho người người nhạo báng không? Quên đi quên đi! Tám năm còn chịu được, vội gì chút thời gian này, tốt nhất nghĩ biện pháp đuổi đám nữ nhân kia đi đã.

” Tiểu thư.....” Nhìn thấy tiểu thư nhất thời cao hứng, nhất thời lại có vẻ mất mát, Hạ Tiểu Tiểu không khỏi thầm thở dài tự nhủ: có phải tiểu thư trúng tà không ?

Tiểu thư có trúng tà hay không, Hạ Tiểu Tiểu không dám xác định, chính là tiểu thư là càng ngày càng kỳ quái, là điều chắc chắn. Nay nhé, sáng sớm lại c khối sự ngăn trở của nàng, lại chạy tới Cúc Hương Uyển, thật là! Hạ Tiểu Tiểu tức giận giẫm giẫm chân, hôm nay Lam tiểu thư người ta có lòng tốt mời tiểu thư đi mẫu đơn uyển thưởng trà, thế mà tiểu thư lại là không cảm kích, tức chết người đi được! Không có biện pháp, vẫn là nàng phải đến chỗ Lam tiểu thư người ta nói tiếng xin lỗi đi.

Căn nhắc không biết phải xử trí với Lam Tiểu Thư hòa ái thân thiết cao quý hào phóng kia như thế nào, Hạ Tiểu Tiểu tự mình vào Mẫu Đơn Uyển, vẫn là mùi hoa nồng nàn như trước, không chút ngênh tiếp người ta, chậm rãi đi vào giữa viện, những thanh âm ồn ào càng ngày càng rõ, cảnh tượng này, sao lại quen thuộc đến như vậy.

Khe khẽ tiến lại gần hòn giả sơn, Tiểu Tiểu thềm khinh bỉ chính mình : ” Người bị tiểu thư làm hỏng rồi. Người lại thích nhìn coi người ta. “

” Cái nàng Vương tiểu thư kia đúng là một đứa trẻ con lớn xác đi, chúng ta đến cửa bái phỏng cũng không thêm khách khí tiếp đãi, mấy ngày hôm nay cũng không thêm bước chân vào trong viện đáp lễ, hừ!” Nữ nhân đang nói giống như đang phải chịu sự ủy khuất rất lớn, cơn tức đầy bụng.

” Không ai chịu nổi, cậu cha mình có tiền, đúng là không chịu nổi.” Người này rõ ràng là đang ghen tị với tài phú của Vương gia.

” Hừ, có tiền thì sao chứ, cũng không tự lấy gương ra mà soi xem bề ngoài của mình như thế nào, nam nhân nào thêm muốn chứ” Khẩu khí chưa hề vang lên.

” Dám chắc có nam nhân sẽ lấy nàng, ai lấy nàng chắc giảm bớt được hơn ba mươi năm phần đầu ấy chứ”
Lại một giọng nói chua lè khác vang lên.

” Cũng may là cha nàng có tiền, bằng không, làm gì có nam nhân nào nguyện ý ôm một nữ nhân ngực chẳng ra ngực, hông chẳng ra hông ngủ chứ. Ha ha..” Lời này vừa thốt ra, đám nữ nhân cùng cười rộ lên khi thấy người khác gặp tai họa.

Phật tổ ơi, thỉnh tha thứ cho kẻ đang rình rập là nàng đây, cái kẻ thực sự đáng bị trừng phạt, chính là đám nữ nhân đang khua môi múa mép ở dưới kia á. Hạ Tiểu Tiểu lẳng lặng đứng ở sau ngọn giả sơn, nghe đám thiên kim tiểu thư kia nói chuyện, mũi bắt đầu chua xót. Các nàng lại dám nói tiểu thư Ân Ân như thế, thật đúng là, thật đúng là không thể tha thứ. Nàng liền nắm chặt tay, chuẩn bị lao ra tranh cãi với các nàng một

” Chư vị tiểu thư đừng nói như vậy!” Một thanh âm ôn nhu đột nhiên vang lên, Hạ Tiểu Tiểu dừng chân đứng ở bên cạnh vênh tai lên lắng nghe.

” Nghe nói thuở nhỏ sức khỏe của Vương tiểu thư không tốt, ít giao thiệp với người khác, cho nên mới không hiểu rõ nhân tình, cũng không thể đem toàn bộ mà trách nàng. Hơn nữa, trông nàng cũng thanh tú, chỉ cần trang điểm chút son phấn, ăn mặc cẩn thận một chút, hẳn cũng là một vị giai nhân thanh tú đi. Nếu chư vị nói Vương tiểu thư những lời khó nghe như thế, Lam Tĩnh Di ta là người đầu tiên phản đối.” Oa, cái thanh âm ôn nhu nhàn tĩnh kia chính là Lam Tĩnh Di tiểu thư nha. Nàng lại còn bắt bình cho tiểu thư nhà ta nha. Đứng đằng sau ngọn núi giả, Hạ Tiểu Tiểu cảm động nước mắt lưng tròng.

Lau sạch những giọt lệ nóng hổi, Hạ Tiểu Tiểu nhẹ nhàng rời khỏi Mẫu Đơn Uyển, hiện tại nói gì cũng không ăn thua rồi, nếu ngực và hông không có cách nào cho phát triển lên, như vậy nên nghe theo ý tứ của Lam Tĩnh Di tiểu thư, cố gắng thay đổi cách ăn mặc của Ân Ân tiểu thư mới là chuyện cấp thiết nhất.

Trong Mẫu Đơn Uyển, Lam Ngọc vẫn chưa xuất hiện đột nhiên lại hiện thân sau khi Hạ Tiểu Tiểu rời đi, quay sang phía Lam Tĩnh Di khe khẽ gật đầu. Lam Tĩnh Di nhìn thấy sự ám chỉ của Lam Ngọc, liền quay người bỏ đi, nếu đã diễn đủ rồi, mục đích đã đạt được, thì không cần tiếp tục ở đây nhiều lời với đám nữ nhân ngu ngốc này nữa.

15. Chương 15: Rèn Luyện Thân Thể!

Ra khỏi Mẫu Đơn uyển, Hạ Tiểu Tiểu vội vàng cấp tốc chạy về phía Cúc Hương uyển, đến giờ này, không cần phải nói, tiểu thư khẳng định là đang ở đó rèn luyện thân thể. nhiên, vừa bước vào Cúc Hương uyển Tiểu Tiểu đã nhìn thấy tiểu thư đang nửa ngồi nửa đứng ở kia, nghiêng rằng nghiêng lợi, mồ hôi đổ đầm đìa.

” Tiểu thư đang.....?” Hạ Tiểu Tiểu nhẹ giọng hỏi Tề Tụ Hiền đang đứng ở một bên quạt quạt hóng mát.

” Kiến thức cơ bản, trung bình t

ấn.” Vương thiếu gia này xem ra là đùa “thật”, trung bình tấn một thành như vậy cũng vẫn kiên trì trụ vững, không giống đồ lười Hồng Tử Duyên kia, sớm đã không biết chạy đi đằng nào gây rối.

” Hồng tiểu thư đâu?” Hạ Tiểu Tiểu nhìn nhìn xung quanh, tại sao trong viện lại chỉ có Ân Ân tiểu thư và Tề Tụ Hiền? Cô nam quả nữ, không tốt lắm đi.

” Trốn.” Cả ngày chỉ mơ trở thành cao thủ, lại không chịu ăn khổ, Hồng Tử Duyên a Hồng Tử Duyên, ai..... Chỉ có thể thở dài một tiếng.

Trốn? Vì sao chứ? Hạ Tiểu Tiểu trong đầu lướt qua hàng đống suy nghĩ, sân rộng như vậy, chỉ có Ân Ân tiểu thư và Tề Tụ Hiền, chủ nhà tạm thời thì lại trốn đi đâu mất? Chẳng lẽ là.....

” Tề hộ vệ, người cảm thấy tiểu thư nhà chúng ta thế nào?”

” Tốt lắm.” Tuy là một thiếu gia, nhưng có thể ăn khổ.

Tốt lắm? Hạ Tiểu Tiểu ánh mắt nhất thời sáng lên:” Người xem dáng người tiểu thư nhà chúng ta..... Người để ý sao?”

” Để ý cái gì?” Tề Tụ Hiền không rõ.

” Chính là..... Chính là.....” Hạ Tiểu Tiểu có điểm ngưỡng ngừng, khuôn mặt nhỏ nhắn ửng đỏ nói: “Dáng người tiểu thư nhà chúng ta, không phải lỗi lồm gợn cảm như kẻ khác vậy..... Người..... Không để ý chứ?” Lần đầu tiên cùng nam nhân thảo luận vấn đề vóc dáng của nữ nhân, thật đúng là rất khó mở miệng.

” Dáng người của hân tốt lắm a.” Nếu một đại nam nhân dáng người lồm gợn cảm mới là

” Thực sự? Người thực sự nghĩ như thế? Vậy người là thực sự thích tiểu thư nhà chúng ta phải không.” Hạ Tiểu Tiểu hưng phấn đến nhảy dựng lên.

” Thích tiểu thư nhà các người?! Người đang nói cái gì?” Nha đầu này không phải trúng gió chứ?

” Không. Chưa nói gì. Của ta ý tứ là, sẽ có một nam nhân chấp nhận thú tiểu thư nhà chúng ta đúng không!”

” Không. Ta có thể khẳng định với người. Không có nam nhân nào muốn thú tiểu thư nhà người hết!” Thật đúng là nực cười. Ai thèm cưới một đại nam nhân về nhà a!

” A..... Người không phải vừa mới nói không để ý dáng người tiểu thư.....” Hạ Tiểu Tiểu choáng váng.

” Đúng, ta không để ý, ta chỉ để ý dáng người lão bà ta lấy về nhà thôi.” Tỷ như Hồng Tử Duyên..... Nghĩ đến đêm hôm đó, nghĩ đến thân thể lả lướt kia, Tề Tụ Hiền đầy lòng một trận rối loạn, đáng chết, có phải hân gần đây rất thiếu nữ nhân hay không, cho nên mới có điểm cơ (đối) khát, tại sao gần đây lại luôn nhớ đến chuyện ngày hôm đó.

” Người.....” Hạ Tiểu Tiểu tức đến miệng mở lớn không nói nổi một câu nào.

” Hạ- Tiểu- Tiểu- đáng chết người lại đây đỡ ta !” Nhìn đến Hạ Tiểu Tiểu cùng Tề Tụ Hiền trò chuyện vui vẻ với nhau, Vưu Đức Ân ở một bên luyện trung bình tấn đã sớm ghen tị đến phát cuồng, chính là, cái chân đáng thương của hân, đã muốn hoàn toàn không nghe lời chỉ huy của hân.

Nghe thấy tiểu thư gọi, Hạ Tiểu Tiểu bất chấp đang cùng Tề Tụ Hiền lý luận, vội vàng cuống quýt chạy đến bên người tiểu thư: “Tiểu thư, người làm sao vậy?” Xem biểu tình của tiểu thư, giống như thập phần thống khổ.

” Không, không có việc gì, người giúp ta, chân của ta muốn gãy mất.....” Rèn luyện thân thể thực con mẹ nó không phải chuyện dành cho người làm, hân thật muốn ôm chân khóc ròng một hồi.

” Mới luyện nhiều một chút, liền mệt thành như vậy, quên đi, hôm nay đến đây thôi vậy.” Tề Tụ Hiền phát tay, tỏ vẻ giờ học chấm dứt, hân cũng phải đi tóm nàng Đại tiểu thư không ra gì của nhà mình về.

” Tiểu thư, người sao rồi?” Tiểu thư toàn thân sức nặng đều đặt ở trên người nàng, nàng chịu không được mất.

” Ta vẫn ổn, Tiểu Tiểu, đỡ ta trở về phòng.” Kỳ thật hân một chút đều không ổn, hân cảm giác chính mình muốn chết giữa đường đến nơi.

” A, tiểu thư người chậm chút.....” Hạ Tiểu Tiểu đau lòng giúp đỡ tiểu thư tập tễnh bước, chậm rãi hồi tòng trúc uyển, một đoạn đường ngắn ngủn, hai người lại mệt đến mồ hôi ướt đầm.

” Tiểu thư, trước hết nghỉ một chút, ta đi bảo người chuẩn bị nước tắm cho người.” Đỡ tiểu thư ngồi lên giường, Hạ Tiểu Tiểu bất chấp mình cũng đang cần nghỉ ngơi, vội vàng chuẩn bị nước tắm cho tiểu thư.

” Đừng, trước đừng.....” Tuy rất muốn tắm, nhưng là trước tình huống hiện tại..... Sao có thể để Tiểu Tiểu dìu hân vào bồn tắm? Chuyện kích thích như vậy, vẫn là quên đi.

” Tiểu Tiểu, chân của ta thực khó chịu, người trước giúp ta ấn ấn, cho máu lưu thông chút.” Chỉ cần chân khôi phục công dụng hàng ngày của nó là tốt lắm rồi.

” Được, tiểu thư mau nằm xuống.” Xem ra tiểu thư thật sự là một muốn chết, từ trước tới giờ tiểu thư chưa từng cho nàng tới gần. Quỳ gối trước giường, Hạ Tiểu Tiểu bàn tay nhỏ bé khẽ vuốt hai chân Vưu Đức Ân, miệng còn không ngừng oán thán:” Tiểu thư, người tội gì phải khổ như vậy, đi Mẫu Đơn uyển tìm Lam Tĩnh Di tiểu thư tán gẫu nói chuyện phiếm, uống trà tốt biết bao nhiêu, đừng cùng Hồng tiểu thư học cái gì vô nĩa. Tiểu thư, ta nói cho người biết, Lam Tĩnh Di tiểu thư là người tốt lắm nha, hôm nay lúc ta đi Mẫu Đơn uyển, nghe được các tiểu thư kia lại nói xấu người, lúc ấy ta rất tức giận, định xông ra cùng các nàng lý luận, nhưng Lam Tĩnh Di tiểu thư đã đứng ra, bắt bừa thay cho người, còn khen người là giai nhân thanh tú, người nói, Lam Tĩnh Di tiểu thư người có được không? Ta cảm thấy nàng bộ dạng thật sự xinh đẹp, tính cách cũng tốt, tiểu thư, người kết giao bằng hữu với nàng sẽ tốt lắm nha.”

” Người đi Mẫu Đơn uyển làm gì?” Vưu Đức Ân hưởng thụ nhắm mắt lại,

” Đều là tại tiểu thư người a, ta chẳng phải đã nói với người Lam Tĩnh Di tiểu thư đưa tới thiệp, mời hôm nay qua phẩm trà mà, kết quả người sáng sớm đã chạy tới Cúc Hương uyển, đều không thèm nhớ tới chuyện này, ta liền đành phải đi Mẫu Đơn uyển thay người xin lỗi Lam tiểu thư một tiếng. Tiểu thư, người như vậy thực không đúng a, người ta có lẽ phép như vậy, có thành ý đến mời, người như thế nào có thể phớt lờ không hỏi đầu?”

” Tiểu Tiểu, người gần đây tỏ nên thực dong dài, thiệt giống hệt Hồng Tử Duyên.”

A a a! Cái này đáng giận nha tiểu thư!

” Tiểu thư- người nói linh tinh cái gì chứ! Ta mới không giống Hồng Tử Duyên! Nàng ta thật quá phận, dám để người – một tiểu thư khuê các cùng với hộ vệ của nàng một mình ở cùng một chỗ, chẳng lẽ nàng không biết nam nữ thụ thụ bất thân sao!”

” Không sao cả.” Đều là nam nhân, có cái gì mà thụ thụ bất thân chứ, Vưu Đức Ân không sao cả nói.

” Cái gì không sao cả! Cái này liên quan đến danh tiết của tiểu thư a! Hơn nữa, Tề hộ vệ kia cũng rất đáng ghét, dĩ nhiên khinh thường tiểu thư, ghét bỏ đáng người tiểu thư, hừ, đúng là không có mắt! Bất quá, nói đi nói lại, tiểu thư a, người gần nhất cũng uống không ít thuốc bổ, ngực của người lớn thêm chút nào không thể?” Thật muốn sờ một chút kiểm tra hiệu quả gần đây, Hạ Tiểu Tiểu ánh mắt gắt gao nhìn chằm chằm bộ ngực tiểu thư, ảo tưởng.

” Tiểu Tiểu, tay của người.....” Nàng rút cuộc là mát xa chân hay là quyen rũ hắc?

” Ách? Tay của ta? A! Tay của ta!” Vừa rồi chính là ảo tưởng một chút, như thế nào tay lại chạy đến mông tiểu thư a? Hoàn hảo tiểu thư không phát hỏa, Hạ Tiểu Tiểu trộm liếc mắt xem vẻ mặt tiểu thư, vội vàng lui tay về, thành thành thật thật mát xa hai chân tiểu thư.

” Tiểu Tiểu.....” Thật muốn nói cho nàng, hắc là nam nhân.

” Hả?”

” Cái kia..... Lúc ấn tăng thêm chút lực.....” Tám năm sớm tối ở chung, hắc nói hắc là nam nhân, Tiểu Tiểu có thể tiếp nhận hay không?

” Dạ.” Hạ Tiểu Tiểu lên tiếng, nghĩ nghĩ, nhắc vấy bò lên trên giường, hăng hái hỏi, ” Tiểu thư, như vậy có thể sao?”

” Ách.....” bàn chân bạch ngọc nhỏ nhắn ở trước mắt nhoáng lên một cái, hắc tim đập cái thịch.

” Khụ..... Tiểu Tiểu..... Kỳ thật..... Cái kia.....” Nèn như thế nào làm rõ thân phận của hắc đây?

” Uh? Cái gì? Hôm nay nóng thật a.” Hạ Tiểu Tiểu mồ hôi đổ đầm đìa, cứ như vậy đem tay áo kéo cao lên, để cho cánh tay trắng như tuyết lộ trong không khí.

Món ngon nóng hôi hổi đập ngay trước mặt, khiến Vưu Đức Ân tâm thần nhộn nhạo, sóng mắt bị cánh tay trắng trẻo mảnh khảnh kia gắt gao hấp dẫn.

‘Người hiện tại có thể đường đường chính chính làm một nam nhân’ giống như có một tiểu ác ma một mực ở bên tai hắc gào thét.

Đúng rồi, đúng vậy, lão đạo trưởng kia đúng là trêu đùa hấn, trêu đùa hấn suốt tám năm, hấn hiện tại có thể đường đường chính chính làm một nam nhân, đúng, đúng vậy!

16. Chương 16: Lần Đầu Tiên Thất Bại!

Bỗng dưng, Vũ Đức Ân vươn tay giữ chặt cánh tay Hạ Tiểu Tiểu, cảm xúc mềm mại khiến lòng hấn kinh hoàng không thể ức chế được.

” Tiểu thư?” Hạ Tiểu Tiểu cảm thấy có chút sợ hãi, tiểu thư làm sao vậy? Ánh mắt kia, nóng cháy người a.....

” Tiểu Tiểu.....” Tiếng nói Vũ Đức Ân khàn khàn trầm thấp, một tay ôm lấy thân mình Hạ Tiểu Tiểu, tay kia ghì đầu của nàng xuống, cuối cùng cũng hôn lên làn môi mềm mại đáng yêu kia.....

” A..... Tiểu thư.....” Hạ Tiểu Tiểu cả người như nhũn ra, vô cùng đáng thương ngồi phịch lên đùi Ân Ân, đầu óc tuy một mảnh mơ màng, nhưng lại có một tia nhận thức rất rõ ràng: ngực của tiểu thư, thật phẳng, thật cứng, thật nóng a.

” Hừ.....” Cách một lớp trang phục mỏng manh, thân thể mềm mại mà hữu lực kia làm hấn dường như phát cuồng, xoay người đem nàng đè dưới thân, nụ hôn của hấn rời khỏi môi nàng, dán trên da nàng chậm rãi đi xuống.

” A—” Hạ Tiểu Tiểu hoảng sợ, khẩn trương đến nỗi cả người phát run.

” Tiểu Tiểu, ngươi đừng khẩn trương.....” Nỗ lực đè nén thân thể đang run rẩy cùng tiếng tim đập loạn, Vũ Đức Ân cố gắng an ủi, nhưng là, được rồi, kỳ thật hấn cũng rất khẩn trương a!

” Tiểu thư.....” Cơ thể non mềm mẫn cảm nhận được cái gì đó, Hạ Tiểu Tiểu khó chịu vịn vịn người, ” Trên người tiểu thư có cái gì đó chọc vào người ta.....” Thật cứng, thật không thoải mái.

” Chết tiệt.....” Dục hỏa thiêu đốt, cánh tay run rẩy kéo nút dây buộc, màn che rủ xuống, ngăn cách hai người bọn họ với bên ngoài.

Được rồi, được rồi, phi lễ không nên nhìn, phi lễ không nên nhìn! Nhưng mà.....

” Tiểu, tiểu thư, quần áo của ta, quần áo.....” Thanh âm hoang mang hoảng sợ.

” Tiểu, tiểu thư. Người. Quần áo của người..... Ô.....” Vẫn còn hoang mang.

Âm thanh sột soạt cộng thêm tiếng giầy giữa bất lực: ” Tiểu thư. Ngực người, ngực, thật phẳng.....” Vẫn còn nhớ rõ trình bày sự thật.. Người, người làm gì..... A. Người làm gì.....” Thanh âm khẩn trương đến phát run.

” A! Tiểu thư! A, a, ô..... Người làm đau Tiểu Tiểu. Ô..... Đau quá. Đau quá. Ô..... Oa..... Buông ta ra..... Ô.....” Tiếng kêu thảm thiết liên tục.

” Câm miệng!” Ai kia đang bận rộn tìm kiếm “lối vào” để phát tiết rốt cuộc không thể nhịn được nữa, mở miệng thở hổn hển, cắn răng nói: ” Người khóc cái gì? — Thật xin lỗi, thật xin lỗi, ta không phải cố ý hung dữ với người, Tiểu Tiểu, ngươi đừng khóc, đừng khóc a, người, cố chịu đựng một chút. A! Người đừng lộn xộn, cố chịu một chút a, ngoan, Tiểu Tiểu ngoan.....” Nàng lộn xộn như vậy lại còn kêu thảm thiết, làm cho hấn vô cùng khẩn trương. Hơn nữa phía dưới cũng rất đau. Nói thật, hấn cũng rất muốn khóc a. Ô.....

Được rồi. Được rồi. Phi lễ không nên nghe, phi lễ không nên nghe! Nhưng mà.....

” Ai da — chân của ta! Chân của ta — ” Đột nhiên vang lên một tiếng hét thảm thiết như lợn bị chọc tiết.

” Tiểu thư, ngươi làm sao vậy?” Nàng vừa rồi đau chết đi được nhưng kêu cũng không thảm như vậy a.

” Rút gân, đau quá, cứu mạng a —— ” Ai kia cao giọng hét chói tai, hai cái chân bị bỏ quên vì chịu khổ đứng trung bình tấn đã lâu, nên ở thời khắc mấu chốt rồi cuộc bắt đầu “kháng nghị”, lần đầu tiên của ta thật là bi thảm a.....

Kết quả của việc dốc sức rèn luyện thân thể chính là — liệt nửa người.

Lập chí phải rèn luyện thân thể thành một nam nhân cường tráng — Vũ Đức Ân giờ đây bất đắc dĩ nằm ở trên giường, tiếp nhận mọi người đến thăm nom.

Các nữ nhân ở Mẫu Đơn uyển sau khi nghe tin, mang theo lễ vật một cái lại một cái đến, đều có vẻ mặt cười cười nói nói — mong sớm ngày hồi phục như nhau, mới nhìn thì nhiệt tình cùng chân thành như vậy, làm cho Hạ Tiểu Tiểu nghĩ đến ngày hôm ấy chắc hẳn là cái tai nạn có vấn đề, kỳ thật không ai nói xấu tiểu thư cả.

” Tiểu Tiểu, ngươi không có việc gì chứ? ” Thật vất vả tiễn một nhóm người đi, không nhàn được một giây, Vũ Đức Ân hỏi Hạ Tiểu Tiểu đang đứng ở bên giường. Ngày hôm qua hẳn bị hồ đồ rồi nên mới làm chuyện như vậy với Tiểu Tiểu, hình như nàng đã kêu rất thảm thiết.

” A..... ” Hạ Tiểu Tiểu sửng sốt một chút, sau đó do dự mở miệng: ” Tiểu thư, Tiểu Tiểu không biết ngày hôm qua làm sai chuyện gì, làm cho tiểu thư tức giận như vậy, cái kia..... Tiểu thư..... Về sau nếu Tiểu Tiểu làm sai cái gì, ngươi có thể phạt Tiểu Tiểu làm gì đấy, có thể hay không..... Có thể hay không..... Không cần lại lấy gậy đâm Tiểu Tiểu..... ” Đau chết người a.

” Kia không phải là..... ” Vũ Đức Ân mặt hồng rực muốn mở miệng giải thích, lại đột nhiên bị người tiến vào đánh gãy.

” Ân Ân, ngươi không sao chứ? ” Lam Tĩnh Di nhíu mày, vẻ mặt lo lắng.

n n? Hẳn khi nào thì thân quen với nàng đến mức có thể xưng hô như vậy a? Vũ Đức Ân khó chịu nhíu mày, toàn thân nổi một trận da gà.

” Lam tiểu thư, ngài đã tới rồi? Mau ngồi, mau ngồi đi. ” Ngược lại Hạ Tiểu Tiểu vẻ mặt rất xúc động, ấn tượng của nàng đối Lam Tĩnh Di, tốt đến không thể tốt hơn.

” Đây..... Ta không ngồi, Ân Ân giống như không chào đón ta thì phải? ” Vẻ mặt nàng ai oán, làm cho người ta thương tiếc.

” Sẽ không , sao có thể? Tiểu thư nhà ta nhất định rất hoan nghênh ngươi! Có phải hay không hả tiểu thư. ” Hạ Tiểu Tiểu vội vàng biện bạch, dùng sức nháy nháy mắt vài cái với tiểu thư đang ở trên giường.

” A..... Khụ, đúng , Lam tiểu thư, mời ngồi. ” Nhận được ‘ám hiệu’ của Hạ Tiểu Tiểu, Vũ Đức Ân bất đắc dĩ mở miệng.

” Cảm ơn. ” Lam Tĩnh Di mỉm cười, phong tình vạn chủng, làm cho Hạ Tiểu Tiểu nhìn đến choáng váng.

” Ân Ân, sao ngươi lại đột nhiên bị bệnh vậy? Nghe nói là chân của ngươi.....? ” Quả nhiên giống như bên ngoài đồn đãi, Vũ tiểu thư luôn luôn bị bệnh triền miên. Nàng ha ha cười lạnh trong lòng.

” A, ta không có việc gì, chỉ là ngày hôm qua có chút mệt mỏi, chân không thoải mái, qu ngày sẽ tốt thôi. ” Nữ nhân này tuy đẹp, nhưng làm cho người ta thật không thoải mái, Vũ Đức Ân lạnh nhạt trả lời.

” Ha ha, Ân Ân có phải hay không bình thường ngươi quá ít ra ngoài, không mấy khi vận động? Không bằng chờ ngươi tốt hơn chúng ta cùng nhau đi dạo phố , đến lúc đó ta giúp ngươi chọn vài bộ quần áo và phần son hảo hạng. ” Lam Tĩnh Di cười đề nghị.

” Được a được a! ” Nghe nói phải đi ra ngoài mua đồ vật này nọ, Hạ Tiểu Tiểu hưng phấn kêu được được liên hồi.

” Cảm ơn Lam tiểu thư, ta không muốn đi ra ngoài. Thật xin lỗi. ” Bất đồng với sự hưng phấn của Hạ Tiểu Tiểu, Vũ Đức Ân hiện tại đối với đi dạo phố thập phần bài xích, hẳn rất nhanh sẽ khôi phục nam trang, bộ dáng nữ trang, càng ít lộ diện thì càng tốt.

Đúng là không biết điều! Lam Tĩnh Di trong lòng mắng thầm, trên mặt lại vẫn là nụ cười tươi như hoa:” Ân Ân, người như thế nào lại khách khí như vậy? Người bảo ta Tĩnh Di là được rồi.”

” Ta mệt, Tiểu Tiểu, người thay ta tiễn Lam tiểu thư.” Không muốn nói nhiều vô ích, Vũ Đức Ân trực tiếp mở miệng tiễn khách.

” Đây..... Lam tiểu thư, ngượng ngùng, tiểu thư nhà ta nàng.....” Thật mất mặt, tiểu thư như vậy thật mất mặt! Hạ Tiểu Tiểu tức tối chu chu cái miệng nhỏ nhắn.

” Uhm, ta hiểu được, ta hiểu, Ân Ân bệnh cho nên tâm tình không tốt, ta đây về lần sau lại đến nữa.” Cố gắng duy trì phong độ, Lam Tĩnh Di cắn răng nói, Vũ đại tiểu thư này, thật sự là hỗn đản!

Tiến xong Lam Tĩnh Di, Hạ Tiểu Tiểu chu chu cái miệng nhỏ nhắn trở về phòng, biểu hiện của tiểu thư hôm nay rất xấu mặt, nàng quyết định không để ý tới tiểu thư nữa.

” Tiểu Tiểu.....” Vũ Đức Ân tính toán tiếp tục chủ đề bị đánh gãy vừa rồi.

” Ngày hôm qua, không phải người.....” Hần áp a áp úng nói ra lại phun vào. Hạ Tiểu Tiểu bịt tai lại, không thêm liếc hần một cái.

” Tiểu Tiểu người.....” Trì độ như hần cũng không đúng, Tiểu Tiểu như thế nào lại không để ý tới hần a? Ta lại không có phạm lỗi, hừ! Hạ Tiểu Tiểu mím chặt cái miệng nhỏ nhắn âm thầm nghĩ.

” Ai da, chân của ta –” Thành công nhìn thấy Hạ Tiểu Tiểu vẻ mặt lo lắng tiến tới, trong lòng Vũ Đức Ân cười thầm không thôi.

” Chân của người làm sao vậy?” Tự tiện như nhà mình, Hồng Tử Duyên mang theo Tề Tụ Hiền xông vào.

Nhìn đến hai người này lại thấy tức giận, Hạ Tiểu Tiểu tức giận trả lời:” Đều tại các người, tiểu thư nhà chúng ta chân đau đến nỗi không xuống giường nổi.”

” Chân đau? Yếu nhược như vậy còn muốn luyện võ?” Hồng Tử Duyên vô cùng khinh thường, ” Vừa mới bắt đầu luyện công nào có ai không đau chân a, người như vậy đã không xuống giường? Người thật đúng là yếu nhược quá mà.”

” Vừa mới bắt đầu đều là như thế, tiếp tục kiên trì mới có thể tốt hơn.” Tề Tụ Hiền một bên giải thích.

” Đúng, Tụ Hiền nói rất đúng, Vũ Đức Ân, người mau rời giường đi, tiếp tục đi rèn luyện.” Hần nếu không đi, nàng sẽ thăm a, Tề Tụ Hiền khẳng định sẽ tóm nàng bắt nàng luyện công.

” Không được!” Hạ Tiểu Tiểu kiên quyết chắn ở trước giường, ” tiểu thư nhà chúng ta thân mình vốn yếu đuối, lúc này đã bị các người hại đến mức không xuống được giường, các người còn muốn thế nào nữa! Có Hạ Tiểu Tiểu ta ở đây, các người đừng nghĩ muốn hại tiểu thư nhà chúng ta lần nữa!”

” Ai hại tiểu thư nhà các người! Là hần chính mình sống chết quẩn quýt lấy chúng ta muốn học võ mà, thềm vào, để làm chi mà lại đổ tội lên đầu ta, người nói có đúng không, Tụ Hiền.” Quay đầu lại, bĩu bĩu môi.

“..... Vũ Đức Ân, nếu người nghĩ muốn tiếp tục học, ngày mai lại đến tìm chúng ta, hôm nay, người hãy nghỉ ngơi đi.” Cái gì? Đây là lời Tụ Hiền nhà chúng ta nói ra ư? Hồng Tử Duyên kinh ngạc nghĩ đến hộ vệ của nàng đột nhiên đổi tính, vì cái gì a! Đây là vì cái gì a! Đối người ngoài tốt như vậy, khoan dung như vậy, vì cái gì đối với nàng lại..... phản đối, kịch liệt ph

” Tốt lắm, tiểu thư, chúng ta nên đi rồi, bệnh cũng đã xem, người cũng đã nhìn, hiện tại nên trở về tiếp tục luyện tập.” Hướng Vũ Đức Ân trên giường gật gật đầu xem như cáo biệt, Tề Tụ Hiền tha Hồng Tử Duyên đi.

” Không cần — Vũ Đức Ân, người mau rời giường đi, a, này này, Tề Tụ Hiền, người sao có thể làm vậy với ta, này — Vũ Đức Ân — người phải nhanh khoé lên a—” tiếng khóc lóc xa dần, Hạ Tiểu Tiểu mới từ khiếp sợ phục hồi lại tinh thần:” Tiểu thư, Tề hộ vệ sao có thể đối đãi với tiểu thư nhà mình như thế a.....” Rất dã man đi, nàng âm thầm cứng lưỡi.

” Đây, xem đủ chưa, người ta đã muốn đi không thấy bóng dáng rồi!” Tiểu Tiểu thế nhưng nhìn chằm chằm bóng dáng Tề Tụ Hiền xem ngây người, điều này làm cho Vũ Đức Ân khó chịu, vô cùng khó chịu.

“.....” Tiểu thư càng ngày càng hỉ nộ vô thường, Hạ Tiểu Tiểu méo xẹo miệng.

” Hạ Tiểu Tiểu, người đang làm cái biểu tình gì, người đối với ta có ý kiến đúng không? Người rất muốn cùng Tề Tự Hiền đi đúng không?” Nếu không phải chân đau, hẳn nhất định sẽ nhảy dựng lên hung hăng cắn nàng một cái.

Cùng Tề Tự Hiền đi? Nàng lại không có bệnh, nàng làm chi phải đi cùng Tề Tự Hiền, Hạ Tiểu Tiểu mặc kệ tiểu thư đang phát cuồng, chạy tới phòng bếp lấy thuốc.

” Hạ —— Tiểu —— Tiểu —— ” Tức chết hần, tức chết hần!

CHƯƠNG 17: THÂU KHUY HỮU LÝ

(*Thâu khuy hữu lý: nhìn trộm một cách có lý

Nghỉ ngơi được hai ngày, Vũ Đức Ân rốt cục thừa dịp Hạ Tiểu Tiểu không có ở đây bèn trốn ra ngoài, đi thẳng đến Cúc Hương Uyển.

“Yêu, nhìn xem, ai đến đây vậy? Vũ đại thiếu gia thế cư nhiên đến Cúc Hương Uyển của chúng ta?” Hồng Tử Duyên hai ngày nay bị bắt luyện tập đang oán độc vạn phần, rất muốn cắn người.

“Tự Hiền huynh, ta có việc tìm người..... Có thể hay không

g... Có thể hay không cho ta mượn quần áo.” Không để ý tới Hồng Tử Duyên một bên đang nghiêng răng, Vũ Đức Ân tìm tới Tề Tự Hiền.

“n?Namtrang? Có thể a, mà người định làm gì?” Với yêu cầu này, Tề Tự Hiền có chút tò mò.

“Không, không có việc gì, thật sự không có việc gì! Ta chính là nghĩ muốn mặc nam trang nhìn thử xem..... Ta là nói thật!” Vũ Đức Ân vẻ mặt rụt rè nói.

“Nga..... Người chờ chút.” Người ta không nói cũng không thể bắt buộc người ta nói. Vẫn là cho hắn lấy quần áo đi, Tề Tự Hiền gật gật đầu, quay về phòng lấy quần áo.

“Người lấy nam trang để làm chi? Người tính khôi phục nam dạng? Cha người cha đồng ý sao?” Hồng Tử Duyên là một nữ nhân cực hiếu kỳ.

“Ta..... Mặc nhìn thử xem, mặc nhìn thử xem.” Vũ Đức Ân đáp.

“Người xem cái gì? Nhìn người mặc nam trang ra cái dạng gì sao? Chẳng lẽ người như vậy nhiều năm qua ngay cả mặc lên nam trang cũng chưa từng sao? Thật sự là lừa người a?” Hồng Tử Duyên y như cũ hỏi một chuỗi vấn đề.

“Này.....” Tề Tự Hiền hần như thế nào lại chậm như vậy! Vũ Đức Ân trán chảy ra mồ hôi.

“Cho người.” Tề Tự tới rồi, đưa cho Vũ Đức Ân một bộ nam trang. “ người có thể là mặc không vừa người.”

“Không, không sao. Ta đi trước.” Ôm quần áo, Vũ Đức Ân như một tên trộm trốn về Tùng Trúc Uyển.

Thay đổi quần áo. Vũ Đức Ân đứng trước gương nhìn chung quanh. n. Tuy quần áo có chút lớn, bất quá không phí thời gian đi một chuyến. Nhìn qua, thật cũng không tệ lắm!

“Tiểu thư—” Hạ Tiểu Tiểu bưng thuốc bổ hưng phấn bước nhanh vào cửa. Lại bị một nam nhân xa lạ bên trong làm cho hoảng sợ.

“Người là ai? Ai cho người vào đây!” Liếc mắt nhìn trên giường, Hạ Tiểu Tiểu sắc mặt lập tức có thay đổi lớn. “Tiểu thư nhà ta đâu! Người đem tiểu thư nhà ta đi đâu rồi!” Quăng luôn chén thuốc bổ. Nàng nắm chặt tay vọt tới. Thật là một Đẳng Đồ Tử*. Ban ngày ban mặt cư nhiên xâm nhập khuê phòng của tiểu thư.

(*Đẳng Đồ Tử: kẻ háo sắc)

“Tiểu Tiểu. Người đã trở lại?” Nghe tiếng xoay người lại, Vũ Đức Ân tiêu sái hạ tóc.

” Người.....” Hạ Tiểu Tiểu dừng chân, trừng mắt ” Tiểu thư? Người là tiểu thư?”

“Tiểu Tiểu. Ta ăn mặc như vậy nhìn thế nào?” Mau khen ta đi. Mau khen ta đi.

Nam nhân trước mắt, mi thanh mắt tú, chu thần bão mãn*, một bộ dáng tựa tiểu phi tiểu**, thật là công tử thanh thoát văn nhã a. Tuy biết rõ là tiểu thư đóng giả, Hạ Tiểu Tiểu vẫn không nhìn được mặt đỏ tim đập nha.

(*chu thần bão mãn: môi đỏ đầy đặn)

(**tựa tiểu phi tiểu: không cười mà như cười)

“Tiểu thư, người, người như thế nào lại mặc quần áo nam nhân?” Thoạt nhìn, hảo đẹp trai a.

“Tiểu Tiểu, chẳng lẽ ngươi không nghĩ là ta mặc nam trang thực phù hợp sao?” Nha đầu ngốc, mau phát hiện ta là nam nhân đ

“Ta không nghĩ là thích hợp, tiểu thư, người mau cởi ra đi, bị người khác nhìn thấy sẽ không tốt đâu.” Để che dấu trái tim đang nhảy nhót lung tung của mình, nàng cuống quýt tiến lên, muốn giúp tiểu thư mặc lại nữ trang.

“Không, ta không cần đổi, ta sẽ mặc thế này!” Vương Đức Ân gắt gao nắm lấy đai lưng, hắn còn có “chuyện quan trọng” muốn làm a.

“Cởi ra thôi, cởi ra thôi, Tiểu Tiểu giúp người cởi ra a.....” Nàng bám riết không tha.

“Không cần, ta không cần.....” Hắn kiên trì thấy rõ.

“Ngoan, tiểu thư ngoan, cho Tiểu Tiểu giúp người cởi ra a.....” Một bộ giọng điệu dụ dỗ nha.

“Không..... Người đừng qua đây, ta không cởi.....” Hắn như lâm đại địch.

“Khụ..... Bọn họ..... Chúng ta..... Tụ Hiền, ta thấy chúng ta vẫn là đi trước thì hơn.....” Ngoài cửa sổ, Hồng Tử Duyên bị lòng hiếu kỳ kéo đến đây, nghe được như vậy liền mặt đỏ tai hồng.

“Ngô..... Mặt của người, thật hồng nha.....” Không khí như thế này, hắn có chút mê muội nhìn giai nhân trước mặt.

“Người.....” Hồng Tử Duyên càng thêm tay chân luống cuống đứng lên.

“Tiểu thư! Người nói như vậy, ta đi nói cho lão gia a!” Trong phòng, Hạ Tiểu Tiểu không đạt được mục đích, nóng nảy chạy ra cửa, hai người si ngốc ngoài cửa sổ bình tĩnh.

“Khụ, chúng ta đi thôi.” Tề Tụ Hiền hắng hắng giọng.

Lúc này, đã thấy Vương Đức Ân một thân nam trang trong phòng đi ra.

“Hắn muốn đi chỗ nào?” Hồng Tử Duyên lập tức quên mất sự việc lại tò mò đứng lên.

“Hừ- Cùng đi xem chẳng phải sẽ biết?” Tề Tụ Hiền cười cười, lôi kéo Hồng Tử Duyên gắt gao đuổi theo Vương Đức Ân.

Vương Đức Ân một thân ăn mặc nam trang, lén lút chạy ra cửa sau Vương phủ, bay nhanh về hướng Mạn Tinh Hồ. Nằm ở trên giường hai ngày nay, ngày nào cũng nghe hương thơm ngát từ nha đầu Hạ Tiểu Tiểu kia, hắn luôn khó có thể khống chế muốn ngo ngoe muốn động, nhưng là lại không dám. Hắn suy nghĩ rất nhiều rất nhiều, đặc biệt là sự kiện bị thẩm ngày đó cùng, mỗi lần nhớ tới, hắn liền không cam tâm. Tiểu Tiểu trong mộng, không phải như vậy a, hắn trong mộng, cũng không có đau vậy a, vì cái gì mà sự thật với cảnh trong mộng hoàn toàn khác nhau như vậy? Hết thấy, đều là vì ngày đó ở Mạn Tinh Hồ nhìn thấy sự tình của hai người kia, hắn quyết định, hắn nhất định phải đi Mạn Tinh Hồ, tốt nhất là nên gặp lại hai người kia — “Thâu sư học nghệ”.

Chạy một mạch như điên, tới Mạn Tinh Hồ, Vương Đức Ân nhẹ tay nhẹ chân đứng lên, vênh tai cẩn thận lắng nghe tin tức truyền đến trong gió.

Không có! Như thế nào lại không có? Không có nghe động tĩnh gì làm cho hắn thập phần tức giận, theo bờ hồ chậm rãi đi đến hướng sâu trong rừng rậm, chỉ chốc lát, hắn đã nghe được thanh âm mơ hồ chờ mong đã lâu truyền lại.

Có rồi! Hắn nhất thời ánh mắt bóng lưỡng, lưng căng ra.

“Hảo ca ca, ngươi có muốn muội muội a?” Một đôi nam nữ dựa vào gốc cây mà ngồi, ôm nhau một hồi lâu, hôn đến mức tạo ra tiếng động.

“Hảo muội, có muốn ca ca.....” Nam nhân kia ở bên tai nữ nhân không biết nói nhỏ cái gì, mà làm cho nữ nhân cười không thôi, chỉ trong chốc lát, hai người vừa hôn nhau vừa lột bỏ hết quần áo, ân ân a a, ca ca muội muội thanh âm không ngừng vang bên tai.

“Nga, nguyên lai là như thế này, sách sách, hẳn là nên làm như thế này a.....” Một thân “Thâu sư học nghệ” không chớp mắt nhìn chăm chăm, không một chút xấu hổ.

“Cái dạng gì a? Hẳn là cái dạng gì a?” Hồng Tử Duyên hiếu kỳ đứng từ xa lặng lẽ tiến tới gần, nghi hoặc hỏi.

hình là như vậy a, nam nhân cùng nữ nhân.....” Không phát giác sự khác thường, Vũ Đức Ân tiếp tục cảm khái.

“Nam nhân cùng nữ nhân?” Hồng Tử Duyên tò mò nhìn theo ánh mắt Vũ Đức Ân, nhất thời cũng trừng mắt. “Oa, bọn họ như thế nào lại cởi quần áo? Di? Bọn họ ở đâu ra vậy? Như thế nào lại quá dị như vậy?”

“A! Như thế nào lại là người?” Vũ Đức Ân bị tiếng kinh hô bừng tỉnh, phát hiện bên mình có người xuất hiện, sợ tới mức giật mình như một con thỏ, trong khoảnh khắc lập tức bỏ chạy.

“Kỳ quái, hắn chạy làm cái gì a? Ta còn chưa có hỏi xong mà.” Hồng Tử Duyên chép chép miệng, quay đầu tiếp đón Tề Tụ Hiền. “Tụ Hiền, ngươi nói xem, bọn họ đây là làm gì chứ?” Nhìn qua thật là quái dị nga, càng quái dị hơn chính là lòng nàng, tim nhảy thình thịch nha.

“Người, không nhớ rõ?” Tề Tụ Hiền không nhìn qua đôi nam nữ, hắn nhìn thật sâu Hồng Tử Duyên, cười khổ thở dài.

“Nhớ rõ cái gì?” Trong đầu tựa hồ có một chút hình ảnh xẹt qua làm cho người ta mặt đỏ tim đập, chính là, chính là xẹt qua, nàng lắc lắc đầu.

“Không có việc gì, chúng ta đi thôi.” Ngừng nội tâm đang dao động, hắn lôi kéo nàng, lẳng lặng rời khỏi, không quấy rầy đến đôi nam nữ nhiệt tình bên kia.

CHƯƠNG 18: TIỂU THƯ NGUYÊN LAI LÀ NAM NHÂN

Vũ Đức Ân mộng như bị lửa đốt chạy trốn về phủ, lén la lén lút quay về phòng mình, vừa định hít thở một hơi, đã bị cảnh tượng trong phòng làm cho hoảng sợ. Trong phòng, rõ ràng là vẻ mặt tức giận của Vũ lão gia cùng vẻ mặt lo lắng Hạ Tiểu Tiểu.

“Hey.....” Hắn ngượng ngập lên tiếng chào, nha đầu Tiểu Tiểu này, quả nhiên đi cáo trạng!

“Vũ- Đức- n-” Vũ lão gia thập phần tức giận hét lớn, nghe ra cơn giận không nhỏ, “Người xem nhìn người, người đây là cách ăn mặc kiểu gì! Người không nhớ rõ người đáp ứng ta cái gì sao!”

“Tốt lắm cha, người không cần hét lớn như vậy ta cũng nghe thấy.” Xoa xoa cái lỗ tai bị chấn động, Vũ Đức Ân bộ dạng không quan tâm, đặt mông lên ghế ngồi.

“Người, người đây là cái thái độ gì!” Vũ lão gia tức khí thở ra phì phì thổi vào bộ râu. (haha)

“Cha, ta biết, ta nhớ rõ ta đáp ứng người cái gì. Chính là hiện tại không giống như vậy, tình huống có thay đổi a.” Vũ Đức Ân phiền phiền cây quạt, do dự một chút, sau đó kể lại toàn bộ những gì Tề Tụ Hiền đã nói qua, cũng đem ngờ vực của mình nói cho Vũ lão gia.

“Người nói cái gì?” Đả kích này đối với Vũ lão gia mà nói, hiển nhiên là quá sức chịu đựng, chấn động cả nửa ngày.

“Không có khả năng, tuyệt đối không có khả năng!” Cái đại ân nhân kia bao nhiêu năm qua vẫn tâm tâm niệm niệm, lại là một lão biến thái? Làm thế nào tin tưởng được?

“Cha, nếu không tin có thể đi tìm Tề hộ vệ chứng thực, hoặc là, người có biện pháp đi tìm Phù Vân đạo trưởng hỏi rõ ràng. Cha, ta cũng đã mười bảy, cho dù mặc nữ trang, cũng sẽ bị người nhìn ra manh mối, không lẽ người muốn làm ta trở thành trò cười, vĩnh viễn không cưới được vợ?” Không làm dữ là không được.

Không cưới được vợ? Như vậy sao được? “Không được! Không được! Người phải cưới vợ, chúng ta Vũ gia còn trông cậy vào người khai chi tán diệp* a.” Vũ lão gia quả nhiên mắc mưu.

(*khai chi tán diệp: sinh con đẻ cháu)

“Cho nên cha a, cho ta hồi phục thân nam nhi đi.”

“Nhưng là. Thân thể người.....” Hai ngày trước còn giống như rời giường không nổi.

“Thân thể của ta thực khỏe mạnh. Thập phần khỏe mạnh. Hoàn toàn khỏe mạnh. Mấy ngày hôm trước ta còn sang chỗ tiểu thư của Hồng Gia Võ Quán cùng hộ vệ bá sứ học nghệ.” Vì chứng minh. Hắn xắn tay áo. Múa múa may may cánh tay gầy khẳng.

“Người tập võ?” Vũ lão gia trừng mắt. Chuyện trọng yếu như vậy Hạ nha đầu như thế nào không báo lại?

“Hạ nha đầu!” Lão gia tức giận quay đầu hét lớn. Lại thấy ánh mắt Hạ Tiểu Tiểu ngẩn ngơ nhìn thẩn. Đối với lão gia này không để ý tới.

“Hạ nha đầu!!” Lão gia lại cao giọng. Vẫn là không phản ứng.

“Tiểu Tiểu?” Nhận ra có điểm không đúng. Vũ Đức Ân tiến lên nhẹ nhàng gọi.

“Hạ nha đầu?” Vũ lão gia cũng nhìn ra có điểm không đúng, tiến lên trước mắt Hạ Tiểu Tiểu phát phát tay, không phản ứng?!

“Ân Ân, Hạ nha đầu đây là bị làm sao vậy?” Như là linh hồn xuất khiếu*.

(*linh hồn xuất khiếu: hồn thoát khỏi cơ thể a)

Xong rồi, xong rồi, Vũ Đức Ân áo nào vạt phần, hắn đã xem nhẹ cảm xúc Tiểu Tiểu, liền như vậy quang minh chính đại cùng cha thảo luận vấn đề “thân là nam nhi” của hắn, Tiểu Tiểu nằng — có phải hay không không thể chấp nhận?

Không được! Nàng là người của hắn, bất luận hắn là nam hay là nữ, nàng đều phải chấp nhận! Ân ân bả vai Hạ Tiểu Tiểu một cách bá đạo, Vũ Đức Ân mãnh liệt lay động thân mình Tiểu Tiểu kia. “Tiểu Tiểu! Hạ Tiểu Tiểu! Đáng chết, người nhìn ta này!”

Ánh mắt của nàng xuyên thấu mặt hắn, không biết lạc hướng làm sao, làm cho hắn trong lòng phát hoảng

“Ta nói, Ân Ân, người nhẹ tay.....” Lần đầu nhìn đứa con mình khấn trương đến biến sắc, Vũ lão gia không khỏi lo lắng Tiểu Tiểu kia thân mình nhỏ bé sẽ bị kéo thành từng mảnh mất.

“Hả.....” Đầu óc bị hoảng đến choáng váng của Hạ Tiểu Tiểu rốt cục hồi tỉnh, cố gắng đem ánh mắt tập trung nhắm ngay khuôn mặt kia. Nam nhân? Nữ nhân? Rõ ràng là mặt tiểu thư, vì cái gì lại nói là nam nhân?

“Tiểu Tiểu, người thế nào?” Vũ Đức Ân vẻ mặt lo lắng.

“Tiểu thư..... Người.....” Hạ Tiểu Tiểu không chắc chắn nhìn khuôn mặt quen thuộc trước mắt.

“Ta không phải tiểu thư, người vừa rồi không có nghe sao? Ta không phải tiểu thư của người, ta là nam nhân, nam nhân!” Mặc kệ cái gì Phù Vân đạo trưởng, mặc kệ cha hắn có ý kiến gì, mặc kệ cái gì ba bảy hai mươi mốt, hắn quyết ý phải khôi phục nam trang!

“Nam nhân..... Nam nhân.....” Nàng lặp lại nỉ non, rốt cục thét ra một tiếng chói tai “A— a—”

Vũ lão gia hoảng sợ, vừa định mở miệng nói, đã thấy Hạ Tiểu Tiểu bất ngờ hất cánh tay đứa con trai, chạy một mạch ra ngoài.

“Ân Ân, này.....” Hạ nha đầu có cần thiết phải phản ứng mạnh vậy a?

“Cha, ta.....” Vụ Đức Ân buồn rầu gãi gãi đầu, “Cha, người đem các nữ nhân ở Mẫu Đơn Uyển này đều đuổi về đi thôi, ai ta cũng đều không cần, ta chỉ cần Tiểu Tiểu, nàng..... Nàng..... Đã là người của ta.....”

“Cái gì? Người đem Hạ nha đầu ăn sạch rồi sao?” Làm tốt lắm! Thực tốt lắm! Vụ lão gia hưng phấn trong lòng như bắn pháo hoa.

“Cha, ta, ta không phải cố ý.....” Chính là tình mê tâm.

“Không phải cố ý Chẳng lẽ người không thích Hạ nha đầu? Người nghĩ ăn xong không nhận trách nhiệm sao?”

“Cha— không phải như vậy! Ta đương nhiên là thích nàng, ta.....” Không biết người ta vui hay không vui nhìn hấn đột nhiên từ tiểu thư biến thành thiếu gia nam nhân a, cũng có khi, kỳ thật nàng thích một nam nhân cường kiện như Tề Tụ Hiền vậy.....

“Ngốc tiểu tử, còn không đi đem người trở về đây cho ta.” Vụ lão gia cười vỗ vỗ vai đứa con, đứa con, đã trưởng thành rồi..... “Về phần vấn đề của người, trở về thảo luận tiếp!”

Từ nhỏ cùng nhau lớn lên với Ân Ân tiểu thư, nàng vừa kéo vừa ôm thân Ân Ân tiểu thư, giờ là nam nhân? Là thiếu gia? Trời ơi, cái sự tình này làm cho Hạ Tiểu Tiểu hỗn loạn cực kỳ, nàng mờ mịt lao ra cửa, ngay cả đụng vào mọi người không biết.

“Ai— Hạ Tiểu Tiểu! Người!!” Hồng Tử Duyên xoa xoa bả vai bị đau, kháng nghị nhìn Hạ Tiểu Tiểu nhưng lại thấy nàng cũng chẳng quay đầu đáp lại.

“Oa liệt! Nàng đây là cái thái độ gì a!” Hồng Tử Duyên tức chết.

“Nàng giống như sắc mặt không tốt.” Tề Tụ Hiền nhìn thấy bóng dáng Hạ Tiểu Tiểu.

“Người lo lắng nàng nga?” Hồng Tử Duyên cảm có chút cảm xúc kì lạ (nguyên văn là thấy có vị lạ, chắc là vị giấm chua haha), tuy nhiên không biết vì cái gì.

“Ta không biết nha.” Tề Tụ Hiền nhún nhún vai bỏ đi. Hấn không phải là loại đa quản nhân sự*.

(*đa quản nhân sự : thường xen vào việc của người khác)

A a, nguyên lai hấn không phải thực để ý a, Hồng Tử Duyên nhất thời tâm tình cực kỳ tốt. Nhưng mà Hạ Tiểu Tiểu nàng như vậy một mình chạy ra..... Quay đầu lại nhìn bóng dáng sắp đi mất ở góc phố, nàng nhìn không được quay người đuổi theo.

“Tiểu thư xinh đẹp? Uy! Tiểu thư xinh đẹp?” Một tiếng kêu bưng bình tỉnh Hạ Tiểu Tiểu đang thất thần.

Tiểu thư? Nàng nhìn nhìn không thấy có cái gì tiểu thư xinh đẹp a. Lắc lắc đầu, nàng tiếp tục đi đường của nàng.

“Này! Gia ta đang nói chuyện với người người không nhìn thấy ta ư?” Một bóng tối đột nhiên bao phủ trước mặt nàng.

Người nọ là ai a? Như thế nào lại mập như vậy? Hạ Tiểu Tiểu chớp chớp mắt, nhìn thấy trước mặt là một người thực to lớn. “Người cùng ai nói chuyện?”

“Vô nghĩa, đương nhiên là nói chuyện với người.” Tiểu nữ này, gương mặt thực đẹp, đầu óc lại thực ngốc.

“Nói chuyện với ta? Ta không phải là cái gì tiểu thư. Ta là nha hoàn.” Hạ Tiểu Tiểu thật thà giải thích.

Nha hoàn? Người nọ nhìn Hạ Tiểu Tiểu cao thấp đánh giá một phen, lừa người a? Trên thế giới có cái loại nha hoàn mặc vải lụa đương sa năm mươi vàng một thước?

“Tiểu thư xinh đẹp a, người là đóng giả thành nha hoàn chạy ra ngoài chơi? Là tiểu thư nhà nào a, ta như thế nào cho tới bây giờ chưa từng thấy qua người.” Trong thành Dương Châu này, nhà nào có cô nương xinh đẹp mà hấn – Hoa Hoa Tiểu Bá Vương không biết a.

“Ta thật sự không phải cái gì tiểu thư, ta là nha hoàn.” Hạ Tiểu Tiểu lại cẩn thận trình bày.

“Đừng gạt người! Nào có nha hoàn lại xinh đẹp như vậy?” Hắc Hoa Hoa Tiểu Bá Vương chưa từng thấy qua.

“Ta thật sự thật sự là nha hoàn! Người là ai?” Hạ Tiểu Tiểu thái độ thành khẩn mà kiên trì.

“Ta? Ta là Hoa Hoa Tiểu Bá Vương Phùng Thạc nổi danh cả thành Dương Châu! Chẳng lẽ người không có nghe nói qua?” Hắc mỗi ngày đều đi ra đường, như thế nào có cô nương không biết hắc? Chẳng lẽ là tiểu mỹ nhân từ nơi khác đến?

“Tiểu bá vương?” Hạ Tiểu Tiểu nghi hoặc nhìn người mập khổng lồ trước mặt, chần chừ nói “Ta nghĩ, người nên kêu là Đại bá vương.”

CHƯƠNG 19: TIỂU TIỂU BỊ NGƯỜI XẤU KHI DỄ

“Đại bá vương?” Phùng Thạc có điểm phản ứng.

“Đúng a, người xem của thân thể người phì đại như vậy, như thế nào có thể kêu tiểu bá vương?” Trên tình thần thật sự cầu thị*, Hạ Tiểu Tiểu nói ra nghi hoặc của chính mình, vừa dứt lời, xung quanh liền có tiếng cười khúc khích.

(*thật sự cầu thị: điều thực tế thực dụng a)

“Cười? Cười cái gì mà cười!” Phùng Thạc ngượng quá hóa giận, hung hăng trừng mắt về hướng gia đình chung quanh.

H

Tiểu Tiểu nhìn về hướng phát ra tiếng cười, mới phát hiện mình bị một đám người hắc y vây quanh, mặt nhóm người này không biết vì cái gì đều nín nhịn đến đỏ bừng.

“Các người đây là.....” Đều vây quanh nàng để làm chi a?

“Hừ! Tiểu mỹ nhân, Phùng đại gia thích người, mau ngoan ngoãn cùng Phùng đại gia hồi phủ đi.” Bị chuyện “tiểu vương bá vương” của tiểu mỹ nhân này xen ngang, thiếu chút nữa quên mất chính sự cướp sắc (muốn cướp người đẹp về a). Phùng Thạc phe phẩy cây quạt trong tay, ra vẻ tiêu sái, kỳ thật nhìn rất suồng sã hèn hạ.

“Cái gì? Hồi phủ với người? Trong phủ người thiếu nha hoàn ư hảo ngạc nhiên, nàng từ khi nào đã thành thưởng thủ* nha hoàn a?

(*thưởng thủ: nhiều người tranh giành)

“Ha ha, tiểu mỹ nhân, người cũng thật thích nói cười, ta đường đường Phùng phủ sao có thể thiếu nha hoàn? Chỉ cần người theo ta, người muốn bao nhiêu nha hoàn theo hầu hạ đều được, ha ha.” Phùng Thạc như là nghe được chuyện cực buồn cười, vừa cười ha hả vừa nói, cả người thịt béo run run. (hix còn hơn cả tả heo)

“Người không thiếu nha hoàn sao lại kêu ta đi theo người? Bất quá, cho dù nhà người thiếu nha hoàn ta cũng không thể đi theo người a, ta còn là nha hoàn của tiểu thư nhà chúng ta!” Hạ Tiểu Tiểu ngẩng cái cằm nhỏ kiêu ngạo nói.

Đôi mắt chuyển động, nhìn xem bốn phía, thực là một nơi hẻo lánh xa lạ. Từ khi nàng vào Vưu phủ liền không đi quá cửa chính của Vưu phủ, hai năm gần đây tiểu thư thân thể tốt lắm, mới mang nàng lên chạy ra ngoài chơi, đi cũng là dã ngoại nơi ít người, ven hồ gì đó, nhìn bản thân hiện tại ở một ngã tư đường xa lạ, nàng hơi hơi có chút hoảng đứng lên, muốn chạy nhanh về nhà. “Này, các người, những người này, vây quanh ta để làm chi? Không có gì thì tránh ra, ta phải về nhà!”

“Về nhà? Được a, chỉ cần người ngoan ngoãn, làm cho bản đại gia thỏa mãn, bản đại gia tự nhiên sẽ thả người trở về.” Phùng Thạc tiến lên từng bước, tham lam chăm chú nhìn Hạ Tiểu Tiểu. Xem này bộ ngực cao ngất cùng kia eo nhỏ dương liễu, thực con mẹ nó vưu vật* a.

(*vưu vật: vật đẹp hiếm thấy)

Hạ Tiểu Tiểu lại ngây ngốc. Cũng biết tình trạng hiện tại này là gặp phải người xấu. Gặp người xấu nên làm sao bây giờ? Nàng không có chút kinh nghiệm. Chỉ có thể thét chói tai “Cứu mạng—”

“Tiểu mỹ nhân. Đừng kêu. Ta Hoa Hoa Tiểu Bá Vương đã thích. Người nào dám cứu? Người xem ra vẫn là có điểm mạnh mẽ đi. Quay lại đây ta cho người thích thú đến mức mệt kêu không ra tiếng. Ha ha.....” Ánh mắt đáng khinh đi kèm lời nói đáng khinh đảo qua toàn thân Hạ Tiểu Tiểu. Nàng thiếu chút nữa ghé tởm mà nôn mửa tại chỗ. Nhìn xem vây quanh nàng đích năm sáu đại hán to cao như cọp. Nàng lại tuyệt vọng đến muốn

“Hoa Hoa Tiểu Bá Vương. Người thật đúng là chó không ngừng ăn thi* a. Còn dám ngay trên phố đùa giỡn con gái nhà lành? Lần trước giáo huấn người còn không có ăn đủ thật sao?” Thời khắc mấu chốt. Nữ anh hùng cầm trường kiếm lóe sáng xuất hiện.

(*thi: là shit a, ý là tính xấu không đổi được)

“Hong Tử Duyên?” Hạ Tiểu Tiểu đột nhiên nhìn thấy Hong Tử Duyên. Nước mắt ứa ra.

“Hong Tử Duyên?! Người như thế nào lại ở trong này?” Nhìn thấy Hong Tử Duyên. Hoa Hoa Tiểu Bá Vương Phùng Thạc rõ ràng cứng người lại. Phùng Thạc một thân bị thịt, ánh mắt kích động nhìn chung quanh. “Cái tên Tề Tụ Hiền cả ngày đi theo người đâu?”

“Hừ. Chỉ bằng một mình bà cô người cũng đủ thu dọn mớ rác rưởi các người. Hạ Tiểu Tiểu. Ra phía sau ta!” Bảo vệ Hạ Tiểu Tiểu. Hong Tử Duyên rất có khí thế giơ trường kiếm. Ô..... Hảo kích động. Nàng rốt cục có thể làm “Anh hùng” cứu mỹ nhân một lúc. Nàng rốt cục có thể xài đến sở trường. Ô..... Nàng thật sự là rất kích động!

Kiểm tra bốn phía, xác định cái tên nguy hiểm Tề Tụ Hiền không có ở đây, Phùng Thạc nhất thời lại kiêu ngạo đứng lên. “Hong Tử Duyên, đừng nói mạnh miệng, bằng một mình người? Hừ, chẳng lẽ bản đại gia mang theo ra ngoài toàn là người ăn chay sao? Bản đại gia thích người cũng không phải là một ngày hai ngày, mỗi lần đều bị cái tên Tề Tụ Hiền kia phá hư sự, hôm nay hẳn không ở đây thật sự là cơ hội trời cho, người cũng ngoan ngoãn cùng bản đại gia hồi phủ đi! Người đâu. Tiến lên! Đem cả hai nữ nhân này bắt về cho ta!”

“Hừ, bằng cái đầu heo phì nhà người ư? Người xem, bà cô người không cắt cái lỗ tai heo của người mới là lạ!” Hong Tử Duyên cười lạnh một tiếng, hươu kiếm về phía mấy hắc y gia đình đang tiến lên.

“Càng ngang ngược, càng hữu vị! Bản đại gia chính là yêu người như vậy! Uy, các người chú ý, đừng làm bị thương khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp của Hồng tiểu thư, làm mất hứng của đại gia, thì các người cứ chờ xem.” Phùng Thạc đứng một bên vỗ đùi, âm ỹ liên hồi.

“Hong Tử Duyên..... Người có sao không?” Cho dù Hạ Tiểu Tiểu ngu ngốc, lại không hiểu võ công, cũng nhìn ra Hong Tử Duyên đang cực kỳ nguy hiểm.

“Ha ha, người đâu, đánh mạnh vào, thừa dịp cái tên đáng chết Tề Tụ Hiền không ở đây, bắt tiểu nữ này về cho gia! Làm cho gia trở về hảo hảo vui vẻ a.” Phùng Thạc đứng một bên nhảy lên vui sướng.

“Đáng chết, Hạ Tiểu Tiểu, người còn không mau chạy! Người đang xem diễn kịch a!” Hong Tử Duyên thở hổn hển la lớn, xong rồi, xong rồi, nàng không có ai giúp sức, nàng một người đánh không lại năm người a.

“Ách..... Chạy? Hảo! Ta chạy!” Hạ Tiểu Tiểu vội vàng gật đầu, sau đó còn nói “Nhưng là đi đâu? Ta chạy hướng nào mới đúng? Ta chạy, còn người làm sao bây giờ?”

“Hạ Tiểu Tiểu, người là heo nga?” Hong Tử Duyên tức khí giơ chân, vừa phân tâm, thiếu chút nữa bị người ta đánh, ra sức chống cự.

“Tiểu mỹ nhân, còn muốn chạy? Có hỏi qua bản đại gia chưa?” Nhìn đến gia đình hoàn toàn vây quanh áp đảo Hong Tử Duyên, Phùng Thạc di chuyển thân hình nặng nề, tiến đến gần Hạ Tiểu Tiểu yếu ớt.

“Người, người không được lại đây!” Hạ Tiểu Tiểu sợ hãi liên tục lui về phía sau, nước mắt chảy ròng.

“Phùng Thạc, người không được động đến nàng!” Hong Tử Duyên lo lắng vùng mạnh bảo kiếm, muốn cứu Hạ Tiểu Tiểu, đáng tiếc kiếm không theo ý người.

“Tiểu mỹ nhân, cho đại gia sờ một cái trước.” Phùng Thạc cười dâm tới gần Hạ Tiểu Tiểu, bàn tay ma quỷ bắt đầu vươn ra .....

“A-” Hét thẳm một tiếng, tiếp theo “Phanh” một tiếng, Phùng Thạc ôm thân dưới oanh nhiên ngã xuống đất, về mặt thống khổ.

“Thiếu gia-” Năm người đang cùng Hồng Tử Duyên triển đấu thấy thiếu gia có chuyện, vội vàng chạy lại, làm cho Hồng Tử Duyên nhẹ nhàng thở ra, vội vàng hai bước nhảy vọt đến bên người Hạ Tiểu Tiểu, lôi kéo Hạ Tiểu Tiểu bỏ chạy. “Mau chạy, chạy về phủ liền an toàn

“Con mẹ nó! Đuổi theo cho ta! Một lũ xú nường!” Phùng Thạc nghiêng rằng đau đớn, hung hăng phát mệnh lệnh cho thủ hạ, “Bắt không được cái lũ xú nường đó, ta lấy mạng các ngươi! Ai!..... Mẹ nó, đau chết ta, cái lũ xú nường kia hạ chân thật ác!”

Hồng Tử Duyên lôi kéo Hạ Tiểu Tiểu chạy một mạch như điên, đến con phố trước Vũ phủ, đụng phải Vũ Đức Ân đang đi ra ngoài tìm Hạ Tiểu Tiểu. Vừa thấy Vũ Đức Ân, Hạ Tiểu Tiểu tựa như nhìn thấy thân nhân vội chạy tới, ôm hắn ủy khuất khóc lớn. “Tiểu thư, ô ô..... Tiểu thư.....”

“Tiểu Tiểu? Làm sao vậy? Làm sao vậy?” Ôm vào ngực một bóng dáng nhỏ nhắn toàn thân run rẩy, làm cho người ta thương tiếc trong lòng.

“Hai người các ngươi còn ở đây thân thân ta ta? Còn không mau chạy! Mọi người sắp đuổi lên đây!” Hồng Tử Duyên quay đầu lại nhìn nhìn bóng người đang đuổi theo, nóng nảy giậm chân.

“Làm sao vậy?” Vũ Đức Ân hoàn toàn không hiểu chuyện gì đang xảy ra.

CHƯƠNG 20: NGƯỜI XẤU LÀ DÙNG ĐỂ ĐÁNH NGƯỜI XẤU

“Tên thú vị Hoa Hoa Tiểu Bá Vương trong thành Dương Châu muốn bắt Hạ Tiểu Tiểu về làm vợ nhỏ a! Uy, còn không mau chạy? Bọn hần người đông thế mạnh! Bản thân ngươi không thể đánh lại bọn hần đâu!”

Nhìn thấy bóng người càng ngày càng gần, Hồng Tử Duyên nóng nảy giậm chân, không quan tâm đến cái đôi nam nữ chẳng phân biệt được tình thế mãi lo ôm nhau kia, nằng chạy như điên về hướng Vũ phủ. Phải chạy nhanh tìm Tụ Hiền đến, bằng không Hạ Tiểu Tiểu cùng Vũ Đức Ân sẽ gặp nguy hiểm.

“Cái gì?!” Vũ Đức Ân nghe xong lời nói của Hồng Tử Duyên, trước là sửng sốt, sau là giận dữ, thân hình run rẩy trong lòng ngực kia, càng làm cho hấn phát ra lửa giận.

“Tiểu Tiểu, ngươi có sao không? Ng

ười nọ có làm gì ngươi không?” Lo lắng nhìn Tiểu Tiểu từ trên xuống dưới, chỉ thiếu mỗi việc tự mình kiểm tra, xác định Hạ Tiểu Tiểu không việc gì, Vũ Đức Ân nheo mắt lại, đáng chết, dám động vào người của hấn, thật không thể nhẫn được!

“Ta không có việc gì, tiểu thư, người nọ hảo đáng sợ, người nọ muốn sờ, sờ ta..... Ta, ta sợ..... Ô.....” Hạ Tiểu Tiểu khóc như mưa rơi, Vũ Đức Ân mặt mũi ngày càng xanh mét.

Mấy tên gia đình kia cũng đã theo đuôi mà đến chỗ Hạ Tiểu Tiểu cùng Vũ Đức Ân đang đứng, Phùng Thạc cũng chân cao chân thấp chạy tới từ đằng sau.

“Con mẹ nó, cái đồ vô dụng, như thế nào làm cho xú nường Hồng Tử Duyên kia chạy mất?” Nhìn tới hai người còn đang đứng bên kia, Phùng Thạc tức giận cả người run run, “Còn ở đó mà thất thần, còn không mau đem này hai tiểu nường này trời lại cho ta!”

Năm gia đình nghe lệnh vừa định tiến lên, chợt nghe thấy có người hét lớn một tiếng “Chậm đã!”

Người vừa nói chính là Vũ Đức Ân đang ôm Hạ Tiểu Tiểu trong tay, hấn sầm mặt, nhìn thấy Phùng Thạc với heo giống nhau như đúc, mở miệng nói: “Chính là ngươi, động vào Hạ nha đầu của ta?”

“Đúng vậy! Chính là bản đại gia! Như thế nào? Ngươi muốn nói thay cho tiểu nường này sao?” Phùng Thạc hoàn toàn không đem nam tử gầy yếu trước mặt đặt vào trong mắt.

“Hừ!” Vũ Đức Ân nhìn nhìn chung quanh năm tên gia đình, lạnh lùng mở miệng hỏi ” Các ngươi là người của con heo phì này?”

“Ách? húng ta được thuê làm hộ vệ của hấn.....” Năm kẻ vô danh đứng một góc đột nhiên bị hỏi, cả năm người trong lòng đều có chút không rõ ràng.

“Một tháng bao nhiêu tân bổng?” Vũ Đức Ân lại tiếp tục mở miệng. Khí thế cao ngạo mà lạnh lùng. Làm cho người ta không tự giác cảm thấy mình thật thấp kém.

“Mười, mười hai bạc.....” Một người trong đám trả lời. Bọn hắn ở trong chốn giang hồ chỉ có thể xem như là vô danh tiểu tốt. Mỗi tháng có thể kiếm được mười hai bạc. Đã là thu vào không tồi.

“Mười hai bạc? Hảo! Ta cho các người mỗi người một trăm hai mươi lượng hoàng kim! Các người từ giờ trở đi. Nghe ta chỉ huy!”

“Gi? Một trăm hai mươi lượng hoàng kim?” Năm nhân rõ ràng có chút mơ hồ. Phùng Thạc tức giận kêu lên. “Các người đừng nghe hắn nói bậy bạ. Người xem bộ dạng hắn thế kia. Sao có thể giống một địa chủ!”

“Hừ! Một trăm hai mươi lượng hoàng kim ở Vũ gia chúng ta không coi là cái gì! Chỉ cần các người có thể làm cho ta cao hứng. Một ngàn hai trăm lượng hoàng kim ta cũng có thể cho!” Vũ Đức Ân lạnh lùng nói xong. Ném ra một cái túi tiền đầy ắp.

Vũ gia? Vũ gia phú khả địch quốc*? Năm tay đám nhất thời sáng mắt. Một người trong đám tiến lên nhặt lên cái túi tiền. Mở ra. Bên trong tràn đầy ngân đỉnh. Ước chừng là bằng khoản tiền bọn hắn ở Phùng gia làm công nửa năm. Không hèn mà cùng suy nghĩ, năm người nhất tề sang đứng phía sau Vũ Đức Ân. “Chúng ta năm người từ giờ trở đi hoàn toàn nghe theo Vũ thiếu gia sai khiến.”

(*phú khả địch quốc: giàu ngang một quốc gia)

“Người, các người một lũ cẩu nô tài thấy tiền là quên nghĩa!” Phùng Thạc nóng nảy nhảy lên như bị điện giật.

“Hừ! Dám động vào người của Vũ Đức Ân ta, người phải có can đảm gánh vác hậu quả! Các người năm người, bắt được đầu heo phì này, đánh thật mạnh cho ta, ta muốn xem hắn bị đánh bẹp thành tờ giấy! Ai đánh vô cùng tàn nhẫn, là có thể được thưởng hai trăm hai mươi lượng hoàng kim.” Vũ Đức Ân nhìn chăm chăm Phùng Thạc đang biến sắc, chậm rãi lệnh.

Trời ơi, một trăm hai mươi lượng hoàng kim lại thêm hai trăm hai mươi lượng hoàng kim, năm tay đám kích động xoa xoa nắm đấm, vây quanh Phùng Thạc. “Phùng đại gia, mấy ca ca xin lỗi a.” Sau đó, lao vào đánh đấm.

“Các người muốn làm gì? A- cứu mạng- cứu mạng a-” Mới vừa rồi Hoa Hoa Tiểu Bá Vương vẻ mặt còn khoa trương, bây giờ khóc lên khóc xuống.

“Tiểu thư? Hắn.....” Chuyện gì thế? Hạ Tiểu Tiểu đang khóc, bị tiếng kêu thảm thiết bưng tỉnh, kinh ngạc nhìn thấy cảnh tượng trước mắt. “Bọn hắn như thế nào lại đánh nhau?” Người xấu đánh người xấu?

” Tiểu Tiểu, người không sao chứ?” Vũ Đức Ân nghe thấy thanh âm nhỏ trong lồng ngực, vội cúi đầu hỏi, chỉ hận không được đem nàng kiểm tra từ đầu đến chân, nhìn xem có tổn thương gì không.

“Ta, ta không có việc gì, chỉ là có chút sợ hãi. Tiểu thư, bọn hắn đây là?” Cánh tay nhỏ bé chỉ chỉ đến “chiến trường” cách đó không xa.

“Nga, bọn hắn a, không có gì đâu, chính là người làm sai bị trừng phạt thôi.” Vũ Đức Ân – nhẹ nhàng băng quơ nói.

“Nga, nhưng mà, mấy người kia không phải rõ ràng là muốn đánh chết tên phì kia sao, trước đó còn nói chính mình là người dưới tay của tên tiểu bá vương kia mà? Như thế nào lại đánh người cùng nhà chứ?” Lại còn đánh mạnh như vậy, Hạ Tiểu Tiểu vội cúi đầu, không dám xem cái cảnh tượng máu me kia.

“Đại khái là bọn hắn cảm thấy chủ tử của mình rất béo, cần giảm béo a.” Vũ Đức Ân nói, mặt không đổi sắc.

“Xem ra, nơi này không cần ta ra tay.” Đột nhiên có người xen ngang nói, là Hồng Tử Duyên đang vội vàng kéo Tề Tụ Hiền

“Vũ thiếu gia, nhìn không ra là người rất thủ đoạn nha, cư nhiên có thể làm cho bọn họ tự đánh nhau. Sách sách, thực hảo hảo a, như thế nào xuống tay hay như vậy.” Nhìn thấy một đồng thịt béo nằm trên mặt

đất, bị đánh đến thở không ra hơi, ngay cả tiếng kêu thảm thiết cũng đều không phát ra được, Tề Tụ Hiền lắc lắc đầu.

“Vưu gia chúng ta có câu cách ngôn gia truyền nói là có tiền có thể sai khiến cả ma quỷ, Tề huynh người không biết sao?” Thân là người Vưu gia, có một số việc trời sinh đã là như vậy.

“Có tiền có thể sử quỷ thôi ma? Ý là người cho tiền mấy tên này, sai bọn họ đánh tên heo phì kia? Người cho bao nhiêu bạc?” Hồng Tử Duyệt tò mò hỏi.

“Không nhiều lắm, mỗi người một trăm hai mươi lượng – hoàng kim! Ai đánh mạnh, đánh đúng như ta yêu cầu, thưởng thêm hai trăm hai mươi lượng hoàng kim.” Thái độ khi nói tới hoàng kim với thái độ khi nói tới đồng bản (đồng xu a) không khác nhau bao nhiêu.

“Cái gì? Ba trăm hai mươi lượng, hoàng kim!” Hồng Tử Duyệt mắt sắp rớt ra ngoài, vội la lên. “Mua bán kiếm tiền như vậy sao lại không cho chúng ta tham gia? Trời a, trời a, ngàn vạn lần ra tay nhẹ thôi, chừa cho ta đánh với a! Tụ Hiền, người còn không mau qua kia đem con heo phì kia đánh bẹp ra! Ba trăm hai mươi lượng hoàng kim nha!!”

“Muốn ta ra tay?” Tề Tụ Hiền nhìn nhìn bãi chiến trường, bắt dặc dĩ thu tay lại. “Hắn hiện tại bị đánh đến thế kia, kinh không chịu nổi một quyền của ta.”

“Cái này.....” Tuy rất muốn kiếm ba trăm hai mươi lượng hoàng kim, nhưng không thể bởi vậy mà giết người phạm pháp a? Hồng Tử Duyệt cực kỳ buồn rầu.

“Hồng tiểu thư, người không có sao chứ? Cái tên Hoa Hoa Đại Bá Vương không không làm gì người chứ? Không khi dễ người chứ?” Hạ Tiểu Tiểu lúc này mới nhớ đến ân cần thăm hỏi ân nhân cứu mạng một chút, vừa rồi nàng thấy tiểu thư liên hưng phấn quá mức, không chú ý tới an nguy của Hồng Tử Duyệt, cảm giác thật sự là có lỗi.

“Cái gì? Hắn còn động đến Tử Duyệt sao?” Vốn tưởng việc không liên quan đến mình, Tề Tụ Hiền vậy liền nheo mắt lại.

“Là a, vừa rồi hắn chỉ huy năm tên kia đối phó một mình Hồng tiểu thư, còn nói phải bắt Hồng tiểu thư về làm hắn hảo hảo vui vẻ a.”

Con mẹ nó, Phùng Thạc này ăn gan cọp sao, dám làm ra việc như vậy! Cư nhiên dám động đến Hồng Tử Duyệt?! Tề Tụ Hiền tức giận đem nắm tay kêu rắc rắc, xoay người hướng đến Phùng Thạc, không quên nhả ra tiếp một câu. “Vưu thiếu gia, ba trăm hai mươi lượng hoàng kim kia đừng quên để cho ta, ta nhất định sẽ làm cho đầu heo này hảo hảo vui vẻ.”

Về mặt thực bạo lực, phát ra mùi máu tanh, tiểu nữ không nên xem a. Vưu Đức Ân vội ôm Hạ Tiểu Tiểu, quyết định hồi phủ, trước khi đi ném ra một câu. “Mọi người cứ vui vẻ đi a.”

Cái gì? Đây đây, đây là cái loại người gì a! Phùng Thạc bị nhấn chìm trong bạo lực muốn kêu mà không ai nghe, kêu gào không có tác dụng, khóc rống lên một hơi, rồi lăn ra bất tỉnh.

Lời đồn lan ra, trong thành Dương Châu mọi người xôn xao bàn tán.

“Này, người biết không? Vưu gia đại tiểu thư nhiều bệnh kia, kỳ thật là nam nhân.”

“Này, người biết không? Vưu gia đại thiếu gia là kẻ biến thái.”

“Này, người biết không? Vưu gia đại thiếu gia yêu thích nữ trang, không yêu nữ nhân, trước đây nhập phủ bao nhiêu tiểu thư, kỳ thật là Vưu lão gia muốn vì Vưu thiếu gia tìm vợ.”

“Này, người biết không? Vưu gia đại thiếu gia tâm địa độc ác, Phùng thiếu gia không biết vì sao đắc tội với hắn, bị đánh thành đầu heo a.”

“Này, người biết không? Đem Phùng Thạc đánh bẹp dúm chính là Tề Tụ Hiền nga, nghe nói là vì Vưu gia đại thiếu gia, bọn hắn lúc đó khẳng định có chuyện mờ ám.....”

“Này, người biết không? Nghe nói Vưu gia đại thiếu gia thân thể yếu đuối, không thể có con, ai.....”

Tin tức cuối cùng là, Vưu gia đại thiếu gia tới gặp Hoa Hoa Tiểu Bá Vương Phùng Thạc cầu hoan (xin... xin sex a...) thế nào không thành, ngưỡng quá hóa giận, đem đánh thành thái giám.

CHƯƠNG 21: XUẤT DU

Trong Tùng Trúc Uyển, Hạ Tiểu Tiểu cùng Hồng Tử Duyệt nghiêng người tựa vào một cái tháp, trong miệng đầy đồ ăn vặt, nhìn Vưu Đức Ân rèn luyện thân thể.

“Tử Duyệt, phương pháp luyện tập như vậy, tiểu thư chúng ta có thể chịu nổi không?” Nhìn thấy Vưu Đức Ân bị Tề Tụ Hiền thao luyện thống khổ mà kiên trì học hỏi, Hạ Tiểu Tiểu thập phần đau lòng.

“Này, hẳn rõ ràng là nam nhân, người còn gọi hắn là tiểu thư? Người không có vấn đề gì chứ?” Chưa thấy qua một nha đầu nào ngốc như vậy, cùng một nam nhân sinh hoạt cùng nhau tám năm, còn bây giờ người ta là nam nhân nha.

“Người ta, người ta kêu thành thói quen thôi.....” Tiểu thư đột nhiên biến thành thiếu gia, phải cho nàng một cái quá trình thích ứng chứ.

“Người a, người bớt lo lắng cho thiếu gia nhà người đi, hắn còn không phải là vì người mới như vậy liều mạng a, vạn nhất về sau lại gặp một tên sắc lang, hẳn mới có thể bảo hộ người chu toàn.” Hồng Tử Duyệt ánh mắt hâm mộ nhìn Hạ Tiểu Tiểu “sống trong hạnh phúc mà không hay biết”, đột nhiên nhớ tới một chuyện, nghi hoặc hỏi: “Tiểu Tiểu, ngày đó cái tên heo phì kia muốn tiến lên bắt người, hẳn như thế nào lại ngã xuống la khóc? Người đã làm gì a? Người không phải là cao thủ giấu mặt đó chứ?”

“Ta cũng không có làm gì a, lúc ấy ta rất sợ hãi, đột nhiên nhớ ra lần trước Tề đại ca dạy ta chiêu kia, ta đành phải dùng, không nghĩ tới mèo mù vớ được cá rán, chiêu này thật đúng là hữu dụng nha.” Nói chuyện, ánh mắt chú ý tới Vưu Đức Ân cuối cùng cũng được nghỉ ngơi một lát, đang đi về hướng nàng, nàng vội vàng đứng dậy cung nghênh, “Tiểu..... Thiếu gia, người có khỏe không?”

“Ta không sao, các người ở nói chuyện gì mà vui vẻ vậy?” Vưu Đức Ân cầm lấy khăn mặt, lau mồ hôi.

“Không có gì, Tử Duyệt hỏi ta dùng chiêu gì mà một cái đánh bại tên tiểu bá vương kia.” Hạ Tiểu Tiểu vừa nói vừa hầu hạ Vưu Đức Ân uống trà.

“Người đánh bại Phùng Thạc?” Nghe vậy, Vưu Đức Ân ngạc nhiên vạn phần.

“Là a, lúc ấy năm người kia quần quít lấy một mình ta, ta không thể thoát thân, nhìn qua thấy tên heo phì đáng chết muốn sàm sỡ Tiểu Tiểu, ta thiếu chút nữa bị dọa chết, không ngờ Tiểu Tiểu không biết là dùng chiêu gì, liền đem cái đầu heo phì đánh đến ngã lăn ra la khóc. Tiểu Tiểu, người nói xem. Rốt cuộc người dùng cái chiêu gì a?” Chẳng lẽ Tụ Hiền sau lưng nàng dạy cho Hạ Tiểu Tiểu bí kíp gì sao?

“Thật vậy?” Vưu Đức Ân nghe vậy cũng thập phần tò mò. “Tiểu Tiểu, người làm thế nào vậy?”

“Chính là Tề đại ca dạy ta chiêu kia a.” Kỳ quái, lúc dạy bọn họ cũng có mặt ở đó. Bọn họ chẳng lẽ không nhớ rõ?

“Chiêu nào a?” Hai người tò mò vội vàng hỏi.

“Chính là chiêu này a——” Nàng trả lời, một chân vung. Hung hăng đá tới hướng hạ thân của Vưu Đức Ân.

” A——” Sợ hãi kêu một tiếng, Vưu Đức Ân phản ứng rất nhanh. Lại là cái cảm giác đau đến lẫn lộn trong quá khứ. Chật vật đứng lên, Vưu Đức Ân tức giận la lớn. “Hạ Tiểu Tiểu! Người muốn gì chứ?!” Muốn hại hắn đoạn tử tuyệt tôn sao!

“Ta. Ta không muốn làm gì a?” Ánh mắt mở to vô tội, Hạ Tiểu Tiểu đáng thương chậm rãi giải thích. “Các người không phải hỏi ta chiêu nào sao? Ta cũng không biết đây là cái chiêu gì. Thế nên trực tiếp biểu diễn cho các người xem a.”

Không nghĩ tới, Tiểu Tiểu của hắn còn lại rất bạo lực. Thật thông cảm cho Hoa Hoa Tiểu Bá Vương Phùng Thạc nha.....

“Thiếu gia, người làm sao vậy?” Bộ dạng đau kịch liệt a.

“Không, không có việc gì, ta trở về phòng thay quần áo. Cái kia..... Ta thấy người sau này vẫn là không nên học mấy cái trò thô lỗ đó.” Rất nguy hiểm.

“n.” Tiểu Tiểu gật gật đầu nghe lời, lại đứng dựa người vào tháp. Tay lấy ra một trái đào, vừa định ăn, thì có hai bóng người màu xanh đi tới hướng nàng.

Chiếc váy dài yên sa mỏng màu xanh nhạt yếu điệu, áo trong lộ ra da thịt trắng như băng tuyết. Lông mày như viền sơn, ánh mắt như câu hồn, đôi môi như viên ngọc đỏ, đôi hoa tai toái tinh lay động, cả người có vẻ tinh trí mà mềm mại thướt tha.

Mỹ nhân a..... Hạ Tiểu Tiểu tay vẫn đang cầm trái đào tròn mắt há hốc mồm mà nhìn.

Mỹ nhân phía sau tiến lên từng bước, cao thấp đánh giá Hạ Tiểu Tiểu cùng Hồng Tử Duyên, ngạo nghễ mở miệng. “Hàng Châu Lam gia Nhị tiểu thư đến bái phỏng Vưu thiếu gia.”

“A?” Hạ Tiểu Tiểu vẫn không có phản ứng.

“Lam ngọc!” Mỹ nhân oán trách một tiếng, tiến lên từng bước, ôn nhu cười, nhẹ giọng nói. “Tiểu Tiểu, là ta a, Lam Tĩnh Di a, Vưu thiếu gia có ở đây không?”

“Lam, Lam tiểu thư?” Hạ Tiểu Tiểu lắp bắp đứng dậy, “Vâng, thực xin lỗi, ta vừa rồi không nhận ra, Lam tiểu thư hôm nay thật xinh đẹp

“Gọi ta Tĩnh Di là được.” Lam Tĩnh Di che miệng cười khẽ, thực vừa lòng với phản ứng kinh ngạc của Hạ Tiểu Tiểu, không uống công năng tử mĩ trang điểm ăn mặc mà đến.

“Oa, người chính là Hàng Châu đệ nhất mỹ nhân Lam Tĩnh Di a? Quả nhiên danh bất hư truyền nha.” Hồng Tử Duyên cũng chạy đến, không quên gọi cái người đang ngủ dưới tàng cây cách đó không xa đến cùng ngắm mỹ nhân. “Tụ Hiền, Tụ Hiền— mau đến xem mỹ nữ a!”

Nữ nhân thô lỗ, Lam Tĩnh Di nhìn thoáng qua Hồng Tử Duyên đang hô to gọi nhỏ, thật cảm thấy khinh thường.

“Tử Duyên.....” Hạ Tiểu Tiểu xấu hổ kéo ống tay áo Hồng Tử Duyên.

“Lam tiểu thư, người chờ nga, ta đi báo tiểu thiếu gia nhà chúng ta.” Vừa xoay người đi, phát hiện Vưu Đức Ân vừa đi ra khỏi phòng, đứng ở trước cửa. Quần áo thượng hảo màu hồ lam, làn da khỏe khoắn dưới ánh mặt trời, khuôn mặt sáng lạn mà tuấn mỹ. Phan phan phan! Hạ Tiểu Tiểu nghe thấy tim mình đột nhiên đập thành thịch, như là bị cái gì đánh trúng.

Thật là một nam nhân tuấn tú, Lam Tĩnh Di khóe miệng mỉm cười, phong tình vạn chủng, lướt qua Hạ Tiểu Tiểu, tự động tiến đến nghênh đón. “Vưu thiếu gia, Tĩnh Di không mời mà tự đến, Vưu thiếu gia sẽ không hối tội chứ.”

“Sao lại như vậy được chứ?” Vưu Đức Ân khách khí mỉm cười gật đầu.

“Oa. Một đôi rất xứng a.” Hồng Tử Duyên nhìn thấy hai người một tuấn nam một mỹ nữ trước mặt, lớn tiếng cảm khái.

Thật sự rất đáng đối a. Hạ Tiểu Tiểu bối rối cầm trái đào trong tay, hung hăng cắn một cái, oa liệt, trái đào này, sao mà chua quá vậy.....

“Tiểu Tiểu, người làm sao vậy?” Không để tâm đến Lam Tĩnh Di xinh đẹp, Vưu Đức Ân trong mắt chỉ nhìn thấy Hạ Tiểu Tiểu hốc mắt rưng rưng, lông mày nhăn

“Không, không có việc gì..... Trái đào này..... Chua quá.....” Như là có cái gì đó chắn ngang cổ họng, Hạ Tiểu Tiểu thầm nghĩ cách né ra, “Ta đi lấy trà cho Lam tiểu thư.”

“Nga.....” Khó hiểu nhìn bóng dáng bối rối của Hạ Tiểu Tiểu, vừa rồi xảy ra chuyện gì sao?

“Vưu thiếu gia.” Lam Tĩnh Di thủy chung mỉm cười. Gọi lại thần trí của Vưu Đức Ân. “Tĩnh Di lần trước nói sai rất nhiều, thỉnh Vưu thiếu gia đừng giận.”

“Lần trước?” Vưu Đức Ân cố gắng hồi tưởng, lần trước nàng nói cái gì?

“n..... Chính là Tĩnh Di nói muốn mời Vưu thiếu gia xuống phố mua Yên Chi Thủy Phấn gì đó. Lúc ấy Tĩnh Di thật sự không biết.....”

“Nga, không sao. Không biết không có tội.” Khách khí gật gật đầu, Vưu Đức Ân quay lại nhìn bóng dáng Hạ Tiểu Tiểu.

Nam nhân này! Lam Tĩnh Di cắn cắn môi, làm ra vẻ mặt đáng thương, “Tĩnh Di từ khi nhập phủ, vẫn muốn cùng Vưu thiếu gia trở thành bằng hữu. Ta có thể gọi ngươi là Đức Ân không?”

“A? Cái này.....” Không tốt lắm? Lại không phải là rất thân nhau.

“Đức Ân.” Không đợi Vưu Đức Ân trả lời, Lam Tĩnh Di tự động nói tiếp, “Tĩnh Di đến thành Dương Châu đã một thời gian ngắn, nhưng mà vẫn chưa được đi tham quan đây đó. Đức Ân ngươi có thể mang Tĩnh Di đi chung quanh nhìn xem không?” Nói xong, vẻ mặt thẹn thùng.

Đức Ân? Bưng trà tới, Hạ Tiểu Tiểu tay run lên, ly trà thiếu chút nữa rơi xuống, miệng thấy chua chát vô cùng.

“Ta cũng ít xuất môn, sợ là không đủ tư cách mang Lam tiểu thư đi du ngoạn. Tiểu Tiểu. Ngươi không sao chứ?” Vưu Đức Ân đỡ lấy khay trà.

“Không có việc gì, có việc gì. Lam tiểu thư, mời dùng trà.” Hạ Tiểu Tiểu có chút tức giận muốn giấu Vưu Đức Ân.

Đây là làm sao vậy? Vưu Đức Ân sững sốt.

“Tiểu Tiểu, Đức Ân không mang ta đi ra ngoài chơi.” Lam Tĩnh Di tiếp nhận ly trà, khẩu khí có điểm oán trách, có điểm làm nũng, “Không bằng Tiểu Tiểu ngươi mang ta xuất môn đi. Ta ở đây, chỉ quen biết hai người các người.....” Vẫn tiếp tục bày ra bộ dạng đáng thương nhìn Vưu Đức Ân.

“A? Ta?” Sao lại kéo nàng vào chuyện này?

Tiểu Tiểu đặt ly trà xuống, Lam Tĩnh Di nắm chặt cánh tay Hạ Tiểu Tiểu. Nũng nịu nói, làm cho người ta không đành lòng cự tuyệt.

“Chuyện này, thôi được rồi.....” Nhìn thoáng qua Vưu Đức Ân. Hạ Tiểu Tiểu bất đắc dĩ đáp ứng.

Vốn chỉ là Lam Tĩnh Di mời Hạ Tiểu Tiểu đi dạo phố, cuối cùng lại biến thành toàn thể người ở Tùng Trúc Uyển đi dạo phố. Hạ Tiểu Tiểu là không có cách nào khác từ chối Lam Tĩnh Di, chỉ có thể ép buộc bản thân đi theo Lam Tĩnh Di dạo phố. Vưu Đức Ân là lo lắng cho an toàn của Hạ Tiểu Tiểu, đi theo Hạ Tiểu Tiểu dạo phố. Hồng Tử Duyên là vì muốn kiếm một trăm hai mươi lượng tiền bảo an, bị Vưu Đức Ân phái đi bảo vệ Hạ Tiểu Tiểu. Tề Tự Hiền là không an tâm về Hồng Tử Duyên, đi theo bảo vệ Hồng Tử Duyên.

Một đoàn người chậm rãi đi ra đường cái ở Dương Châu thành, tình huống liền thay đổi. Ban đầu Lam Tĩnh Di cực lực mời mọc Hạ Tiểu Tiểu đồng hành cùng mình, bây giờ không hề để ý tới Hạ Tiểu Tiểu, ngược lại thân mật đi theo bên cạnh Vưu Đức Ân, Hạ Tiểu Tiểu bị bỏ rơi đành phải đi theo phía sau bọn họ, đi cùng Hồng Tử Duyên.

“Đức ân, Dương Châu thành đẹp quá nga, ngươi xem, cái kia cây hoa kia thực xinh đẹp!” Hồng Tử Duyên đột nhiên hưng phấn chỉ hướng bên phải Vưu Đức Ân, ngực vô tình chạm phải cánh tay Vưu Đức Ân.

“Là, là a.....” Vưu Đức Ân cả người không được tự nhiên nói, di chuyển thân mình, từ từ nhích ra cách Hồng Tử Duyên một khoảng, ánh mắt không tự chủ được nhìn về phía s

“Tiểu Tiểu, ngươi xem Lam tiểu thư, thật quái lạ nga, muốn cùng ngươi xuống phố lại không để ý tới ngươi, còn bám dính Vưu Đức Ân không tha.” Hồng Tử Duyên ở bên tai Hạ Tiểu Tiểu thầm thì.

“Không có, Lam tiểu thư nàng chính là luôn nhiệt tình như vậy.” Tuy trong lòng cảm thấy có chút không thoải mái, Hạ Tiểu Tiểu vẫn là nói tốt cho người khác.

“Tiểu Tiểu, ngươi có vẻ nói tốt cho Lam tiểu thư kia? Có thể ngươi không thực sự thích nàng ai.” Hồng Tử Duyên cau mày nhìn bóng người phía trước.

“Tử Duyên, Lam tiểu thư kỳ thật người tốt lắm. Thiếu gia chúng ta cái lúc vẫn còn là tiểu thư, các tiểu thư ở Mẫu Đơn Uyển sau lưng nói xấu thiếu gia, chỉ có Lam tiểu thư thay thiếu gia chúng ta nói chuyện, bảo vệ thiếu gia, nàng thật sự rất tốt.”

“Như vậy a..... Thôi quên đi, chúng ta không nói tới nàng, Tiểu Tiểu, bên kia bán cái gì nhìn thật đẹp, chúng ta qua bên đó xem.” Khó được có nữ nhân cùng tuổi làm bạn, Hồng Tử Duyên hưng phấn đều muốn đi mua sắm.

“Hảo a hảo a.” Không nghĩ đến Vũ Đức Ân cùng Lam Tĩnh Di nữa, Hạ Tiểu Tiểu cũng hưng phấn hai mắt tỏa sáng, đi theo Hồng Tử Duyên thăm thú khắp nơi.

Lam Tĩnh Di nhìn thấy Hạ Tiểu Tiểu cùng Hồng Tử Duyên đi xa, đặc ý mỉm cười, thân mình hướng đến bên cạnh Vũ Đức Ân. “Đức Ân, ta hơi mệt một chút, người đỡ ta một chút được không?”

“Mau tới xem, một đôi bích nhân nha.” Vũ Đức Ân cùng Lam Tĩnh Di xuất chúng khiến cho người bên ngoài chú ý.

“Đi? Kia không phải là Hàng Châu đệ nhất mỹ nữ Lam Tĩnh Di sao?” Có người từng ở cửa Vũ phủ gặp qua Lam Tĩnh Di là lên.

>

CHƯƠNG 22: MANG THIẾU GIA ĐI KỸ VIỆN HỌC TẬP

“Lam Tĩnh Di? Quả nhiên xinh đẹp không ai sánh bằng a. Đúng rồi, nàng không phải đang ở tại Vũ phủ ư? Người nọ đi bên nàng là ai a?”

“Không biết a, chẳng lẽ là biểu thiếu gia của Vũ gia?” Mọi người sôi nổi đoán.

“A— kia không phải Vũ gia Đại tiểu thư sao?” Một nữ nhân trước kia từng ở trong Mẫu Đơn Uyển đã thấy qua diện mạo Vũ Đức Ân kinh ngạc lên tiếng.

“Cái gì? Thế thì kia chính là thiếu gia biến thái của Vũ gia?” Mọi người nhất thời nhìn nhau thăm thì. “Thực nhìn không ra, là một kẻ biến thái a.”

“Đúng vậy a, c

òn rất tuần tú nữa. Chỉ là hơi gầy yếu một chút.”

“Nghe nói a, hần từ nhỏ đã mắc bệnh, không thể sinh con được.”

“Thực đáng thương, chẳng trách ngày nào cũng ăn mặc như nữ nhân.” Những người đi đường nhìn Vũ Đức Ân chỉ trỏ, giọng điệu khinh thường, thanh âm thảo luận ngày càng lớn.

“Lam tiểu thư mệt sao? Chúng ta tìm một chỗ nghỉ ngơi đi.” Vũ Đức Ân mở hơi lạnh đầm đìa, không bận tâm tới cái gì mà nam nữ không được thế này thế kia, kéo Lam Tĩnh Di bỏ chạy.

“Tiểu Tiểu, người xem thiếu gia nhà người, như thế nào lại đột nhiên kéo Lam Tĩnh Di vội vội vàng vàng như vậy? Hắn không phải là..... Hắc hắc.” Hồng Tử Duyên vẽ mặt cười g

“.....” Hạ Tiểu Tiểu không nói gì nhìn bóng dáng hai người kia, không thừa nhận tận đáy lòng nàng phân vân quá, thiếu gia, lần đầu tiên quên nàng.....

“Ai phải sống cùng Vũ thiếu gia thật đúng là không tốt chút nào, đối với một nam nhân không thể nhân đạo xem như cả đời làm quả phụ.” Vũ Đức Ân chạy trốn cũng không được buông tha, những lời bàn tán tiếp tục truyền đến.

“Tử Duyên. Không thể “nhân đạo” là ý tứ gì?” Hạ Tiểu Tiểu đầu óc mờ mịt.

” Không thể nhân đạo a..... Cái này không thể nhân đạo. Chính là không thể cái kia a.....” Hồng Tử Duyên nghĩ nghĩ. Cố gắng sắp xếp từ ngữ để giải thích.

“Cái kia? Cái nào?” Hạ Tiểu Tiểu lại càng không hiểu được.

“Cái kia chính là, chính là cái kia — ai nha. Người đừng hỏi nhiều. Dù sao a. Chờ tới lúc người thành thân người tự nhiên sẽ biết!” Hồng Tử Duyên lấp bắp nói.

“Cái kia đợi đến khi thành thân mới có thể biết? Tử Duyên. Người đã thành thân rồi sao?” Hạ Tiểu Tiểu nghi hoặc nhìn Hồng Tử Duyên.

“Người nói vậy bậy gì đó? Ta vẫn còn là hoàng hoa đại khuê nữ nha!” Hồng Tử Duyên trừng mắt liếc Hạ Tiểu Tiểu một cái.

“Người chưa thành thân a? Vậy làm sao người biết cái kia là cái gì?” Hạ Tiểu Tiểu tiếp tục hỏi. Tề Tụ Hiền đi theo sau bọn họ không nhịn nổi cười khê ra tiếng, cái gì “hoàng hoa đại khuê nữ”? Cười chết người.

“Hạ Tiểu Tiểu! Ta chính là tri thức uyên bác được chưa!” Hồng Tử Duyên sắc mặt đỏ hồng cả lên, hung hăng đá Hạ Tiểu Tiểu một cước, liếc mắt một cái nhìn Tề Tụ Hiền, rồi kéo Hạ Tiểu Tiểu tránh xa Tề Tụ Hiền một khoảng cách, ghé vào tai nàng cái thì thầm nói. “Tiểu Tiểu. Người chưa từng nhìn lên xuân cung đồ của nương người ư?”

“Ta chín tuổi liền tiến Vưu phủ, không gặp lại nương của ta. Nhưng mà, xuân cung đồ là cái gì?” Hạ Tiểu Tiểu thập phần tò mò.

“Chẳng trách người cái gì cũng không biết. Nói cho người nga, hai ngày trước lúc ta về nhà cha ta, muốn xem thử trong nhà còn có bao nhiêu ngân lượng. Sau đó a ta không cẩn thận tìm được cái hộp của hồi môn mà nương ta giấu, hắc hắc, phía dưới cái hộp kia, có một bản vẽ, một nam một nữ..... Hắc hắc, hắc hắc vui a. Như vậy đi, chờ đến lúc người thành thân, ta thay người chuẩn bị, xem như là thay nương người đưa cho người. Nghe nói khuê nữ khi cưới. Nương đều phải chuẩn bị cho.” Hào khí vỗ vỗ vai Hạ Tiểu Tiểu, Hồng Tử Duyên an ủi nàng nói.

Nữ nhân này. Cứ nhiên nhìn lên cái thứ kia! Tề Tụ Hiền đứng xa xa tập trung nghe lén, tưởng tượng lung tung.

“Ta không nghĩ tới chuyện cưới xin. Ta phải cả đời hầu hạ thiếu gia nhà ta.” Hạ Tiểu Tiểu cho tới bây giờ chưa từng nghĩ tới phải rời khỏi Vưu phủ, phải rời khỏi thiếu gia.

“n, kỳ lạ thật. Ta nhìn thiếu gia nhà các người hình như thích người đó, biết đâu chừng có lẽ sẽ cưới người.” Thái độ của Vưu Đức Ân đối với Hạ Tiểu Tiểu, người mù cũng có thể nhìn ra là không phải thái độ của chủ tử đối với nha hoàn.

“Ai nha, Tử Duyên người nói vậy cái gì a!” Hạ Tiểu Tiểu đỏ bừng mặt.

“Ai nha, đúng rồi! Không được không được, Vưu Đức Ân là người không thể “nhân đạo”, nếu cưới người khác nào hại người, Tiểu Tiểu, người nhất định không thể gả cho thiếu gia nhà người nga!” Đột nhiên nhớ tới lời mọi người đồn đãi, Hồng Tử Duyên thận trọng dặn dò Hạ Tiểu Tiểu.

“Người lại nói vậy ta không để ý tới người nữa!” Hạ Tiểu Tiểu xoay người bỏ chạy.

Oa oa! Thẹn thùng ai! Nàng khẳng định là thích cái tên gia hỏa Vưu Đức Ân kia! Hồng Tử Duyên có chút đâm chiêu nhìn bóng dáng Hạ Tiểu Tiểu, gật đầu ra hiệu.

“Chuyện gì vậy?” Tề Tụ Hiền không rõ là chuyện gì cho nên đi lại xem, nhìn thấy Hồng Tử Duyên ánh mắt lờ lờ tỏa sáng

“Này, người không cần dùng ánh mắt ghê tởm như vậy nhìn ta biết không?” Hồng Tử Duyên có cảm giác quần áo của mình như bị phơi bày cả ra, cả người giống như có ngàn con trùng nhỏ.

Ánh mắt âm trầm sụp xuống, Tề Tụ Hiền nhú nhú mày, hắc hắc tỏ vẻ nghi vấn.

“Tụ Hiền na, ta thấy Hạ Tiểu Tiểu đang nguy hiểm, vì chung thân hạnh phúc của nàng, chúng ta cần phải làm một việc quan trọng.”

“Nga?”

“Tụ Hiền na, buổi tối chúng ta đem Vưu Đức Ân đi Cầm Phương Lâu đi.”

“Cái gì?!” Tề Tụ Hiền rơi mất cái mặt nạ bình tĩnh trước giờ, thiếu chút nữa cắn phải đầu lưỡi mình, “Người, người nói cái gì?” Kinh thể hãi tặc a!

“Ta nói mang Vũ Đức Ân đi Cẩm Phương Lâu a, người có nhớ hay không chúng ta lần trước thấy hắn đi đến bên hồ? Hắn nhìn lên người ta, ai, ta cảm thấy hắn nhất định có vấn đề. Chỉ có cách dẫn hắn đến Cẩm Phương Lâu, mới có thể biết hắn có phải có vấn đề hay không, có phải thật sự giống như lời người khác nói hay không, là cái loại quái vật không thể nhân đạo a.” Hồng Tử Duyên nghiêm trang nói.

“Đáng chết! Người muốn đi Cẩm Phương Lâu?” Tề Tụ Hiền nhìn chằm chằm nữ nhân trước mặt đang chìm trong ý nghĩ dị thường muốn đi kỹ viện.

“Không phải ta đi! Tụ Hiền, người nghe thế nào vậy! Ta nói là chúng ta! Chúng ta! Ta cùng người, đem Vũ Đức Ân đi—” Nửa ngày hôm nay, sao toàn nghe được những lời kỳ dị.

“Đừng nghĩ bậy! Người ngoan ngoãn ở nhà, ta tự mình dẫn hắn đi!” Tề Tụ Hiền cố gắng kèm chế ý nghĩ muốn bóp cổ nữ nhân này, xoay người rời đi, nếu không đi, hắn sợ hắn nhịn không được.....

“Chết tiệt, Tụ Hiền hôm nay bị cái gì mà phát điên, như thế nào cơn tức lớn như vậy?” Hồng Tử Duyên tắc tặc

Ban đêm, Tề Tụ Hiền vẽ mặt vẽ lo lắng dẫn Vũ Đức Ân đi vào kỹ viện lớn nhất thành Dương Châu — Cẩm Phương Lâu.

“Tề huynh, nơi này là nơi nào?” Vũ Đức Ân nhìn thấy lâu phòng đèn đỏm sáng trưng trưng trước mặt, còn có vài nữ nhân hở ngực hở bụng vậy vậy tay đứng ở trước cửa.

“Thanh lâu. Đi vào đi.” Không để ý tới vẻ mặt kỳ lạ của Vũ Đức Ân. Tề Tụ Hiền đưa hắn tiến vào Cẩm Phương Lâu, phía sau, là Hồng Tử Duyên cùng Hạ Tiểu Tiểu cũng đi theo. Hai nữ nhân này đều ăn mặc theo kiểu một gã sai vặt.

“Tiểu Tiểu, nơi này chính là thanh lâu nổi danh nga. Ta rốt cục có thể có kinh nghiệm a!” Thanh âm hưng phấn của Hồng Tử Duyên theo gió truyền đến, Tề Tụ Hiền gân xanh nổi lên! Nữ nhân đáng chết này! Chỉ là, chỉ là hắn không có biện pháp nào đối với nàng.

“Tề huynh, chúng ta tới nơi này làm gì?” Vũ Đức Ân không rõ, hắn dù cho không thường ra khỏi nhà, nhưng đọc sách không ít, thanh lâu là nơi nào, hắn đương nhiên rõ ràng.

“Người có rảnh đi ra ngoài nhìn lên người khác làm như thế nào, không bằng tới nơi này làm thật một phen!” Tề Tụ Hiền lạnh lùng.

“Người.....” Bị người nắm được điểm yếu, Vũ Đức Ân tội lỗi vội im bất, ngoan ngoãn đi theo sau lưng Tề Tụ Hiền.

“Yêu, nhị vị gia, mắt nhìn thật tốt a, lần đầu tiên đến Cẩm Phương Lâu chúng ta sao? Không phải ta nói quá, nhưng thanh lâu chúng ta các cô nương vừa rất xinh đẹp, lại ôn nhu như nước, tuyệt đối sẽ khiến các ngài vừa lòng nha.” Vừa tiến đến cửa, một vị mama trên mặt bôi son trát phấn dày đặc nhiệt tình ra nghênh đón.

“A..... Cái này.....” Lần đầu tiên gặp chuyện như vậy, Vũ Đức Ân không biết nên phản ứng như thế nào.

“Đem các cô nương của người đều kêu ra đây. Vị này chính là Vũ gia thiếu gia ở Dương Châu.” Vẫn là Tề Tụ Hiền có lấy ra một thỏi kim nguyên bảo sáng ngời. Sau đó ra lệnh phân phó.

Mama mắt nhất thời sáng lên, lớn tiếng đứng lên. “Người đâu. Người đâu, mang nhị vị gia—” Rồi nghi hoặc hai nhìn gã sai vặt mắt sáng rực trắng đi theo sau lưng. Là nữ nhân ư?

“Đi cùng ta.” Tề Tụ Hiền lạnh nhạt nói.

“Nga..... Mau dẫn mấy vị này đi hầu hạ thật tốt! Nhị vị gia, các cô nương sẽ đến ngay!” Nam nhân mang theo nữ nhân cùng vào kỹ viện a, thật sự là quái.

“Tử Duyên, chúng ta vì cái gì tới nơi này a?” Hạ Tiểu Tiểu cảm thấy nàng một chút cũng không thích nơi này, nơi nơi tràn ngập hơi thở phù phiếm.

“Vì người a!” Vì hạnh phúc sau khi thành thân của người a! Hồng Tử Duyên cảm thấy mình hảo hảo vĩ đại, hoàn toàn quên mất kỳ thật là chính mình muốn xem phong thái một kỹ viện là như thế nào.

“Ta?”

“Đừng hỏi, chúng ta mau đi vào xem một chút. Yên tâm đi, nếu Vưu Đức Ân có việc gì, tỷ tỷ thay người làm chủ.” Kéo tay Hạ Tiểu Tiểu, Hồng Tử Duyên không kiên nhẫn được nữa đi theo hai người phía trước tới một sương phòng hào hoa.

Bên trong sương phòng thùy bốn phía rèm trướng màu phấn hồng, treo trên tường, là một bức họa nữ nhân trần truồng, thân thể tuyệt đẹp, phong thái mê người.

“Tề huynh, cái này.....” Vưu Đức Ân mặt đỏ lên, ánh mắt gắt gao nhìn chằm chằm cái bàn, không dám nhìn chung quanh. Hạ Tiểu Tiểu cũng ngoan ngoãn đứng một bên, ánh mắt không dám động đậy, chỉ có ánh mắt Hồng Tử Duyên đảo qua đảo lại di chuyển không ngừng, nhìn ngó khắp nơi, miệng còn cảm thán không thôi.

Ngay vào lúc Vưu Đức Ân không yên, Tề Tự Hiền tức giận, Hạ Tiểu Tiểu nghi hoặc, Hồng Tử Duyên hăm hở, mama dẫn hai cô nương tiến vào sương phòng, định tình nhìn lại, một người nhỏ bé mà không quá khô khan, một người đầy đặn mà không qua mập, điểm giống nhau, là tấm thân tiên diễm của các nàng từ ngực trở xuống, chỉ có một lớp lụa mỏng gần như trong suốt che thân, nửa che nửa lộ, làm cho người ta huyết mạch sôi sục.

“Nhị vị, đây là hai cô nương xinh đẹp nhất Cẩm Phương Lâu chúng ta, chính là con át chủ bài của thanh lâu chúng ta nga. Xuân Liễu, Mầu Đơn, còn không tiến lên hảo hảo hầu hạ nhị vị gia. Nhị vị gia hảo hảo hưởng dùng, ta đi xuống trước.”

“Vâng, mama.” Hai cô nương lên tiếng, cười cười tiến vào. “Gia, lần đầu tiên đến Cẩm Phương Lâu chúng ta sao? Ta là Mầu Đơn (Xuân Liễu), gia phải yêu thương ta nga.”

“Khoan đã! Hai người các người, đều tới hầu hạ vị Vưu gia kia.” Tề Tự Hiền thấy Mầu Đơn tiến lên liền nhú mày lườm lại nói.

“Tề huynh.....” Vưu Đức Ân hoảng sợ, trở mắt nhìn hai nữ nhân gần như trần truồng kia đem hấn tả hữu giáp công, cảm thấy căng thẳng không dứt.

“Vị này, lần đầu tiên tới thanh lâu a, còn then thùng na, a a, hảo đáng yêu nga.” Xuân Liễu cười hì hì vuốt mặt Vưu Đức Ân, hôn một cái.

“Vị này ta xem thật là tuần tú nga, người xem làm cho ta tim đập thành thạch nha, gia, người sờ xem.” Mầu Đơn kéo tay Vưu Đức Ân ấn lên trước ngực mình.

CHƯƠNG 23: VUƯ ĐỨC ÂN THÍCH HẠ TIỂU TIỂU

Các nàng đây là? Hạ Tiểu Tiểu trở mắt nhìn thấy tay của phủ liên bộ ngực đầy đặn của Mầu Đơn, lập tức khiếp sợ không thôi, ý nghĩ nóng lên liền vọt qua bên thiếu gia, liền đẩy Xuân Liễu cùng Mầu Đơn ra. “Các người, các người làm gì?! Thiếu gia, thiếu gia người không có sao chứ.” Nói xong, lấy tay áo dùng sức xoa xoa lên cái dấu môi đỏ mọng trên khuôn mặt hấn.

“Tiểu Tiểu! Người làm gì vậy! Mau lại đây! Chuyện của các nàng còn chưa có làm xong mà! Cái này đều là vì người, người đừng xen ngang.” Hồng Tử Duyên vội kéo Hạ Tiểu Tiểu sang một bên.

“Các người mang vị gia này vào trong sương phòng đi. Vưu thiếu gia, người có cái gì muốn xem, muốn học, đều có thể lĩnh hội trên người các nàng.” Tề Tự Hiền ý bảo hai nàng mang Vưu Đức Ân mang đi.

“Ta không.....” Không đợi Vưu Đức Ân kháng nghị, Xuân Liễu cùng Mầu Đơn một người bên trái một người bên phải đưa hấn vào trong sương phòng, đường đi chỉ ngắn ngủn vài bước, mà Vưu Đức Ân đổ mồ hôi đầm đìa, bởi vì hai cô nương này thân mình dính chặt trên người hấn.

Mắt nhìn theo Vưu Đức Ân đi vào sương phòng, Hạ Tiểu Tiểu cảm thấy thập phần không tốt, nhưng lại không biết vì sao không tốt, chỉ cảm thấy cả người khó thở buồn bực, Hồng Tử Duyên lại lôi kéo không cho nàng động đậy, nàng đành phải nén buồn cắn cắn móng tay, vĩnh tai nghe ngóng động tĩnh trong phòng.

“Gia, hôm nay thật là nóng nga, ta nóng đến sắp chết nga, không bằng, để cho Xuân Liễu giúp ngài thoát y nha.....” Thanh âm vụn phần câu hồn.

“Không, không cần.” Vưu Đức Ân khẩn trương muốn bỏ chạy.

“Gia, ta giúp ngươi lên giường.....” Thanh âm ngọt ngào của Mẫu Đơn thực mê người.

“Không, không, các ngươi muốn làm gì, buông ta ra, buông ta ra.” Vưu Đức Ân kêu to.

“Hảo đáng yêu nga, a a, lần này là lần đầu tiên của gia a? A a, hai người chúng ta nhất định sẽ làm gia có một cái lần đầu tiên khó quên.” Mẫu Đơn cùng Xuân Liễu cười quái dị.

“A— ngươi làm gì!” Phanh một tiếng. Trong sphòng phát ra âm thanh như là vật gì rớt xuống đất, cửa phòng bị đá ra, Vưu Đức Ân mặt đỏ bừng hốt hoảng chạy ra ngoài.

“Thiếu gia?!” Hạ Tiểu Tiểu không rõ chuyện gì. Vội vàng tiến lại.

“Có chuyện gì?” Hồng Tử Duyên buồn bực đi vào sường phòng. Nhìn thấy hai nữ nhân té ngã trên mặt đất.

“Làm cái gì a! Vị gia này thật sự là đáng yêu.” Xuân Liễu vừa giận vừa cười.

“Chính là a. Chẳng qua là sờ soạng nơi đó của hần một phen. Thế nhưng hần khẩn trương thành như vậy. Ha ha.” Mẫu Đơn ngồi dưới đất cười to ra tiếng.

“Đủ rồi! Chúng ta về!” Tề Tự Hiền cắt ngang tiếng cười chói tai. Ném lại một thỏi bạc. Kéo Hồng Tử Duyên bước đi.

Vưu Đức Ân hoảng hốt lao ra khỏi Cẩm Phương Lâu như một con thiêu thân. Đụng phải một người trên đường. “Thực xin lỗi. Thực xin lỗi.” Hần vội vàng giải thích.

“Chết tiệt, đi đường không có mắt a! Di? Ngươi không phải là Vưu gia Đại tiểu thư sao, nga không phải. Ngươi không phải là Vưu gia Đại thiếu gia biến thái sao?”

“Đúng nga, không sai nga, chính là hần!” Đồng bọn của người trên đường đứng một bên khăng định.

“Kỳ quái? Hần vào kỹ viện có thể làm gì chứ a? Ha ha ha.....” Mấy nam nhân cười ha ha như phát cuồng.

“Thiếu gia!” Hạ Tiểu Tiểu đứng phía sau thấy thế, vội vàng kéo Vưu Đức Ân bỏ chạy lấy người.

“Vưu gia Đại tiểu thư cũng có thể vào kỹ viện, chúng ta đi vào nhìn xem là cô nương nào hầu hạ a, ha ha.” Mấy nam nhân cười cợt đáng khinh đi vào Cẩm Phương Lâu.

Vài ngày sau, một tin đồn mới nổi tiếp tin cũ lan ra, Vưu gia thiếu gia muốn học tập thuật nữ nhân mê hoặc nam nhân, liền mang một nam hai nữ đến kỹ viện học tập.

Chúng khẩu thước kim*. Trong ngoài Dương Châu thành lời đồn đãi ngày càng sôi nổi, các gia đình từng đem con gái đến dự tuyển ở Vưu gia hồi hận không ngừng. Kéo nhau tới cửa nhà Vưu lão gia đòi trả lại khuê nữ.

(*chúng khẩu thước kim: miệng lưỡi thế gian nấu chảy được cả kim loại)

“Tức chết ta! Tức chết ta!” Vưu lão gia đứng ở cửa đau lòng nhìn các nàng con dâu tương lai sôi nổi rời đi. Ở một nơi khác, là vẻ mặt hài lòng tươi cười của Hồng Tử Duyên. Nàng ôm ba trăm hai mươi lượng hoàng kim, cười híp cả mắt. “Ta nói Vưu Đức Ân. Về sau có chuyện đánh nhau kiếm tiền tốt như vậy, nhớ kêu ta nga.”

“Hừ. Không thể thiếu ngươi, về sau ta cùng Tiểu Tiểu xuất môn, khăng định sẽ tìm ngươi cùng Tề huynh.”

“Nói phải giữ lời nga, chúng ta đi.” Thủ phạm của sự kiện tại kỹ viện phát tay rời đi.

“Vưu Đức Ân, ngươi đúng là tiểu tử thú! Nhìn xem ngươi làm chuyện tốt gì kia!” Nhóm các tiểu thư còn chưa đi hết, Vưu lão gia cơn giận khó dằn đã bắt đầu phát ra.

“Cha, con trai ngươi rất cục có thể quang minh chính đại nhìn người ngoài, thay ngươi phân ưu, cho người tìm con dâu khả tâm, cho người nổi dỗi tông đường, chẳng lẽ ngươi còn không vừa lòng?” Vưu Đức Ân cười mỉ mỉ, chỉ một câu đã phá hỏng tất cả oán hận của Vưu lão gia.

“Nói là nói như vậy..... Nhưng mà..... Người nghe bên ngoài ai cũng đồn đãi.” Tổ tông Vưu gia đều bị làm cho mất hết mặt mũi.

“Cha, chỉ là một ít lời đồn đãi mà thôi, sẽ không lâu sẽ tự mất.” Hắc bình tĩnh nói, bỏ qua hết thảy mọi lời đồn đãi, điều mà hắn để ý, chỉ có duy nhất Hạ Tiểu Tiểu.

Nghĩ đến Hạ Tiểu Tiểu, nhớ đến sáng sớm hôm nay nghe nói Hồng Tử Duyên bọn họ phải đi, Hạ Tiểu Tiểu liền bắt đầu rơi nước mắt, nói là không muốn xa Hồng Tử Duyên. Thật sự là kỳ lạ, vốn cho rằng hai nữ nhân không thể hợp nhau, đã trở thành tri kỷ. Vưu Đức Ân cười cười, tính toán trở về nhìn xem nha đầu kia đã khóc xong chưa.

Đang muốn quay về, một bóng dáng đột nhiên ngăn trở đường đi, áo váy lụa mỏng, cả người ánh sáng đẹp đẽ soi rọi. “Vưu công tử.....” Là Lam Tĩnh Di, mang theo nha hoàn, đang định rời đi.

“Ách..... Lam tiểu thư, định đi?” Vưu Đức Ân cười như gió xuân, làm cho Lam Tĩnh Di hồn bay phác lạc.

Thật sự là nam nhân xuất sắc hơn người, bề ngoài tuấn tú, gia nghiệp đất đai giàu có, lại là con trai độc nhất, nhưng chưa lập gia đình, cho dù là nam nhân không thể nhân đạo thì có sao? Lam Tĩnh Di trong lòng tính toán, thật không muốn bỏ đi, chỉ là, mệnh lệnh của cha nàng làm cho nàng không thể không đi, nàng tươi cười nịnh nọt. “Vưu công tử, Tĩnh Di vội đi, chưa kịp tạm biệt Tiểu Tiểu cô nương, thỉnh công tử nói giúp Tĩnh Di.”

“n, Lam tiểu thư có tâm.” Xem ra Lam tiểu thư này không vì Tiểu Tiểu là nha hoàn mà xem thường, tâm địa coi như rất tốt.

Nhìn thấy Vưu Đức Ân lộ ra vẻ tươi cười, Lam Tĩnh Di càng tỏ vẻ nhiệt tình. “Vưu công tử, Tĩnh Di phải rời khỏi, trong lòng thực không muốn xa Tiểu Tiểu cô nương. Hơn nửa ngày trước công tử mang Tĩnh Di xuống phố du ngoạn, Tĩnh Di rất là vui vẻ, hy vọng ngày khác có rảnh, công tử mang Tiểu Tiểu cô nương đến Hàng Châu một chuyến, Tĩnh Di đương nhiên sẽ tận tâm tiếp đãi.”

“Không thành vấn đề, không thành vấn đề, Đức Ân nhà chúng ta rất nhanh sẽ xuất phát đi Hàng Châu!” Vưu lão gia một bên giành trả lời trước.

“Cha!” Một tiếng cảnh cáo, Vưu Đức Ân khách khí chấp tay cáo biệt. “Vay cảm ơn Lam cô nương. Xe ngựa đợi cũng đã lâu, Lam cô nương đi thông thả.”

Hảo một công tử văn nhã, hảo một Vưu Đức Ân, hảo một Vưu gia đại viện, một ngày nào đó, đều sẽ thuộc về ta. Lam Tĩnh Di ngẩng đầu nhìn Vưu phủ khí thế uy nghi, trong lòng âm thầm thì, Vưu gia thiếu phu nhân, nhất định phải là nàng!

“Tiểu Tiểu—— Tiểu Tiểu ——” Vưu Đức Ân chạy về vườn, hô to gọi nhỏ

“Tiểu thư?” Hạ Tiểu Tiểu ánh mắt ôn nhu hồng hồng, thăm dò nhìn ra.

“Còn gọi ta là tiểu thư?” Vưu Đức Ân sùng nịnh búng búng cái mũi của nàng.

“A, Tiểu Tiểu quên.” Kêu tiểu thư đã tám năm, thật đúng là không dễ dàng sửa miệng, mấy ngày nay đều là kêu sai, Hạ Tiểu Tiểu le lưỡi, thay đổi cách xưng hô. “Thiếu gia, người có vẻ thật cao hứng a?”

“Thiếu gia?” Vưu Đức Ân nhú nhú mày, cái kiêu xưng hô chói tai này hắn nghe đã mấy ngày, thập phần không thích. “Tiểu Tiểu, về sau không cần gọi ta là thiếu gia, gọi ta là Đức Ân đi.” Kêu thiếu gia, cảm giác thật xa lạ.

“A? Như vậy không được?” Làm gì có nha hoàn nào lại gọi tục danh của chủ tử, hơn nữa, Lam tiểu thư cũng kêu thiếu gia là Đức Ân mà.

“Ta nói được là được! Tiểu Tiểu, người bây giờ kêu tên của ta một lần nghe xem.” Vưu Đức Ân bá đạo ra mệnh lệnh.

“Ta không muốn!” Không muốn xưng hô với thiếu gia giống người khác, cảm giác giống như bị chia sẻ.

“Kêu đi, kêu đi.” Khẩu khí đã chuyển thành làm nũng.

Thực không có biện pháp, cắn chặt răng, Hạ Tiểu Tiểu mở miệng. “Đức Ân.....” Thực lúng túng, hai gò má đỏ lên.

Nghe Hạ Tiểu Tiểu kia thanh âm nhuần nhuần nhu nhu gọi tên của mình, Vưu Đức Ân cả người như tê liệt, trong lòng hoàn toàn toại nguyện, cười như thể mèo vừa trộm được cá.

“Tiểu Tiểu, về sau người chỉ có thể gọi ta là Đức Ân, không được gọi thiếu gia gì hết. Nghe không

“n, Tiểu Tiểu nghe.” Đức Ân, Đức Ân, trong lòng mặc niệm vài tiếng, bên ngoài ngượng ngịu, nhưng có một tia ngọt ngào chảy qua trong lòng.

“Tiểu Tiểu.....” Thần thái thẹn thùng kia làm cho Vưu Đức Ân mê đắm, cuồng dại, đuổi tay ra, ôm lấy nữ nhân bé nhỏ kia.

“Tiểu Tiểu, người có trách ta hay không?”

“Trách cái gì?”

“Trách ta rõ ràng là thân nam nhi, lại vẫn gạt người a, kỳ thật, ta cũng là không có cách khác, cha ta hấn.....” Hấn cười khở, nhớ tới tám năm cười nói.

“Tiểu Tiểu như thế nào dám trách thiếu gia, nga không, là Đức Ân, là Đức Ân. Tiểu Tiểu sẽ không trách Đức Ân, Đức Ân làm cái gì cũng đều là đúng.” Theo thói quen xưng hô thiếu gia, nhưng nhìn đến ánh mắt uy hiếp của người nọ nhú lại, lập tức sửa miệng.

Vừa lòng gật gật đầu, Vưu Đức Ân vẫn là có chút lo lắng. “Không trách ta vậy nói xem ngày đó vì cái gì đột nhiên chạy ra ngoài? Ta còn tưởng rằng người tức giận.....” Làm hại hấn vài ngày lo lắng đề phòng.

“Tin tức động trời như vậy, người ta, người ta nhất thời khó có thể chấp nhận thôi.....” được ôm trong vòng tay kia không phải lần đầu tiên, hôm nay lại đột nhiên tràn ngập hơi thở của nam nhân, không khỏi làm cho Hạ Tiểu Tiểu tim đập nhanh dần, mơ màng nhìn khuôn mặt kia đột nhiên trở nên nam tính, không thể không mở miệng an ủi. “Chính là, Đức Ân chính là Đức Ân, mặc kệ là nam hay là nữ, là tiểu thư hay là thiếu gia, đều là Đức Ân na, đều là trời của Tiểu Tiểu na.”

“Thật sự không trách ta? Vậy người— có thích ta không?” Sợ là bởi vì hấn là chủ tử nên nàng mới nói như vậy, vẫn còn lại một chút không yên tâm, hấn chờ mong hỏi.

“Đương nhiên thích. Tiểu Tiểu thích nhất là Đức Ân.” Hạ Tiểu Tiểu gật gật đầu khẳng định.

Nghe được những lời muốn nghe, Vưu Đức Ân khó nhịn được vui s trong lòng, vuốt vuốt mái tóc của nàng. “Tiểu Tiểu, lặp lại lần nữa, người thích nhất là ai?”

“Đức Ân, Tiểu Tiểu thích nhất là Đức Ân.” Theo từ lúc chín tuổi đến nay, trong đời của nàng, chỉ có Vưu phủ, chỉ có Đức Ân.....

“Ta cũng thích nhất là Tiểu Tiểu.” Cao hứng ôm Tiểu Tiểu xoay một vòng, lớn tiếng phun ra lời nói trong lòng mình, vết bánh xe trắc trở trong cuộc đời của thiếu niên Vưu Đức Ân, cuối cùng cũng bước được một bước thẳng.

CHƯƠNG 24: BỊ BẮT ĐI HÀNG CHÂU

Tiết trời trở nên mát mẻ lạnh lạnh, Vưu lão gia chính là bắt đầu chuẩn bị cho chuyến đi đến Hàng Châu của Vưu Đức Ân. Lam gia cũng đưa thư tới mấy lần, mong muốn mời Vưu Đức Ân tới Hàng Châu du ngoạn một chuyến. Đương nhiên xú tiểu tử đó ngày nào cũng viện lý do, từ chối xuất hành, chuyện này làm cho Vưu lão gia thập phần tức giận. Kết quả là, sau mùa hè nóng nực, Vưu lão gia bất chấp Vưu Đức Ân phản đối đến thế nào, nhất quyết phải an bài một chuyến đi, lệnh cho hấn ngay lập tức phải xuất phát.

“Cha, ta không thích Lam gia tiểu thư, ta không muốn đi!” Vưu Đức Ân ngồi trên ghế tức đến bốc khói.

“Lam tiểu thư là Hàng Châu đệ nhất mỹ nhân, cao quý trang nhã, người thế nào lại không thích? Ta biết người thích Hạ nha đầu, ta cũng chưa từng nói là không cho phép người thích nàng, ta chỉ muốn người cưới về thêm một vài người vợ nữa, để sinh ra thật nhiều hài tử.” Vưu lão gia trừng mắt, đập lên bàn một cái.

“Ta không muốn cưới nhiề

u vợ, cha, người nếu muốn có con dâu, ta hiện tại chỉ muốn cưới Tiểu Tiểu.” Từ lúc cả hai người đều có tình ý với nhau, nếu không phải vì lo lắng Tiểu Tiểu chưa kịp chấp nhận sự thật hắn là nam nhân, hắn đã cấp cho Tiểu Tiểu một cái danh phận từ lâu rồi.

“Không thể! Nếu người cưới nha đầu Tiểu Tiểu trước, còn có thiên kim tiểu thư nhà nào nguyện ý vào cửa làm vợ lẽ nữa! Không được, không được, tuyệt đối không được!” Cho dù yêu thích nha đầu Tiểu Tiểu, nàng cũng chỉ là một nha hoàn, như thế nào có thể trở thành Vợ gia đại thiếu phu nhân.

“Cha, người xem thường Tiểu Tiểu?” Vợ Đức Ân kinh ngạc nhìn cha mình.

“Ta, ta không có xem thường nàng, ý ta là nhà chúng ta với Lam gia là môn đăng hộ đối, hơn nữa ta thấy Lam Tĩnh Di đối với người cũng rất có tình ý..... Ai nha, thế này đi, nếu người chịu đi Hàng Châu một chuyến rồi thuận tiện cưới Lam Tĩnh Di làm vợ, người tùy ý có thể cưới Hạ nha đầu!”

“Cha, ta không nghĩ người vừa già đã quá hồ đồ như vậy. Cưng nhiên lại có thể nghĩ như vậy! Người lúc cưới nương của ta cũng là môn đăng hộ đối sao?”

“Cái này... Cái này đương nhiên không phải!” Vợ lão gia thận trọng nói, hồi tưởng lại, nương của Vợ Đức Ân chỉ là con gái của một vị tiên sinh dạy ở trường tư thực, gia cảnh tuy không giàu có, nhưng lại tri thức đạt lý, ôn nhu hiền thực, dung mạo tú lệ, nàng với Vợ lão gia lúc đó nhất kiến chung tình, ân ân ái ái.

“Cha, người có vì thân thể bệnh tật yếu nhược của nương ta mà bỏ rơi nàng không?” Trong ấn tượng của Vợ Đức Ân, vào lúc nương còn sống, thân thể nàng không khỏe mạnh, chính vì sinh cho cha một đứa con, nên sau đó bệnh tật triền miên, một vài năm sau thì qua đời.

“Ta sao có thể bỏ rơi nương người, nương người thân thể không tốt là bởi vì thuở nhỏ không được chăm sóc đầy đủ. Lúc sinh ra người nguyên khí chịu tổn thương lớn, nếu không phải vì sinh ra tiểu tử vô lại như người, nương người sao có thể ra đi sớm như vậy!” Hồi tưởng lại, Vợ lão gia vành mắt đỏ lên, nhớ tới thể tử thân thương đã qua đời sớm, bỏ lại hắn cô đơn trên thế gian này.

“Vậy người cũng biết nương ta không thể sinh con nữa, sao không cưới về một vài bà vợ lẽ, sinh cho người thêm vài đứa con?”

“Làm sao có nữ nhân nào có thể so sánh với nương người? Ai.... Ngoại trừ nương người, ai ta cũng không muốn.” Vợ lão gia thở dài nói.

Cha chính là một người si tình như thế a. Vợ Đức Ân cảm thấy mắt cũng nóng lên.

“Cha, người cả đời này, chỉ yêu một mình nương, chỉ cưới một mình nương, sao hiện tại lại ép buộc ta cưới một người mà ta không thích?” Nói vòng vo một hồi, cuối cùng cũng dẫn dụ được Vợ lão gia vào tròng.

“Ta không phải là ép buộc người cưới người khác. Chỉ là người nhìn Hạ nha đầu xem, cả hai người ở chung với nhau bao lâu rồi, bụng nàng một chút động tĩnh cũng không có....” Nhất thời không chú ý, Vợ lão gia bị đưa vào bẫy, buột miệng nói ra lời nói trong đáy lòng.

“Cha... Người...” Vợ Đức Ân ngay lập tức đỏ mặt lên. Chết tiệt! Cha như thế nào có thể nói như vậy. Hắn cùng Tiểu Tiểu, ngoại trừ sự tình không hề thoải mái lần trước (lần mà anh í lên cơn đau chân í), căn bản chưa hề xảy ra chuyện gì nữa a.

“A... Người... Xú tiểu tử này! Dám gài bẫy cha người?” Vợ lão gia thần trí đã trở lại, thẹn quá hóa giận. “Đừng nói nhiều! Ta đã chuẩn bị tốt mọi thứ cho người rồi! Người hiện tại lập tức xuất phát đi Hàng Châu! Ta không cần biết người thích ai! Lam gia người nhất định phải đến! Người đâu! Đem thiếu gia lên xe!”

“Cha —” Vợ Đức Ân giãy giụa sống chết cũng không thành, đành vô phương bị người ta kéo lên xe ngựa.

“Tức chết ta! Tức chết ta!” Bên trong cỗ xe ngựa hào hoa, Vợ Đức Ân đâm vào tường tức giận hét lên, hắn vừa bước lên, xe ngựa ngay lập tức xuất phát, bên ngoài là năm tay nắm mà hắn bỏ tiền thuê về, hiện tại, đã là gia cẩu* mà cha hắn phải theo trông chừng hắn, hắn cũng không cách nào trốn thoát, nhưng mà hắn vẫn là chưa kịp tạm biệt Tiểu Tiểu. Hắn đi rồi, Tiểu Tiểu sẽ làm sao đây? Nàng sẽ lo lắng? Nàng sẽ sợ hãi? Nàng sẽ nhớ hắn? Vợ Đức Ân vành mắt từ từ đỏ lên. B ánh mắt lóe lên, ở góc xe ngựa, một đồng nệm bông động đậy làm cho hắn chú ý.

(*gia cẩu: chó giữ nhà, haha)

“Là ai?” Hấn quát lên một tiếng, một tay kéo cái nệm dự phòng đó ra, một gương mặt đỏ lựng lộ ra, nhìn hấn cười ngọt ngào.

“Tiểu Tiểu? Sao lại là ngươi? Ngươi sao lại....”

“Hi hi, ta bí mật lên vào đây, ngươi muốn xuất môn, ta đi chung với ngươi a.” Hạ Tiểu Tiểu xoa mái tóc, trên tay cầm một túi đồ.

“Ngươi, tiểu gia hỏa này, trở nên thông minh rồi a!” Xoa xoa đầu Tiểu Tiểu, làm cho tóc nàng rối lên như cái tổ chim, trong lòng hấn thập phần vui vẻ, chuyến đi này không còn phải cô đơn và nhớ nhung nữa rồi.

“Vậy sao, ta trước giờ đều rất thông minh mà phải không a! Ngươi xem xem!” Hạ Tiểu Tiểu bĩu môi, dùng ngón tay chỉ chỉ lên y phục trên người.

Nhìn nàng như vậy, Vũ Đức Ân không nhịn được phá lên cười. “Ngươi thế nào lại đi ăn mặc y phục của tiểu tư* vậy.”

(*tiểu tư: kẻ sai vặt)

“Cái này ngươi không hiểu đâu, giả trang thành nam nhân sẽ an toàn hơn nha, chính là sẽ không gặp phải cái loại sắc lang như lần trước. Lúc trước ta giả trang đi theo các ngươi tới Cẩm Phương Lâu, không có nam nhân nào nhìn ta a.” Chuyện Hoa Hoa Tiểu Bá Vương lần trước, vẫn còn làm cho nàng sợ hãi.

“Không tưởng được Tiểu Tiểu của ta hiện tại còn có rất nhiều người để ý a. Cũng không sai. Sau này xuất môn đi ra ngoài, ngươi cứ cải trang như vậy đi theo ta.” Chỉ là, nhìn trên, nhìn dưới, nhìn trái, nhìn phải, bộ y phục vải thô của tiểu tư này, càng làm cho Tiểu Tiểu phô ra nét mi thanh mục tú, khuôn mặt nhỏ môi đỏ răng trắng, làn da mềm mại trắng trẻo, nhìn như vậy, thật làm người khác muốn cắn một cái.

“Đức Ân, ngươi bụng sao?” Hạ Tiểu Tiểu nghi ngờ nhìn khoe miệng Vũ Đức Ân có một sợi chất lỏng.

“n....” Muốn ăn ngươi... Nhìn ánh mắt trong veo của Hạ Tiểu Tiểu, hấn vừa thấy đói vừa thấy khát.

“Ta có đem theo đồ ăn ngon a, nếu ngươi đói thì ta lấy cho ngươi ăn.” Vui vẻ mở túi đồ trong tay, Hạ Tiểu Tiểu lấy ra một viên kẹo đường mà nàng thích ăn nhất, bỏ vào miệng của Vũ Đức Ân.

“Ngô, thật ngọt.” Khó khăn nhai nhai rồi nuốt xuống, Vũ Đức Ân không ngừng bực bội tự hỏi, từ lúc nào phòng bếp ở nhà tay nghề nấu nướng tệ đến như vậy? Khi nào quay lại phải kêu cha đổi người mới được.

“Ta làm kẹo đường có ngon không?” Hạ Tiểu Tiểu chỉ nói một câu ngắn, đã dọa Vũ Đức Ân một phen.

“Là ngươi làm?” Cúi đầu nhìn xuống túi đồ. “Bên trong túi đồ này là?”

“Đều là đồ ăn ta tự làm a, ngươi nhìn xem, có mai hoa cao, nguyệt nha tô, kẹo đường, còn có....” Đều là nàng tự mình xuống bếp làm, đương nhiên là, người ở bếp ăn cũng có chỉ điểm một chút.

“Ngươi làm những thứ này?” Nàng nói nàng tự xuống bếp, đừng nói là trong túi này toàn là đồ ăn. “Tiểu Tiểu, ngươi đừng nói với ta, ngươi chỉ đem theo những thứ này trốn ra ngoài?” Tiền đâu? Quần áo đâu?

“A? Ta quên mất ....” Tiểu Tiểu gãi đầu, nàng đi theo Vũ Đức Ân chín năm, quần áo thực phẩm đều có người an bài cho, cũng chưa bao giờ cần xài tiền, cho nên nàng đối với ngân lượng không có khái niệm gì.

“Tiểu Tiểu, ngươi không đem ngân lượng theo, ngân lượng của ta thì bị cha ta tịch thu hết rồi, chúng ta xem ra không thể chạy trốn rồi, chỉ có thể cùng nhau đến Lam gia ăn uống.” Mộng tưởng chạy trốn, giờ đã bị một túi đồ ăn vặt làm tiêu tan.

“Chạy trốn? Sao lại chạy trốn? Không phải muốn tới Hàng Châu đi chơi một chuyến sao? Đức Ân, ngươi nói đi, ngươi tại sao lại bỏ rơi Tiểu Tiểu một mình đi Hàng Châu du ngoạn?” Chuyện này làm cho nàng thực đau lòng, cũng may là nàng cơ trí thông minh, đã kịp bí mật trốn lên xe ngựa.

“Cái này... Cái này là bởi vì... Bởi vì ta không muốn tới Lam gia ở Hàng Châu ăn nhờ ở đậu, không cần bọn họ tiếp đãi, tự chúng ta đi du ngoạn không phải vui hơn sao. Nhưng mà hiện tại, chỉ có thể tới Lam gia mà thôi.” Cảm giác tội lỗi bắt đầu lan ra.

“Lam gia? Nhà của Lam tiểu thư sao?” Bỗng dưng trong đáy lòng dấy lên một loại cảm giác không rõ ràng khó nói ra, Hạ Tiểu Tiểu khó chịu nhíu mày lại.

“Tiểu Tiểu, người đừng nghĩ nhiều a, ta cùng Lam tiểu thư không hề có chuyện gì, ta căn bản không muốn tới Lam gia, là cha ta ép buộc ta đi..... Tiểu Tiểu, người phải tin tưởng ta, ta thực sự cùng Lam tiểu thư không có gì.” Vũ Đức Ân nhìn thấy Hạ Tiểu Tiểu nhíu mày, hoảng hốt vội vàng giải thích.

“Tôi Lam gia thì sao? Lam tiểu thư là người rất tốt a. Người cùng Lam tiểu thư có chuyện gì sao? Ta sao lại không biết?” Khó hiểu nhìn bộ dạng lo lắng của Vũ Đức Ân, Hạ Tiểu Tiểu chuyển qua cảm giác hưng phấn. “Đức Ân, Hàng Châu khẳng định là rất vui a, Lam tiểu thư nếu muốn đưa người ra ngoài dạo chơi, người nhất định phải đem ta theo a.”

“Hắc hắc, chuyện này đương nhiên rồi.” Hai tiếng cười cùng vang lên, Vũ Đức Ân giúp Hạ Tiểu Tiểu chải lại mái tóc rối tung, rồi đội lên một cái mũ của tiểu tư, không dám nói thêm gì nữa, Vũ Đức Ân yên tĩnh hưởng thụ một chuyến đi đã có người bầu bạn.

Đoàn người đối với sự xuất hiện bất ngờ của Hạ Tiểu Tiểu, chỉ ngạc nhiên một lúc, sau đó lại tiếp tục lên đường, tựa hồ đã quen nhìn Vũ Đức Ân cùng Hạ Tiểu Tiểu luôn ở cạnh nhau như vậy.

Lộ trình trên xe thật thoải mái và vui vẻ, không quá vài ngày, bọn họ đã đặt chân lên đất của thành Hàng Châu

Hàng Châu Lam phủ, trước cửa có một vài tên gia đình cung kính im lặng đứng chờ, nhìn thái độ bọn họ như vậy, có thể thấy được Lam gia luật lệ rất nghiêm khắc.

“Vũ thiếu gia, hoan nghênh hoan nghênh, mời vào trong dùng trà.” Quản gia Lam gia nhiệt tình nghênh tiếp Vũ Đức Ân.

“Làm phiền người rồi, Lam lão gia đâu?” Vũ Đức Ân lịch sự hỏi.

“Lão gia cùng tiểu thư đang ở tại sảnh đường đợi người. Mời đi theo ta.” Quản gia trong lòng thầm gật đầu, vị Vũ thiếu gia này, rất lễ phép lịch sự, không kiêu căng cuồng ngạo, cả người toát lên tư chất văn nhã, không giống như trong lời đồn đãi.

Bên trong sảnh đường, Lam lão gia, Lam phu nhân cùng Lam Tĩnh Di vẫn đang ngồi đợi, Lam Tĩnh Di mặc dù nhìn có vẻ lạnh nhạt, nhưng thật ra nàng đang nhìn chăm chăm về hướng cửa, trong ánh mắt lộ ra tâm tư không yên lòng.

Hừ, con của hồ ly yêu mị cũng chỉ là hồ ly yêu mị, đều không an phận như nhau! Lam phu nhân căm ghét nhìn ánh mắt của Lam Tĩnh Di.

Lam lão gia có hai nam tử và hai nữ nhi, trong đó, hai nam tử và một nữ nhi là do Lam phu nhân sinh ra. Lam Tĩnh Di là Lam gia nhị tiểu thư, thực ra là Lam lão gia trong một lần ra ngoài, bị người ta chuốc say sau đó cùng một cô nương trong kỹ viện triển miên một đêm rồi sinh ra. Cô nương này thâm tâm đã có kế hoạch, biết Lam lão gia xuất thân từ một nhà giàu có, không chỉ tính cách nghiêm túc mà còn rất có lương tâm, nên cố tình không dùng bất cứ biện pháp phòng ngừa nào, sau khi có thai bụng to ra liền tìm tới Lam lão gia, Lam lão gia không còn cách nào khác đành phải nói với phu nhân, nhận nàng làm thiếp.

17. Chương 17: Thâu Khuy Hữu Lý

(*Thâu khuy hữu lý: nhìn trộm một cách có lý

Nghỉ ngơi được hai ngày, Vũ Đức Ân rốt cục thừa dịp Hạ Tiểu Tiểu không có ở đây bèn trốn ra ngoài, đi thẳng đến Cúc Hương Uyển.

“Yêu, nhìn xem, ai đến đây vậy? Vũ đại thiếu gia thế cư nhiên đến Cúc Hương Uyển của chúng ta?” Hồng Tử Duyên hai ngày nay bị bắt luyện tập đang oán độc vạn phần, rất muốn cắn người.

“Tụ Hiền huynh, ta có việc tìm người..... Có thể hay khôn

g... Có thể hay không cho ta mượn quần áo.” Không để ý tới Hồng Tử Duyên một bên đang nghiêng răng, Vưu Đức Ân tìm tới Tề Tụ Hiền.

“n?Namtrang? Có thể a, mà người định làm gì?” Với yêu cầu này, Tề Tụ Hiền có chút tò mò.

“Không, không có việc gì, thật sự không có việc gì! Ta chính là nghĩ muốn mặc nam trang nhìn thử xem..... Ta là nói thật!” Vưu Đức Ân vẻ mặt rụt rè nói.

“Nga..... Người chờ chút.” Người ta không nói cũng không thể bắt buộc người ta nói. Vẫn là cho hắn lấy quần áo đi, Tề Tụ Hiền gật gật đầu, quay về phòng lấy quần áo.

“Người lấy nam trang để làm chi? Người tính khôi phục nam dạng? Cha người cha đồng ý sao?” Hồng Tử Duyên là một nữ nhân cực hiểu kỳ.

“Ta..... Mặc nhìn thử xem, mặc nhìn thử xem.” Vưu Đức Ân đáp.

“Người xem cái gì? Nhìn người mặc nam trang ra cái dạng gì sao? Chẳng lẽ người như vậy nhiều năm qua ngay cả mặc lên nam trang cũng chưa từng sao? Thật sự là lừa người a?” Hồng Tử Duyên y như cũ hỏi một chuỗi vấn đề.

“Này.....” Tề Tụ Hiền hần như thế nào lại chậm như vậy! Vưu Đức Ân trán chảy ra mồ hôi.

“Cho người.” Tề Tụ tới rồi, đưa cho Vưu Đức Ân một bộ nam trang. “ người có thể là mặc không vừa người.”

“Không, không sao. Ta đi trước.” Ôm quần áo, Vưu Đức Ân như một tên trộm trốn về Tùng Trúc Uyển.

Thay đổi quần áo. Vưu Đức Ân đứng trước gương nhìn chung quanh. n. Tuy quần áo có chút lớn, bất quá không phí thời gian đi một chuyến. Nhìn qua, thật cũng không tệ lắm!

“Tiểu thư—” Hạ Tiểu Tiểu bưng thuốc bổ hưng phấn bước nhanh vào cửa. Lại bị một nam nhân xa lạ bên trong làm cho hoảng sợ.

“Người là ai? Ai cho người vào đây!” Liếc mắt nhìn trên giường, Hạ Tiểu Tiểu sắc mặt lập tức có thay đổi lớn. “Tiểu thư nhà ta đâu! Người đem tiểu thư nhà ta đi đâu rồi!” Quăng luôn chén thuốc bổ. Nàng nắm chặt tay vọt tới. Thật là một Đãng Đồ Tử*. Ban ngày ban mặt cư nhiên xâm nhập khuê phòng của tiểu thư.

(*Đãng Đồ Tử: kẻ háo sắc)

“Tiểu Tiểu. Người đã trở lại?” Nghe tiếng xoay người lại, Vưu Đức Ân tiêu sái hạ tóc.

” Người.....” Hạ Tiểu Tiểu dừng chân, trừng mắt ” Tiểu thư? Người là tiểu thư?”

“Tiểu Tiểu. Ta ăn mặc như vậy nhìn thế nào?” Mau khen ta đi. Mau khen ta đi.

Namnhân trước mắt, mi thanh mắt tú, chu thân bảo mẫn*, một bộ dáng tựa tiểu phi tiểu**, thật là công tử thanh thoát văn nhã a. Tuy biết rõ là tiểu thư đóng giả, Hạ Tiểu Tiểu vẫn không nhận được mặt đỏ tim đập nha.

(*chu thân bảo mẫn: môi đỏ đầy đặn)

(**tựa tiểu phi tiểu: không cười mà như cười)

“Tiểu thư, người, người như thế nào lại mặc quần áo nam nhân?” Thoạt nhìn, hảo đẹp trai a.

“Tiểu Tiểu, chẳng lẽ người không nghĩ là ta mặc nam trang thực phù hợp sao?” Nha đầu ngốc, mau phát hiện ta là nam nhân đ

“Ta không nghĩ là thích hợp, tiểu thư, người mau cởi ra đi, bị người khác nhìn thấy sẽ không tốt đâu.” Để che dấu trái tim đang nhảy nhót lung tung của mình, nàng cuống quýt tiến lên, muốn giúp tiểu thư mặc lại nữ trang.

“Không, ta không cần đổi, ta sẽ mặc thế này!” Vưu Đức Ân gắt gao nắm lấy đai lưng, hắn còn có “chuyện quan trọng” muốn làm a.

“Cởi ra thôi, cởi ra thôi, Tiểu Tiểu giúp người cởi ra a.....” Nàng bám riết không tha.

“Không cần, ta không cần.....” Hấn kiên trì thấy rõ.

“Ngoan, tiểu thư ngoan, cho Tiểu Tiểu giúp người cởi ra a.....” Một bộ giọng điệu dụ dỗ nha.

“Không..... Người đừng qua đây, ta không cởi.....” Hấn như lâm đại địch.

“Khụ..... Bọn họ..... Chúng ta..... Tụ Hiền, ta thấy chúng ta vẫn là đi trước thì hơn.....” Ngoài cửa sổ, Hồng Tử Duyên bị lòng hiếu kỳ kéo đến đây, nghe được như vậy liền mặt đỏ tai hồng.

“Ngô..... Mặt của người, thật hồng nha.....” Không khí như thế này, hấn có chút mê muội nhìn giai nhân trước mặt.

“Người.....” Hồng Tử Duyên càng thêm tay chân luống cuống đứng lên.

“Tiểu thư! Người nói như vậy, ta đi nói cho lão gia a!” Trong phòng, Hạ Tiểu Tiểu không đạt được mục đích, nóng nảy chạy ra cửa, hai người si ngốc ngoài cửa sổ bình tĩnh.

“Khụ, chúng ta đi thôi.” Tề Tụ Hiền háng háng giọng.

Lúc này, đã thấy Vương Đức Ân một thân nam trang trong phòng đi ra.

“Hấn muốn đi chỗ nào?” Hồng Tử Duyên lập tức quên mất sự việc lại tò mò đứng lên.

“Hừ- Cùng đi xem chẳng phải sẽ biết?” Tề Tụ Hiền cười cười, lôi kéo Hồng Tử Duyên gắt gao đuổi theo Vương Đức Ân.

Vương Đức Ân một thân ăn mặc nam trang, lén lén lút lút chạy ra cửa sau Vương phủ, bay nhanh về hướng Mạn Tinh Hồ. Nằm ở trên giường hai ngày nay, ngày nào cũng nghe hương thơm ngát từ nha đầu Hạ Tiểu Tiểu kia, hấn luôn khó có thể khống chế muốn ngo ngoe muốn động, nhưng là lại không dám. Hấn suy nghĩ rất nhiều rất nhiều, đặc biệt là sự kiện bị thăm ngày đó cùng, mỗi lần nhớ tới, hấn liền không cam tâm. Tiểu Tiểu trong mộng, không phải như vậy a, hấn trong mộng, cũng không có đau vậy a, vì cái gì mà sự thật với cảnh trong mộng hoàn toàn khác nhau như vậy? Hết thấy, đều là vì ngày đó ở Mạn Tinh Hồ nhìn thấy sự tình của hai người kia, hấn quyết định, hấn nhất định phải đi Mạn Tinh Hồ, tốt nhất là nên gặp lại hai người kia — “Thâu sư học nghệ”.

Chạy một mạch như điên, tới Mạn Tinh Hồ, Vương Đức Ân nhẹ tay nhẹ chân đứng lên, vênh tai cẩn thận lắng nghe tin tức truyền đến trong gió.

Không có! Như thế nào lại không có? Không có nghe động tĩnh gì làm cho hấn thập phần tức giận, theo bờ hồ chậm rãi đi đến hướng sâu trong rừng rậm, chỉ chốc lát, hấn đã nghe được thanh âm mơ hồ chờ mong đã lâu truyền lại.

Có rồi! Hấn nhất thời ánh mắt bóng lưỡng, lưng căng ra.

“Hảo ca ca, người có muốn muội muội a?” Một đôi nam nữ dựa vào gốc cây mà ngồi, ôm nhau một hồi lâu, hôn đến mức tạo ra tiếng động.

“Hảo muội, có muốn ca ca.....” Nam nhân kia ở bên tai nữ nhân không biết nói nhỏ cái gì, mà làm cho nữ nhân cười không thôi, chỉ trong chốc lát, hai người vừa hôn nhau vừa lột bỏ hết quần áo, ân ân a a, ca ca muội muội thanh âm không ngừng vang bên tai.

“Nga, nguyên lai là như thế này, sách sách, hấn là nên làm như thế này a.....” Một thân “Thâu sư học nghệ” không chớp mắt nhìn chăm chăm, không một chút xấu hổ.

“Cái dạng gì a? Hấn là cái dạng gì a?” Hồng Tử Duyên hiếu kỳ đứng từ xa lặng lẽ tiến tới gần, nghi hoặc hỏi.

hình là như vậy a, nam nhân cùng nữ nhân.....” Không phát giác sự khác thường, Vương Đức Ân tiếp tục cảm khái.

“Nam nhân cùng nữ nhân?” Hồng Tử Duyên tò mò nhìn theo ánh mắt Vương Đức Ân, nhất thời cũng trờng mắt. “Oa, bọn họ như thế nào lại cởi quần áo? Di? Bọn họ ở đâu ra vậy? Như thế nào lại quái dị như vậy?”

“A! Như thế nào lại là người?” Vưu Đức Ân bị tiếng kinh hô bừng tỉnh, phát hiện bên mình có người xuất hiện, sợ tới mức giật mình như một con thỏ, trong khoảnh khắc lập tức bỏ chạy.

“Kỳ quái, hần chạy làm cái gì a? Ta còn chưa có hỏi xong mà.” Hồng Tử Duyên chép chép miệng, quay đầu tiếp đón Tề Tụ Hiền. “Tụ Hiền, người nói xem, bọn họ đây là làm gì chứ?” Nhìn qua thật là quái dị nga, càng quái dị hơn chính là lòng nàng, tim nhảy thình thịch nha.

“Người, không nhớ rõ?” Tề Tụ Hiền không nhìn qua đôi nam nữ, hần nhìn thật sâu Hồng Tử Duyên, cười khổ thở dài.

“Nhớ rõ cái gì?” Trong đầu tựa hồ có một chút hình ảnh xẹt qua làm cho người ta mặt đỏ tim đập, chính là, chính là xẹt qua, nàng lắc lắc đầu.

“Không có việc gì, chúng ta đi thôi.” Ngừng nội tâm đang dao động, hần lôi kéo nàng, lẳng lặng rời khỏi, không quấy rầy đến đôi nam nữ nhiệt tình bên kia.

18. Chương 18: Tiểu Thư Nguyên Lai Là Nam Nhân

Vưu Đức Ân mộng như bị lửa đốt chạy trốn về phủ, lén la lén lút quay về phòng mình, vừa định hít thở một hơi, đã bị cảnh tượng trong phòng làm cho hoảng sợ. Trong phòng, rõ ràng là vẻ mặt tức giận của Vưu lão gia cùng vẻ mặt lo lắng Hạ Tiểu Tiểu.

“Hey.....” Hần ngượng ngập lên tiếng chào, nha đầu Tiểu Tiểu này, quả nhiên đi cáo trạng!

“Vưu– Đức– n–” Vưu lão gia thập phần tức giận hét lớn, nghe ra cơn giận không nhỏ, “Người xem nhìn người, người đây là cách ăn mặc kiểu gì! Người không nhớ rõ người đáp ứng ta cái gì sao!”

“Tốt lắm cha, người không cần hét lớn như vậy ta cũng nghe thấy.” Xoa xoa cái lỗ tai bị chấn động, Vưu Đức Ân bộ dạng không quan tâm, đặt mông lên ghế ngồi.

“Người, người đây là cái thái độ gì!” Vưu lão gia tức khí thở ra phì phì thổi vào bộ râu. (haha)

“Cha, ta biết, ta nhớ rõ ta đáp ứng người cái gì. Chính là hiện tại không giống như vậy, tình huống có thay đổi a.” Vưu Đức Ân phiền phiền cây quạt, do dự một chút, sau đó kể lại toàn bộ những gì Tề Tụ Hiền đã nói qua, cũng đem ngờ vực của mình nói cho Vưu lão gia.

“Người nói cái gì?–” Đả kích này đối với Vưu lão gia mà nói, hiển nhiên là quá sức chịu đựng, chấn động cả nửa ngày.

“Không có khả năng, tuyệt đối không có khả năng!” Cái đại ân nhân kia bao nhiêu năm qua vẫn tâm tâm niệm niệm, lại là một lão biến thái? Làm thế nào tin tưởng được?

“Cha, nếu không tin có thể đi tìm Tề hộ vệ chứng thực, hoặc là, người có biện pháp đi tìm Phù Vân đạo trưởng hỏi rõ ràng. Cha, ta cũng đã mười bảy, cho dù mặc nữ trang, cũng sẽ bị người nhìn ra manh mối, không lẽ người muốn làm ta trở thành trò cười, vĩnh viễn không cưới được vợ?” Không làm dữ là không được.

Không cưới được vợ? Như vậy sao được? “Không được! Không được! Người phải cưới vợ, chúng ta Vưu gia còn trông cậy vào người khai chi tán diệp* a.” Vưu lão gia quả nhiên mắc mưu.

(*khai chi tán diệp: sinh con đẻ cháu)

“Cho nên cha a, cho ta hồi phục thân nam nhi đi.”

“Nhưng là. Thân thể người.....” Hai ngày trước còn giống như rời giường không nổi.

“Thân thể của ta thực khỏe mạnh. Thập phần khỏe mạnh. Hoàn toàn khỏe mạnh. Mấy ngày hôm trước ta còn sang chỗ tiểu thư của Hồng Gia Vô Quán cùng hộ vệ bá sứ học nghệ.” Vì chứng minh. Hần xắn tay áo. Múa múa may may cánh tay gầy khẳng.

“Người tập võ?” Vưu lão gia trừng mắt. Chuyện trọng yếu như vậy Hạ nha đầu như thế nào không báo lại?
“Hạ nha đầu!” Lão gia tức giận quay đầu hét lớn. Lại thấy ánh mắt Hạ Tiểu Tiểu ngẩn ngơ nhìn thẩn. Đối với lão gia này không để ý tới.

“Hạ nha đầu!!” Lão gia lại cao giọng. Vẫn là không phản ứng.

“Tiểu Tiểu?” Nhận ra có điểm không đúng. Vưu Đức Ân tiến lên nhẹ nhàng gọi.

“Hạ nha đầu?” Vưu lão gia cũng nhìn ra có điểm không đúng, tiến lên trước mắt Hạ Tiểu Tiểu phát phát tay, không phản ứng?!

“Ân Ân, Hạ nha đầu đây là bị làm sao vậy?” Như là linh hồn xuất khiếu*.

(*linh hồn xuất khiếu: hồn thoát khỏi cơ thể a)

Xong rồi, xong rồi, Vưu Đức Ân áo não vạn phần, hắn đã xem nhẹ cảm xúc Tiểu Tiểu, liền như vậy quang minh chính đại cùng cha thảo luận vấn đề “thân là nam nhi” của hắn, Tiểu Tiểu nàng — có phải hay không không thể chấp nhận?

Không được! Nàng là người của hắn, bất luận hắn là nam hay là nữ, nàng đều phải chấp nhận! Ân ân bả vai Hạ Tiểu Tiểu một cách bá đạo, Vưu Đức Ân mãnh liệt lay động thân mình Tiểu Tiểu kia. “Tiểu Tiểu! Hạ Tiểu Tiểu! Đáng chết, người nhìn ta này!”

Ánh mắt của nàng xuyên thấu mặt hắn, không biết lạc hướng làm sao, làm cho hắn trong lòng phát hoảng

“Ta nói, Ân Ân, người nhẹ tay.....” Lần đầu nhìn đứa con mình khấn trương đến biến sắc, Vưu lão gia không khỏi lo lắng Tiểu Tiểu kia thân mình nhỏ bé sẽ bị kéo thành từng mảnh mất.

“Hả.....” Đầu óc bị hoảng đến choáng váng của Hạ Tiểu Tiểu rốt cục hồi tỉnh, cố gắng đem ánh mắt tập trung nhắm ngay khuôn mặt kia. Nam nhân? Nữ nhân? Rõ ràng là mặt tiểu thư, vì cái gì lại nói là nam nhân?

“Tiểu Tiểu, người thế nào?” Vưu Đức Ân vẻ mặt lo lắng.

“Tiểu thư..... Người.....” Hạ Tiểu Tiểu không chắc chắn nhìn khuôn mặt quen thuộc trước mắt.

“Ta không phải tiểu thư, người vừa rồi không có nghe sao? Ta không phải tiểu thư của người, ta là nam nhân, nam nhân!” Mặc kệ cái gì Phù Vân đạo trưởng, mặc kệ cha hắn có ý kiến gì, mặc kệ cái gì ba bảy hai mươi mốt, hắn quyết ý phải khôi phục nam trang!

“Nam nhân..... Nam nhân.....” Nàng lặp lại nỉ non, rốt cục thét ra một tiếng chói tai “A- a-”

Vưu lão gia hoảng sợ, vừa định mở miệng nói, đã thấy Hạ Tiểu Tiểu bất ngờ hất cánh tay đứa con trai, chạy một mạch ra ngoài.

“Ân Ân, này.....” Hạ nha đầu có cần thiết phải phản ứng mạnh vậy a?

“Cha, ta.....” Vưu Đức Ân buồn rầu gãi gãi đầu, “Cha, người đem các nữ nhân ở Mẫu Đơn Uyển này đều đuổi về đi thôi, ai ta cũng đều không cần, ta chỉ cần Tiểu Tiểu, nàng..... Nàng..... Đã là người của ta.....”

“Cái gì? Người đem Hạ nha đầu ăn sạch rồi sao?” Làm tốt lắm! Thực tốt lắm! Vưu lão gia hưng phấn trong lòng như bắn pháo hoa.

“Cha, ta, ta không phải cố ý.....” Chính là tình mê tâm.

“Không phải cố ý Chẳng lẽ người không thích Hạ nha đầu? Người nghĩ ăn xong không nhận trách nhiệm sao?”

“Cha- không phải như vậy! Ta đương nhiên là thích nàng, ta.....” Không biết người ta vui hay không vui nhìn hắn đột nhiên từ tiểu thư biến thành thiếu gia nam nhân a, cũng có khi, kỳ thật nàng thích một nam nhân cường kiện như Tề Tụ Hiền vậy.....

“Ngốc tiểu tử, còn không đi đem người trở về đây cho ta.” Vưu lão gia cười vỗ vỗ vai đứa con, đứa con, đã trưởng thành rồi..... “Về phần vấn đề của người, trở về thảo luận tiếp!”

Từ nhỏ cùng nhau lớn lên với Ân Ân tiểu thư, nàng vừa kéo vừa ôm thân Ân Ân tiểu thư, giờ là nam nhân? Là thiếu gia? Trời ơi, cái sự tình này làm cho Hạ Tiểu Tiểu hỗn loạn cực kỳ, nàng mờ mịt lao ra cửa, ngay cả đụng vào mọi người không biết.

“Ai- Hạ Tiểu Tiểu! Ngươi!!” Hồng Tử Duyên xoa xoa bả vai bị đau, kháng nghị nhìn Hạ Tiểu Tiểu nhưng lại thấy nàng cũng chẳng quay đầu đáp lại.

“Oa liệt! Nàng đây là cái thái độ gì a!” Hồng Tử Duyên tức chết.

“Nàng giống như sắc mặt không tốt.” Tề Tụ Hiền nhìn thấy bóng dáng Hạ Tiểu Tiểu.

“Ngươi lo lắng nàng nga?” Hồng Tử Duyên cảm có chút cảm xúc kì lạ (nguyên văn là thấy có vị lạ, chắc là vị giấm chua haha), tuy nhiên không biết vì cái gì.

“Ta không biết nha.” Tề Tụ Hiền nhún nhún vai bỏ đi. Hắn không phải là loại đa quản nhân sự*.

(*đa quản nhân sự : thường xen vào việc của người khác)

A a, nguyên lai hắn không phải thực để ý a, Hồng Tử Duyên nhất thời tâm tình cực kỳ tốt. Nhưng mà Hạ Tiểu Tiểu nàng như vậy một mình chạy ra..... Quay đầu lại nhìn bóng dáng sắp đi mất ở góc phố, nàng nhìn không được quay người đuổi theo.

“Tiểu thư xinh đẹp? Uy! Tiểu thư xinh đẹp?” Một tiếng kêu bình tĩnh Hạ Tiểu Tiểu đang thất thần.

Tiểu thư? Nàng nhìn nhìn không thấy có cái gì tiểu thư xinh đẹp a. Lắc lắc đầu, nàng tiếp tục đi đường của nàng.

“Này! Gia ta đang nói chuyện với người người không nhìn thấy ta ư?” Một bóng tối đột nhiên bao phủ trước mặt nàng.

Người nọ là ai a? Như thế nào lại mập như vậy? Hạ Tiểu Tiểu chớp chớp mắt, nhìn thấy trước mặt là một người thực to lớn. “Người cùng ai nói chuyện?”

“Vô nghĩa, đương nhiên là nói chuyện với người.” Tiểu nữ này, gương mặt thực đẹp, đầu óc lại thực ngốc.

“Nói chuyện với ta? Ta không phải là cái gì tiểu thư. Ta là nha hoàn.” Hạ Tiểu Tiểu thật thà giải thích.

Nha hoàn? Người nọ nhìn Hạ Tiểu Tiểu cao thấp đánh giá một phen, lừa người a? Trên thế giới có cái loại nha hoàn mặc vải lụa dương sa năm mươi vàng một thước?

“Tiểu thư xinh đẹp a, người là đóng giả thành nha hoàn chạy ra ngoài chơi? Là tiểu thư nhà nào a, ta như thế nào cho tới bây giờ chưa từng thấy qua người.” Trong thành Dương Châu này, nhà nào có cô nương xinh đẹp mà hắn – Hoa Hoa Tiểu Bá Vương không biết a.

“Ta thật sự không phải cái gì tiểu thư, ta là nha hoàn.” Hạ Tiểu Tiểu lại cẩn thận trình bày.

“Đừng gạt người! Nào có nha hoàn lại xinh đẹp như vậy?” Hắn Hoa Hoa Tiểu Bá Vương chưa từng thấy qua.

“Ta thật sự thật sự là nha hoàn! Người là ai?” Hạ Tiểu Tiểu thái độ thành khẩn mà kiên trì.

“Ta? Ta là Hoa Hoa Tiểu Bá Vương Phùng Thạc nổi danh cả thành Dương Châu! Chẳng lẽ ngươi không có nghe nói qua?” Hắn mỗi ngày đều đi ra đường, như thế nào có cô nương không biết hắn? Chẳng lẽ là tiểu mỹ nhân từ nơi khác đến?

“Tiểu bá vương?” Hạ Tiểu Tiểu nghi hoặc nhìn người mập khổng lồ trước mặt, chần chừ nói “Ta nghĩ, ngươi nên kêu là Đại bá vương.”

19. Chương 19: Tiểu Tiểu Bị Người Xấu Khi Dễ

“Đại bá vương?” Phùng Thạc có điểm phản ứng.

“Đúng a, người xem của thân thể người phì đại như vậy, như thế nào có thể kêu tiểu bá vương?” Trên tình thần thật sự cầu thị*, Hạ Tiểu Tiểu nói ra nghi hoặc của chính mình, vừa dứt lời, xung quanh liền có tiếng cười khúc khích.

(*thật sự cầu thị: điều thực tế thực dụng a)

“Cười? Cười cái gì mà cười!” Phùng Thạc ngượng quá hóa giận, hung hăng trừng mắt về hướng gia đình chung quanh.

H

Tiểu Tiểu nhìn về hướng phát ra tiếng cười, mới phát hiện mình bị một đám người hắc y vây quanh, mặt nhóm người này không biết vì cái gì đều nín nhịn đến đỏ bừng.

“Các người đây là.....” Đều vây quanh nàng để làm chi a?

“Hừ! Tiểu mỹ nhân, Phùng đại gia thích người, mau ngoan ngoan cùng Phùng đại gia hồi phủ đi.” Bị chuyện “tiểu vương bá vương” của tiểu mỹ nhân này xen ngang, thiếu chút nữa quên mất chính sự cướp sắc (muốn cướp người đẹp về a). Phùng Thạc phe phẩy cây quạt trong tay, ra vẻ tiêu sái, kỳ thật nhìn rất suồng sã hèn hạ.

“Cái gì? Hồi phủ với người? Trong phủ người thiếu nha hoàn ư hảo ngạc nhiên, nàng từ khi nào đã thành thường thủ* nha hoàn a?

(*thường thủ: nhiều người tranh giành)

“Ha ha, tiểu mỹ nhân, người cũng thật thích nói cười, ta đường đường Phùng phủ sao có thể thiếu nha hoàn? Chỉ cần người theo ta, người muốn bao nhiêu nha hoàn theo hầu hạ đều được, ha ha.” Phùng Thạc như là nghe được chuyện cực buồn cười, vừa cười ha hả vừa nói, cả người thịt béo run run. (hix còn hơn cả tả heo)

“Người không thiếu nha hoàn sao lại kêu ta đi theo người? Bất quá, cho dù nhà người thiếu nha hoàn ta cũng không thể đi theo người a, ta còn là nha hoàn của tiểu thư nhà chúng ta!” Hạ Tiểu Tiểu ngẩng cái cằm nhỏ kiêu ngạo nói.

Đôi mắt chuyển động, nhìn xem bốn phía, thực là một nơi hảo xa lạ nga. Từ khi nàng vào Vưu phủ liền không đi quá cửa chính của Vưu phủ, hai năm gần đây tiểu thư thân thể tốt lắm, mới mang nàng lên chạy ra ngoài chơi, đi cũng là dã ngoại nơi ít người, ven hồ gì đó, nhìn bản thân hiện tại ở một ngã tư đường xa lạ, nàng hơi hơi có chút hoảng đứng lên, muốn chạy nhanh về nhà. “Này, các người, những người này, vây quanh ta để làm chi? Không có gì thì tránh ra, ta phải về nhà!”

“Về nhà? Được a, chỉ cần người ngoan ngoan, làm cho bản đại gia thỏa mãn, bản đại gia tự nhiên sẽ thả người trở về.” Phùng Thạc tiến lên từng bước, tham lam chăm chú nhìn Hạ Tiểu Tiểu. Xem này bộ ngực cao ngất cùng kia eo nhỏ dương liễu, thực con mẹ nó vưu vật* a.

(*vưu vật: vật đẹp hiếm thấy)

Hạ Tiểu Tiểu lại ngây ngốc. Cũng biết tình trạng hiện tại này là gặp phải người xấu. Gặp người xấu nên làm sao bây giờ? Nàng không có chút kinh nghiệm. Chỉ có thể thét chói tai “Cứu mạng—”

“Tiểu mỹ nhân. Đừng kêu. Ta Hoa Hoa Tiểu Bá Vương đã thích. Người nào dám cứu? Người xem ra vẫn là có điểm mạnh mẽ đi. Quay lại đây ta cho người thích thú đến mức mệt kêu không ra tiếng. Ha ha.....” Ánh mắt đáng khinh đi kèm lời nói đáng khinh đảo qua toàn thân Hạ Tiểu Tiểu. Nàng thiếu chút nữa ghé tởm mà nôn mửa tại chỗ. Nhìn xem vây quanh nàng đích năm sáu đại hán to cao như cọp. Nàng lại tuyệt vọng đến muốn

“Hoa Hoa Tiểu Bá Vương. Người thật đúng là chó không ngưng ăn thi* a. Còn dám ngay trên phố đùa giỡn con gái nhà lành? Lần trước giáo huấn người còn không có ăn đủ thật sao?” Thời khắc máu chốt. Nữ anh hùng cầm trường kiếm lóe sáng xuất hiện.

(*thì: là shit a, ý là tính xấu không đổi được)

“Hong Tử Duyên?” Hạ Tiểu Tiểu đột nhiên nhìn thấy Hồng Tử Duyên. Nước mắt ứa ra.

“Hong Tử Duyên?! Người như thế nào lại ở trong này?” Nhìn thấy Hồng Tử Duyên. Hoa Hoa Tiểu Bá Vương Phùng Thạc rõ ràng cứng người lại. Phùng Thạc một thân bị thịt, ánh mắt kích động nhìn chung quanh. “Cái tên Tề Tụ Hiền cả ngày đi theo người đâu?”

“Hừ. Chỉ bằng một mình bà cô người cũng đủ thu dọn mớ rác rưởi các người. Hạ Tiểu Tiểu. Ra phía sau ta!” Bảo vệ Hạ Tiểu Tiểu. Hồng Tử Duyên rất có khí thế giơ trường kiếm. Ô..... Hảo kích động. Nàng rất cục có thể làm “Anh hùng” cứu mỹ nhân một lúc. Nàng rất cục có thể xài đến sở trường. Ô..... Nàng thật sự là rất kích động!

Kiểm tra bốn phía, xác định cái tên nguy hiểm Tề Tụ Hiền không có ở đây, Phùng Thạc nhất thời lại kiêu ngạo đứng lên. “Hong Tử Duyên, đừng nói mạnh miệng, bằng một mình người? Hừ, chẳng lẽ bản đại gia mang theo ra ngoài toàn là người ăn chay sao? Bản đại gia thích người cũng không phải là một ngày hai ngày, mỗi lần đều bị cái tên Tề Tụ Hiền kia phá hư sự, hôm nay hẳn không ở đây thật sự là cơ hội trời cho, người cũng ngoan ngoãn cùng bản đại gia hồi phủ đi! Người đâu. Tiến lên! Đem cả hai nữ nhân này bắt về cho ta!”

“Hừ, bằng cái đầu heo phì nhà người ư? Người xem, bà cô người không cắt cái lỗ tai heo của người mới là lạ!” Hồng Tử Duyên cười lạnh một tiếng, hươu kiếm về phía mấy hắc y gia đình đang tiến lên.

“Càng ngang ngược, càng hữu vị! Bản đại gia chính là yêu người như vậy! Uy, các người chú ý, đừng làm bị thương khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp của Hồng tiểu thư, làm mất hứng của đại gia, thì các người cứ chờ xem.” Phùng Thạc đứng một bên vỗ đùi, âm ỹ liên hồi.

“Hong Tử Duyên..... Người có sao không?” Cho dù Hạ Tiểu Tiểu ngu ngốc, lại không hiểu võ công, cũng nhìn ra Hồng Tử Duyên đang cực kỳ nguy hiểm.

“Ha ha, người đâu, đánh mạnh vào, thừa dịp cái tên đáng chết Tề Tụ Hiền không ở đây, bắt tiểu nữ này về cho gia! Làm cho gia trở về hảo hảo vui vẻ a.” Phùng Thạc đứng một bên nhảy lên vui sướng.

“Đáng chết, Hạ Tiểu Tiểu, người còn không mau chạy! Người đang xem diễn kịch a!” Hồng Tử Duyên thở hổn hển la lớn, xong rồi, xong rồi, nàng không có ai giúp sức, nàng một người đánh không lại năm người a.

“Ách..... Chạy? Hảo! Ta chạy!” Hạ Tiểu Tiểu vội vàng gật đầu, sau đó còn nói “Nhưng là đi đâu? Ta chạy hướng nào mới đúng? Ta chạy, còn người làm sao bây giờ?”

“Hạ Tiểu Tiểu, người là heo nga?” Hồng Tử Duyên tức khí giơ chân, vừa phân tâm, thiếu chút nữa bị người ta đánh, ra sức chống cự.

“Tiểu mỹ nhân, còn muốn chạy? Có hỏi qua bản đại gia chưa?” Nhìn đến gia đình hoàn toàn vây quanh áp đảo Hồng Tử Duyên, Phùng Thạc di chuyển thân hình nặng nề, tiến đến gần Hạ Tiểu Tiểu yếu ớt.

“Người, người không được lại đây!” Hạ Tiểu Tiểu sợ hãi liên tục lui về phía sau, nước mắt chảy ròng.

“Phùng Thạc, người không được động đến nàng!” Hồng Tử Duyên lo lắng vùng mạnh bảo kiếm, muốn cứu Hạ Tiểu Tiểu, đáng tiếc kiếm không theo ý người.

“Tiểu mỹ nhân, cho đại gia sờ một cái trước.” Phùng Thạc cười dâm tới gần Hạ Tiểu Tiểu, bàn tay ma quỷ bẩn thỉu vươn ra .....

“A—” Hét thảm một tiếng, tiếp theo “Phanh” một tiếng, Phùng Thạc ôm thân dưới oanh nhiên ngã xuống đất, vẻ mặt thống khổ.

“Thiếu gia—” Năm người đang cùng Hồng Tử Duyên triển đấu thấy thiếu gia có chuyện, vội vàng chạy lại, làm cho Hồng Tử Duyên nhẹ nhàng thở ra, vội vàng hai bước nhảy vọt đến bên người Hạ Tiểu Tiểu, lôi kéo Hạ Tiểu Tiểu bỏ chạy. “Mau chạy, chạy về phủ liên an toàn

“Con mẹ nó! Đuổi theo cho ta! Một lũ xú nươg!” Phùng Thạc nghiêng răng đau đớn, hung hăng phát mệnh lệnh cho thủ hạ, “Bắt không được cái lũ xú nươg đó, ta lấy mạng các người! Ai!..... Mẹ nó, đau chết ta, cái lũ xú nươg kia hạ chân thật ác!”

Hồng Tử Duyên lôi kéo Hạ Tiểu Tiểu chạy một mạch như điên, đến con phố trước Vương phủ, dừng phải Vương Đức Ân đang đi ra ngoài tìm Hạ Tiểu Tiểu. Vừa thấy Vương Đức Ân, Hạ Tiểu Tiểu tựa như nhìn thấy thân nhân vội chạy tới, ôm hân hỷ khuất khóc lớn. “Tiểu thư, ô ô..... Tiểu thư.....”

“Tiểu Tiểu? Làm sao vậy? Làm sao vậy?” Ôm vào ngực một bóng dáng nhỏ nhắn toàn thân run rẩy, làm cho người ta thương tiếc trong lòng.

“Hai người các người còn ở đây thân thân ta ta? Còn không mau chạy! Mọi người sắp đuổi lên đây!” Hồng Tử Duyên quay đầu lại nhìn nhìn bóng người đang đuổi theo, nóng nảy giậm chân.

“Làm sao vậy?” Vương Đức Ân hoàn toàn không hiểu chuyện gì đang xảy ra.

20. Chương 20: Người Xấu Là Dùng Để Đánh Người Xấu

“Tên thú vị Hoa Hoa Tiểu Bá Vương trong thành Dương Châu muốn bắt Hạ Tiểu Tiểu về làm vợ nhỏ a! Uy, còn không mau chạy? Bọn hân người đồng thể mạnh! Bản thân người không thể đánh lại bọn hân đâu!”

Nhìn thấy bóng người càng ngày càng gần, Hồng Tử Duyên nóng nảy giậm chân, không quan tâm đến cái đôi nam nữ chẳng phân biệt được tình thế mãi lo ôm nhau kia, nằng nặng chạy như điên về hướng Vương phủ. Phải chạy nhanh tìm Tụ Hiền đến, bằng không Hạ Tiểu Tiểu cùng Vương Đức Ân sẽ gặp nguy hiểm.

“Cái gì?!” Vương Đức Ân nghe xong lời nói của Hồng Tử Duyên, trước là sửng sốt, sau là giận dữ, thân hình run rẩy trong lòng ngực kia, càng làm cho hân phát ra lửa giận.

“Tiểu Tiểu, người có sao không? Ng

ười nọ có làm gì người không?” Lo lắng nhìn Tiểu Tiểu từ trên xuống dưới, chỉ thiếu mỗi việc tự mình kiểm tra, xác định Hạ Tiểu Tiểu không việc gì, Vương Đức Ân nheo mắt lại, đáng chết, dám động vào người của hân, thật không thể nhìn được!

“Ta không có việc gì, tiểu thư, người nọ hảo đáng sợ, người nọ muốn sờ, sờ ta..... Ta, ta sợ..... Ô.....” Hạ Tiểu Tiểu khóc như mưa rơi, Vương Đức Ân mặt mũi ngày càng xanh mét.

Mấy tên gia đình kia cũng đã theo đuôi mà đến chỗ Hạ Tiểu Tiểu cùng Vương Đức Ân đang đứng, Phùng Thạc cũng chân cao chân thấp chạy tới từ đằng sau.

“Con mẹ nó, cái đồ vô dụng, như thế nào làm cho xú nương Hồng Tử Duyên kia chạy mất?” Nhìn tới hai người còn đang đứng bên kia, Phùng Thạc tức giận cả người run run, “Còn ở đó mà thất thần, còn không mau đem này hai tiểu nương này trói lại cho ta!”

Năm gia đình nghe lệnh vừa định tiến lên, chợt nghe thấy có người hét lớn một tiếng “Chậm đã!”

Người vừa nói chính là Vương Đức Ân đang ôm Hạ Tiểu Tiểu trong tay, hân sầm mặt, nhìn thấy Phùng Thạc với heo giống nhau như đúc, mở miệng nói: “Chính là người, động vào Hạ nha đầu của ta?”

“Đúng vậy! Chính là bản đại gia! Như thế nào? Người muốn nói thay cho tiểu nương này sao?” Phùng Thạc hoàn toàn không đem nam tử gây yếu trước mặt đặt vào trong mắt.

“Hừ!” Vương Đức Ân nhìn nhìn chung quanh năm tên gia đình, lạnh lùng mở miệng hỏi ” Các người là người của con heo phì này?”

“Ách? húng ta được thuê làm hộ vệ của hân.....” Năm kẻ vô danh đứng một góc đột nhiên bị hỏi, cả năm người trong lòng đều có chút không rõ ràng.

“Một tháng bao nhiêu tiền bổng?” Vương Đức Ân lại tiếp tục mở miệng. Khí thế cao ngạo mà lạnh lùng. Làm cho người ta không tự giác cảm thấy mình thật thấp kém.

“Mười, mười hai bạc.....” Một người trong đám trả lời. Bọn hân ở trong chốn giang hồ chỉ có thể xem như là vô danh tiểu tốt. Mỗi tháng có thể kiếm được mười hai bạc. Đã là thu vào không tồi.

“Mười hai bạc? Hảo! Ta cho các người mỗi người một trăm hai mươi lượng hoàng kim! Các người từ giờ trở đi. Nghe ta chỉ huy!”

“Gi? Một trăm hai mươi lượng hoàng kim?” Năm nhân rõ ràng có chút mơ hồ. Phùng Thạc tức giận kêu lên. “Các người đừng nghe hắn nói bậy bạ. Người xem bộ dạng hắn thế kia. Sao có thể giống một địa chủ!”

“Hừ! Một trăm hai mươi lượng hoàng kim ở Vưu gia chúng ta không coi là cái gì! Chỉ cần các người có thể làm cho ta cao hứng. Một ngàn hai trăm lượng hoàng kim ta cũng có thể cho!” Vưu Đức Ân lạnh lùng nói xong. Ném ra một cái túi tiền đầy ắp.

Vưu gia? Vưu gia phú khả địch quốc*? Năm tay đầm nhất thời sáng mắt. Một người trong đám tiến lên nhặt lên cái túi tiền. Mở ra. Bên trong tràn đầy ngân đỉnh. Ước chừng là bằng khoản tiền bọn hắn ở Phùng gia làm công nửa năm. Không hèn mà cùng suy nghĩ, năm người nhất tề sang đứng phía sau Vưu Đức Ân. “Chúng ta năm người từ giờ trở đi hoàn toàn nghe theo Vưu thiếu gia sai khiến.”

(*phú khả địch quốc: giàu ngang một quốc gia)

“Người, các người một lũ cẩu nô tài thấy tiền là quên nghĩa!” Phùng Thạc nóng nảy nhảy nhẩy lên như bị điện giật.

“Hừ! Dám động vào người của Vưu Đức Ân ta, người phải có can đảm gánh vác hậu quả! Các người năm người, bắt được đầu heo phì này, đánh thật mạnh cho ta, ta muốn xem hắn bị đánh bẹp thành tờ giấy! Ai đánh vô cùng tàn nhẫn, là có thể được thưởng hai trăm hai mươi lượng hoàng kim.” Vưu Đức Ân nhìn chăm chăm Phùng Thạc đang biến sắc, chậm rãi lệnh.

Trời ơi, một trăm hai mươi lượng hoàng kim lại thêm hai trăm hai mươi lượng hoàng kim, năm tay đầm kích động xoa xoa nắm đấm, vây quanh Phùng Thạc. “Phùng đại gia, mấy ca ca xin lỗi a.” Sau đó, lao vào đánh đấm.

“Các người muốn làm gì? A- cứu mạng- cứu mạng a-” Mới vừa rồi Hoa Hoa Tiểu Bá Vương vẻ mặt còn khoa trương, bây giờ khóc lên khóc xuống.

“Tiểu thư? Hắn.....” Chuyện gì thế? Hạ Tiểu Tiểu đang khóc, bị tiếng kêu thảm thiết bừng tỉnh, kinh ngạc nhìn thấy cảnh tượng trước mắt. “Bọn hắn như thế nào lại đánh nhau?” Người xấu đánh người xấu?

” Tiểu Tiểu, người không sao chứ?” Vưu Đức Ân nghe thấy thanh âm nhỏ trong lồng ngực, vội cúi đầu hỏi, chỉ hận không được đem nòng kiểm tra từ đầu đến chân, nhìn xem có tổn thương gì không.

“Ta, ta không có việc gì, chỉ là có chút sợ hãi. Tiểu thư, bọn hắn đây là?” Cánh tay nhỏ bé chỉ chỉ đến “chiến trường” cách đó không xa.

“Nga, bọn hắn a, không có gì đâu, chính là người làm sai bị trừng phạt thôi.” Vưu Đức Ân – nhẹ nhàng bâng quơ nói.

“Nga, nhưng mà, mấy người kia không phải rõ ràng là muốn đánh chết tên phì kia sao, trước đó còn nói chính mình là người dưới tay của tên tiểu bá vương kia mà? Như thế nào lại đánh người cùng nhà chứ?” Lại còn đánh mạnh như vậy, Hạ Tiểu Tiểu vội cúi đầu, không dám xem cái cảnh tượng máu me kia.

“Đại khái là bọn hắn cảm thấy chủ tử của mình rất béo, cần giảm béo a.” Vưu Đức Ân nói, mặt không đổi sắc.

“Xem ra, nơi này không cần ta ra tay.” Đột nhiên có người xen ngang nói, là Hồng Tử Duyên đang vội vàng kéo Tề Tụ Hiền

“Vưu thiếu gia, nhìn không ra là người rất thủ đoạn nha, cư nhiên có thể làm cho bọn họ tự đánh nhau. Sách sách, thực hảo hảo a, như thế nào xuống tay hay như vậy.” Nhìn thấy một đồng thịt béo nằm trên mặt đất, bị đánh đến thở không ra hơi, ngay cả tiếng kêu thảm thiết cũng đều không phát ra được, Tề Tụ Hiền lắc lắc đầu.

“Vưu gia chúng ta có câu cách ngôn gia truyền nói là có tiền có thể sai khiến cả ma quỷ, Tề huynh người không biết sao?” Thân là người Vưu gia, có một số việc trời sinh đã là như vậy.

“Có tiền có thể sử dụng thôi ma? Ý là người cho tiền mấy tên này, sai bọn họ đánh tên heo phì kia? Người cho bao nhiêu bạc?” Hồng Tử Duyên tò mò hỏi.

“Không nhiều lắm, mỗi người một trăm hai mươi lượng – hoàng kim! Ai đánh mạnh, đánh đúng như ta yêu cầu, thưởng thêm hai trăm hai mươi lượng hoàng kim.” Thái độ khi nói tới hoàng kim với thái độ khi nói tới đồng bản (đồng xu a) không khác nhau bao nhiêu.

“Cái gì? Ba trăm hai mươi lượng, hoàng kim!” Hồng Tử Duyên mắt sắp rớt ra ngoài, vội la lên. “Mua bán kiếm tiền như vậy sao lại không cho chúng ta tham gia? Trời a, trời a, ngàn vạn lần ra tay nhẹ thôi, chừa cho ta đánh với a! Tụ Hiền, người còn không mau qua kia đem con heo phì kia đánh bẹp ra! Ba trăm hai mươi lượng hoàng kim nha!!”

“Muốn ta ra tay?” Tề Tụ Hiền nhìn nhìn bãi chiến trường, bắt đắc dĩ thu tay lại. “Hắn hiện tại bị đánh đến thế kia, kinh không chịu nổi một quyền của ta.”

“Cái này.....” Tuy rất muốn kiếm ba trăm hai mươi lượng hoàng kim, nhưng không thể bởi vậy mà giết người phạm pháp a? Hồng Tử Duyên cực kỳ buồn rầu.

“Hồng tiểu thư, người không có sao chứ? Cái tên Hoa Hoa Đại Bá Vương không không làm gì người chứ? Không khi dễ người chứ?” Hạ Tiểu Tiểu lúc này mới nhớ đến ân cần thăm hỏi ân nhân cứu mạng một chút, vừa rồi nàng thấy tiểu thư liên hưng phấn quá mức, không chú ý tới an nguy của Hồng Tử Duyên, cảm giác thật sự là có lỗi.

“Cái gì? Hắn còn động đến Tử Duyên sao?” Vốn tưởng việc không liên quan đến mình, Tề Tụ Hiền vội liền nheo mắt lại.

“Là a, vừa rồi hắn chỉ huy năm tên kia đối phó một mình Hồng tiểu thư, còn nói phải bắt Hồng tiểu thư về làm hắn hảo hảo vui vẻ a.”

Con mẹ nó, Phùng Thạc này ăn gan cộp sao, dám làm ra việc như vậy! Cưng nhiên dám động đến Hồng Tử Duyên?! Tề Tụ Hiền tức giận đem nắm tay kêu rắc rắc, xoay người hướng đến Phùng Thạc, không quên nhả ra tiếp một câu. “Vưu thiếu gia, ba trăm hai mươi lượng hoàng kim kia đừng quên để cho ta, ta nhất định sẽ làm cho đầu heo này hảo hảo vui vẻ.”

Về mặt thực bạo lực, phát ra mùi máu tanh, tiểu nữ không nên xem a. Vưu Đức Ân vội ôm Hạ Tiểu Tiểu, quyết định hồi phủ, trước khi đi ném ra một câu. “Mọi người cứ vui vẻ đi a.”

Cái gì? Đây đây, đây là cái loại người gì a! Phùng Thạc bị nhấn chìm trong bạo lực muốn kêu mà không ai nghe, kêu gào không có tác dụng, khóc rống lên một hơi, rồi lăn ra bất tỉnh.

Lời đồn lan ra, trong thành Dương Châu mọi người xôn xao bàn tán.

“Đây, người biết không? Vưu gia đại tiểu thư nhiều bệnh kia, kỳ thật là nam nhân.”

“Đây, người biết không? Vưu gia đại thiếu gia là kẻ biến thái.”

“Đây, người biết không? Vưu gia đại thiếu gia yêu thích nữ trang, không yêu nữ nhân, trước đây nhập phủ bao nhiêu tiểu thư, kỳ thật là Vưu lão gia muốn vì Vưu thiếu gia tìm vợ.”

“Đây, người biết không? Vưu gia đại thiếu gia tâm địa độc ác, Phùng thiếu gia không biết vì sao đắc tội với hắn, bị đánh thành đầu heo a.”

“Đây, người biết không? Đem Phùng Thạc đánh bẹp dums chính là Tề Tụ Hiền nga, nghe nói là vì Vưu gia đại thiếu gia, bọn hắn lúc đó khẳng định có chuyện mờ ám.....”

“Đây, người biết không? Nghe nói Vưu gia đại thiếu gia thân thể yếu đuối, không thể có con, ai.....”

Tin tức cuối cùng là, Vưu gia đại thiếu gia tới gặp Hoa Hoa Tiểu Bá Vương Phùng Thạc cầu hoan (xin... xin sex a...) thế nào không thành, ngượng quá hóa giận, đem đánh thành thái giám.

21. Chương 21: Xuất Du

Trong Tùng Trúc Uyển, Hạ Tiểu Tiểu cùng Hồng Tử Duyên nghiêng người tựa vào một cái tháp, trong miệng đầy đồ ăn vặt, nhìn Vũ Đức Ân rèn luyện thân thể.

“Tử Duyên, phương pháp luyện tập như vậy, tiểu thư chúng ta có thể chịu nổi không?” Nhìn thấy Vũ Đức Ân bị Tề Tụ Hiền thao luyện thống khổ mà kiên trì học hỏi, Hạ Tiểu Tiểu thập phần đau lòng.

“Này, hẳn rõ ràng là nam nhân, người còn gọi hắn là tiểu thư? Người không có vấn đề gì chứ?” Chưa thấy qua một nha đầu nào ngốc như vậy, cùng một nam nhân sinh hoạt cùng nhau tám năm, còn bây giờ người ta là nam nhân nha.

“Người ta, người ta kêu thành thói quen thôi.....” Tiểu thư đột nhiên biến thành thiếu gia, phải cho nàng một cái quá trình thích ứng chứ.

“Người a, người bớt lo lắng cho thiếu gia nhà người đi, hẳn còn không phải là vì người mới như vậy liều mạng a, vạn nhất về sau lại gặp một tên sắc lang, hẳn mới có thể bảo hộ người chu toàn.” Hồng Tử Duyên ánh mắt hâm mộ nhìn Hạ Tiểu Tiểu “sống trong hạnh phúc mà không hay biết”, đột nhiên nhớ tới một chuyện, nghi hoặc hỏi: “Tiểu Tiểu, ngày đó cái tên heo phì kia muốn tiến lên bắt người, hẳn như thế nào lại ngã xuống la khóc? Người đã làm gì a? Người không phải là cao thủ giấu mặt đó chứ?”

“Ta cũng không có làm gì a, lúc ấy ta rất sợ hãi, đột nhiên nhớ ra lần trước Tề đại ca dạy ta chiêu kia, ta đành phải dùng, không nghĩ tới mèo mù vớ được cá rán, chiêu này thật đúng là hữu dụng nha.” Nói chuyện, ánh mắt chú ý tới Vũ Đức Ân cuối cùng cũng được nghỉ ngơi một lát, đang đi về hướng nàng, nàng vội vàng đứng dậy cung nghênh, “Tiểu..... Thiếu gia, người có khỏe không?”

“Ta không sao, các người ở nói chuyện gì mà vui vẻ vậy?” Vũ Đức Ân cầm lấy khăn mặt, lau mồ hôi.

“Không có gì, Tử Duyên hỏi ta dùng chiêu gì mà một cái đánh bại tên tiểu bá vương kia.” Hạ Tiểu Tiểu vừa nói vừa hầu hạ Vũ Đức Ân uống trà.

“Người đánh bại Phùng Thạc?” Nghe vậy, Vũ Đức Ân ngạc nhiên vạn phần.

“Là a, lúc ấy năm người kia quần quít lấy một mình ta, ta không thể thoát thân, nhìn qua thấy tên heo phì đáng chết muốn sàm sỡ Tiểu Tiểu, ta thiếu chút nữa bị dọa chết, không ngờ Tiểu Tiểu không biết là dùng chiêu gì, liền đem cái đầu heo phì đánh đến ngã lăn ra la khóc. Tiểu Tiểu, người nói xem. Rốt cuộc người dùng cái chiêu gì a?” Chẳng lẽ Tụ Hiền sau lưng nàng dạy cho Hạ Tiểu Tiểu bí kíp gì sao?

“Thật vậy?” Vũ Đức Ân nghe vậy cũng thập phần tò mò. “Tiểu Tiểu, người làm thế nào vậy?”

“Chính là Tề đại ca dạy ta chiêu kia a.” Kỳ quái, lúc dạy bọn họ cũng có mặt ở đó. Bọn họ chẳng lẽ không nhớ rõ?

“Chiêu nào a?” Hai người tò mò vội vàng hỏi.

“Chính là chiêu này a—” Nàng trả lời, một chân vung. Hung hăng đá tới hướng hạ thân của Vũ Đức Ân.

” A—” Sợ hãi kêu một tiếng, Vũ Đức Ân phản ứng rất nhanh. Lại là cái cảm giác đau đến lẫn lộn trong quá khứ. Chật vật đứng lên, Vũ Đức Ân tức giận la lớn. “Hạ Tiểu Tiểu! Người muốn gì chứ?!” Muốn hại hắn đoạn tử tuyệt tôn sao!

“Ta. Ta không muốn làm gì a?” Ánh mắt mở to vô tội, Hạ Tiểu Tiểu đáng thương chậm rãi giải thích. “Các người không phải hỏi ta chiêu nào sao? Ta cũng không biết đây là cái chiêu gì. Thế nên trực tiếp biểu diễn cho các người xem a.”

Không nghĩ tới, Tiểu Tiểu của hắn còn lại rất bạo lực. Thật thông cảm cho Hoa Hoa Tiểu Bá Vương Phùng Thạc nha.....

“Thiếu gia, người làm sao vậy?” Bộ dạng đau kịch liệt a.

“Không, không có việc gì, ta trở về phòng thay quần áo. Cái kia..... Ta thấy người sau này vẫn là không nên học mấy cái trò thô lỗ đó.” Rất nguy hiểm.

“n.” Tiểu Tiểu gật gật đầu nghe lời, lại đứng dựa người vào tháp. Tay lấy ra một trái đào, vừa định ăn, thì có hai bóng người màu xanh đi tới hướng nàng.

Chiếc váy dài yên sa mỏng màu xanh nhạt yểu điệu, áo trong lộ ra da thịt trắng như băng tuyết. Lông mày như viền sơn, ánh mắt như câu hồn, đôi môi như viên ngọc đỏ, đôi hoa tai toái tinh lay động, cả người có vẻ tinh trí mà mềm mại thướt tha.

Mỹ nhân a..... Hạ Tiểu Tiểu tay vẫn đang cầm trái đào tròn mắt há hốc mồm mà nhìn.

Mỹ nhân phía sau tiến lên từng bước, cao thấp đánh giá Hạ Tiểu Tiểu cùng Hồng Tử Duyên, ngạo nghễ mở miệng. “Hàng Châu Lam gia Nhị tiểu thư đến bái phỏng Vưu thiếu gia.”

“A?” Hạ Tiểu Tiểu vẫn không có phản ứng.

“Lam ngọc!” Mỹ nhân oán trách một tiếng, tiến lên từng bước, ôn nhu cười, nhẹ giọng nói. “Tiểu Tiểu, là ta a, Lam Tĩnh Di a, Vưu thiếu gia có ở đây không?”

“Lam, Lam tiểu thư?” Hạ Tiểu Tiểu lắp bắp đứng dậy, “Vâng, thực xin lỗi, ta vừa rồi không nhận ra, Lam tiểu thư hôm nay thật xinh đẹp

“Gọi ta Tĩnh Di là được.” Lam Tĩnh Di che miệng cười khế, thực vừa lòng với phản ứng kinh ngạc của Hạ Tiểu Tiểu, không uống công năng tử mĩ trang điểm ăn mặc mà đến.

“Oa, người chính là Hàng Châu đệ nhất mỹ nhân Lam Tĩnh Di a? Quả nhiên danh bất hư truyền nha.” Hồng Tử Duyên cũng chạy đến, không quên gọi cái người đang ngủ dưới tàng cây cách đó không xa đến cùng ngắm mỹ nhân. “Tự Hiền, Tự Hiền— mau đến xem mỹ nữ a!”

Nữ nhân thô lỗ, Lam Tĩnh Di nhìn thoáng qua Hồng Tử Duyên đang hô to gọi nhỏ, thật cảm thấy khinh thường.

“Tử Duyên.....” Hạ Tiểu Tiểu xấu hổ kéo ống tay áo Hồng Tử Duyên.

“Lam tiểu thư, người chờ nga, ta đi báo tiểu thiếu gia nhà chúng ta.” Vừa xoay người đi, phát hiện Vưu Đức Ân vừa đi ra khỏi phòng, đứng ở trước cửa. Quần áo thượng hảo màu hồ lam, làn da khỏe khoắn dưới ánh mặt trời, khuôn mặt sáng lạn mà tuấn mỹ. Phanh phanh phanh! Hạ Tiểu Tiểu nghe thấy tim mình đột nhiên đập thình thịch, như là bị cái gì đánh trúng.

Thật là một nam nhân tuấn tú, Lam Tĩnh Di khước miệng mỉm cười, phong tình vạn chủng, lướt qua Hạ Tiểu Tiểu, tự động tiến đến nghênh đón. “Vưu thiếu gia, Tĩnh Di không mời mà tự đến, Vưu thiếu gia sẽ không hời tội chứ.”

“Sao lại như vậy được chứ?” Vưu Đức Ân khách khí mỉm cười gật đầu.

“Oa. Một đôi rất xứng a.” Hồng Tử Duyên nhìn thấy hai người một tuấn nam một mỹ nữ trước mặt, lớn tiếng cảm khái.

Thật sự rất đáng đối a. Hạ Tiểu Tiểu bối rối cầm trái đào trong tay, hung hăng cắn một cái, oa liệt, trái đào này, sao mà chua quá vậy.....

“Tiểu Tiểu, người làm sao vậy?” Không để tâm đến Lam Tĩnh Di xinh đẹp, Vưu Đức Ân trong mắt chỉ nhìn thấy Hạ Tiểu Tiểu hốc mắt rưng rưng, lông mày nhăn

“Không, không có việc gì..... Trái đào này..... Chua quá.....” Như là có cái gì đó chắn ngang cổ họng, Hạ Tiểu Tiểu thầm nghĩ cách né ra, “Ta đi lấy trà cho Lam tiểu thư.”

“Nga.....” Khó hiểu nhìn bóng dáng bối rối của Hạ Tiểu Tiểu, vừa rồi xảy ra chuyện gì sao?

“Vưu thiếu gia.” Lam Tĩnh Di thủy chung mỉm cười. Gọi lại thần trí của Vưu Đức Ân. “Tĩnh Di lần trước nói sai rất nhiều, thỉnh Vưu thiếu gia đừng giận.”

“Lần trước?” Vưu Đức Ân cố gắng hồi tưởng, lần trước nàng nói cái gì?

“n..... Chính là Tĩnh Di nói muốn mời Vưu thiếu gia xuống phố mua Yên Chi Thủy Phấn gì đó. Lúc ấy Tĩnh Di thật sự không biết.....”

“Nga, không sao. Không biết không có tội.” Khách khí gật gật đầu, Vưu Đức Ân quay lại nhìn bóng dáng Hạ Tiểu Tiểu.

Nam nhân này! Lam Tĩnh Di cần cần môi, làm ra vẻ mặt đáng thương, “Tĩnh Di từ khi nhập phủ, vẫn muốn cùng Vưu thiếu gia trở thành bằng hữu. Ta có thể gọi người là Đức Ân không?”

“A? Cái này.....” Không tốt lắm? Lại không phải là rất thân nhau.

“Đức Ân.” Không đợi Vưu Đức Ân trả lời, Lam Tĩnh Di tự động nói tiếp, “Tĩnh Di đến thành Dương Châu đã một thời gian ngắn, nhưng mà vẫn chưa được đi tham quan đây đó. Đức Ân người có thể mang Tĩnh Di đi chung quanh nhìn xem không?” Nói xong, vẻ mặt thẹn thùng.

Đức Ân? Bưng trà tới, Hạ Tiểu Tiểu tay run lên, ly trà thiếu chút nữa rơi xuống, miệng thấy chua chát vô cùng.

“Ta cũng ít xuất môn, sợ là không đủ tư cách mang Lam tiểu thư đi du ngoạn. Tiểu Tiểu. Người không sao chứ?” Vưu Đức Ân đỡ lấy khay trà.

“Không có việc gì, có việc gì. Lam tiểu thư, mời dùng trà.” Hạ Tiểu Tiểu có chút tức giận muốn giấu Vưu Đức Ân.

Đây là làm sao vậy? Vưu Đức Ân sững sốt.

“Tiểu Tiểu, Đức Ân không mang ta đi ra ngoài chơi.” Lam Tĩnh Di tiếp nhận ly trà, khẩu khí có điểm oán trách, có điểm làm nũng, “Không bằng Tiểu Tiểu người mang ta xuất môn đi. Ta ở đây, chỉ quen biết hai người các người.....” Vẫn tiếp tục bày ra bộ dạng đáng thương nhìn Vưu Đức Ân.

“A? Ta?” Sao lại kéo nàng vào chuyện này?

Tiểu Tiểu đặt ly trà xuống, Lam Tĩnh Di nắm chặt cánh tay Hạ Tiểu Tiểu. Nũng nịu nói, làm cho người ta không đành lòng cự tuyệt.

“Chuyện này, thôi được rồi.....” Nhìn thoáng qua Vưu Đức Ân. Hạ Tiểu Tiểu bất đắc dĩ đáp ứng.

Vốn chỉ là Lam Tĩnh Di mời Hạ Tiểu Tiểu đi dạo phố, cuối cùng lại biến thành toàn thể người ở Tùng Trúc Uyển đi dạo phố. Hạ Tiểu Tiểu là không có cách nào khác từ chối Lam Tĩnh Di, chỉ có thể ép buộc bản thân đi theo Lam Tĩnh Di dạo phố. Vưu Đức Ân là lo lắng cho an toàn của Hạ Tiểu Tiểu, đi theo Hạ Tiểu Tiểu dạo phố. Hồng Tử Duyên là vì muốn kiếm một trăm hai mươi lượng tiền bảo an, bị Vưu Đức Ân phái đi bảo vệ Hạ Tiểu Tiểu. Tề Tự Hiền là không an tâm về Hồng Tử Duyên, đi theo bảo vệ Hồng Tử Duyên.

Một đoàn người chậm rãi đi ra đường cái ở Dương Châu thành, tình huống liên thay đổi. Ban đầu Lam Tĩnh Di cực lực mời mọc Hạ Tiểu Tiểu đồng hành cùng mình, bây giờ không hề để ý tới Hạ Tiểu Tiểu, ngược lại thân mật đi theo bên cạnh Vưu Đức Ân, Hạ Tiểu Tiểu bị bỏ rơi đành phải đi theo phía sau bọn họ, đi cùng Hồng Tử Duyên.

“Đức ân, Dương Châu thành đẹp quá nga, người xem, cái kia cây hoa kia thực xinh đẹp!” Hồng Tử Duyên đột nhiên hưng phấn chỉ hướng bên phải Vưu Đức Ân, ngực vô tình chạm phải cánh tay Vưu Đức Ân.

“Là, là a.....” Vưu Đức Ân cả người không được tự nhiên nói, di chuyển thân mình, từ từ nhích ra cách Hồng Tử Duyên một khoảng, ánh mắt không tự chủ được nhìn về phía s

“Tiểu Tiểu, người xem Lam tiểu thư, thật quái lạ nga, muốn cùng người xuống phố lại không để ý tới người, còn bám dính Vưu Đức Ân không tha.” Hồng Tử Duyên ở bên tai Hạ Tiểu Tiểu thầm thì.

“Không có, Lam tiểu thư nàng chính là luôn nhiệt tình như vậy.” Tuy trong lòng cảm thấy có chút không thoải mái, Hạ Tiểu Tiểu vẫn là nói tốt cho người khác.

“Tiểu Tiểu, người có vẻ nói tốt cho Lam tiểu thư kia? Có thể người không thực sự thích nàng ai.” Hồng Tử Duyên cau mày nhìn bóng người phía trước.

“Tử Duyên, Lam tiểu thư kỳ thật người tốt lắm. Thiếu gia chúng ta cái lúc vẫn còn là tiểu thư, các tiểu thư ở Mẫu Đơn Uyển sau lưng nói xấu thiếu gia, chỉ có Lam tiểu thư thay thiếu gia chúng ta nói chuyện, bảo vệ thiếu gia, nàng thật sự rất tốt.”

“Như vậy a..... Thôi quên đi, chúng ta không nói tới nàng, Tiểu Tiểu, bên kia bán cái gì nhìn thật đẹp, chúng ta qua bên đó xem.” Khó được có nữ nhân cùng tuổi làm bạn, Hồng Tử Duyên hưng phấn đều muốn đi mua sắm.

“Hảo a hảo a.” Không nghĩ đến Vương Đức Ân cùng Lam Tĩnh Di nữa, Hạ Tiểu Tiểu cũng hưng phấn hai mắt tỏa sáng, đi theo Hồng Tử Duyên thăm thú khắp nơi.

Lam Tĩnh Di nhìn thấy Hạ Tiểu Tiểu cùng Hồng Tử Duyên đi xa, đặc ý mỉm cười, thân mình hướng đến bên cạnh Vương Đức Ân. “Đức Ân, ta hơi mệt một chút, người đỡ ta một chút được không?”

“Mau tới xem, một đôi bích nhân nha.” Vương Đức Ân cùng Lam Tĩnh Di xuất chúng khiến cho người bên ngoài chú ý.

“Đi? Kia không phải là Hàng Châu đệ nhất mỹ nữ Lam Tĩnh Di sao?” Có người từng ở cửa Vương phủ gặp qua Lam Tĩnh Di là lên.

>

22. Chương 22: Mang Thiếu Gia Đi Kỹ Viện Học Tập

“Lam Tĩnh Di? Quả nhiên xinh đẹp không ai sánh bằng a. Đúng rồi, nàng không phải đang ở tại Vương phủ ư? Người nọ đi bên nàng là ai a?”

“Không biết a, chẳng lẽ là thiếu gia của Vương gia?” Mọi người sôi nổi đoán.

“A—— kia không phải Vương gia Đại tiểu thư sao?” Một nữ nhân trước kia từng ở trong Mẫu Đơn Uyển đã thấy qua diện mạo Vương Đức Ân kinh ngạc lên tiếng.

“Cái gì? Thế thì kia chính là thiếu gia biến thái của Vương gia?” Mọi người nhất thời nhìn nhau thăm thò. “Thực nhìn không ra, là một kẻ biến thái a.”

“Đúng vậy a, c

òn rất tuấn tú nữa. Chỉ là hơi gầy yếu một chút.”

“Nghe nói a, hắc tử nhỏ đã mắc bệnh, không thể sinh con được.”

“Thực đáng thương, chẳng trách ngày nào cũng ăn mặc như nữ nhân.” Những người đi đường nhìn Vương Đức Ân chỉ trố, giọng điệu khinh thường, thanh âm thảo luận ngày càng lớn.

“Lam tiểu thư mệt sao? Chúng ta tìm một chỗ nghỉ ngơi đi.” Vương Đức Ân mồ hôi lạnh đầm đìa, không bận tâm tới cái gì mà nam nữ không được thể này thế kia, kéo Lam Tĩnh Di bỏ chạy.

“Tiểu Tiểu, người xem thiếu gia nhà người, như thế nào lại đột nhiên kéo Lam Tĩnh Di vội vàng vàng như vậy? Hắc không phải là..... Hắc hắc.” Hồng Tử Duyên vẽ mặt cười g

“.....” Hạ Tiểu Tiểu không nói gì nhìn bóng dáng hai người kia, không thừa nhận tận đáy lòng nàng phân vân quá, thiếu gia, lần đầu tiên quên nàng.....

“Ai phải sống cùng Vương thiếu gia thật đúng là không tốt chút nào, đối với một nam nhân không thể nhân đạo xem như cả đời làm quả phụ.” Vương Đức Ân chạy trốn cũng không được buông tha, những lời bàn tán tiếp tục truyền đến.

“Tử Duyên. Không thể “nhân đạo” là ý tứ gì?” Hạ Tiểu Tiểu đầu óc mờ mịt.

” Không thể nhân đạo a..... Cái này không thể nhân đạo. Chính là không thể cái kia a.....” Hồng Tử Duyên nghĩ nghĩ. Cố gắng sắp xếp từ ngữ để giải thích.

“Cái kia? Cái nào?” Hạ Tiểu Tiểu lại càng không hiểu được.

“Cái kia chính là, chính là cái kia — ai nha. Người đừng hỏi nhiều. Dù sao a. Chờ tới lúc người thành thân người tự nhiên sẽ biết!” Hồng Tử Duyên lấp bắp nói.

“Cái kia đợi đến khi thành thân mới có thể biết? Tử Duyên. Người đã thành thân rồi sao?” Hạ Tiểu Tiểu nghi hoặc nhìn Hồng Tử Duyên.

“Người nói vậy bậy gì đó? Ta vẫn còn là hoàng hoa đại khuê nữ nha!” Hồng Tử Duyên trừng mắt liếc Hạ Tiểu Tiểu một cái.

“Người chưa thành thân a? Vậy làm sao người biết cái kia là cái gì?” Hạ Tiểu Tiểu tiếp tục hỏi. Tề Tụ Hiền đi theo sau bọn họ không nhịn nổi cười khê ra tiếng, cái gì “hoàng hoa đại khuê nữ”? Cười chết người.

“Hạ Tiểu Tiểu! Ta chính là tri thức uyên bác được chưa!” Hồng Tử Duyên sắc mặt đỏ hồng cả lên, hung hăng đá Hạ Tiểu Tiểu một cước, liếc mắt một cái nhìn Tề Tụ Hiền, rồi kéo Hạ Tiểu Tiểu tránh xa Tề Tụ Hiền một khoảng cách, ghé vào tai nàng cái thì thầm nói. “Tiểu Tiểu. Người chưa từng nhìn lên xuân cung đồ của nương người ư?”

“Ta chín tuổi liền tiến Vưu phủ, không gặp lại nương của ta. Nhưng mà, xuân cung đồ là cái gì?” Hạ Tiểu Tiểu thập phần tò mò.

“Chẳng trách người cái gì cũng không biết. Nói cho người nga, hai ngày trước lúc ta về nhà cha ta, muốn xem thử trong nhà còn có bao nhiêu ngân lượng. Sau đó a ta không cẩn thận tìm được cái hộp của hồi môn mà nương ta giấu, hắc hắc, phía dưới cái hộp kia, có một bản vẽ, một nam một nữ..... Hắc hắc, hắc hắc vui a. Như vậy đi, chờ đến lúc người thành thân, ta thay người chuẩn bị, xem như là thay nương người đưa cho người. Nghe nói khuê nữ khi cưới. Nương đều phải chuẩn bị cho.” Hào khí vỗ vỗ vai Hạ Tiểu Tiểu, Hồng Tử Duyên an ủi nàng nói.

Nữ nhân này. Cự nhiên nhìn lên cái thứ kia! Tề Tụ Hiền đứng xa xa tập trung nghe lên, tưởng tượng lung tung.

“Ta không nghĩ tới chuyện cưới xin. Ta phải cả đời hầu hạ thiếu gia nhà ta.” Hạ Tiểu Tiểu cho tới bây giờ chưa từng nghĩ tới phải rời khỏi Vưu phủ, phải rời khỏi thiếu gia.

“n, kỳ lạ thật. Ta nhìn thiếu gia nhà các người hình như thích người đó, biết đâu chừng có lẽ sẽ cưới người.” Thái độ của Vưu Đức Ân đối với Hạ Tiểu Tiểu, người mù cũng có thể nhìn ra là không phải thái độ của chủ tử đối với nha hoàn.

“Ai nha, Tử Duyên người nói vậy cái gì a!” Hạ Tiểu Tiểu đỏ bừng mặt.

“Ai nha, đúng rồi! Không được không được, Vưu Đức Ân là người không thể “nhân đạo”, nếu cưới người khác nào hại người, Tiểu Tiểu, người nhất định không thể gả cho thiếu gia nhà người nga!” Đột nhiên nhớ tới lời mọi người đồn đãi, Hồng Tử Duyên thận trọng dặn dò Hạ Tiểu Tiểu.

“Người lại nói vậy ta không để ý tới người nữa!” Hạ Tiểu Tiểu xoay người bỏ chạy.

Oa oa! Thẹn thùng ai! Nàng khẳng định là thích cái tên gia hỏa Vưu Đức Ân kia! Hồng Tử Duyên có chút đâm chiêu nhìn bóng dáng Hạ Tiểu Tiểu, gật đầu ra hiệu.

“Chuyện gì vậy?” Tề Tụ Hiền không rõ là chuyện gì cho nên đi lại xem, nhìn thấy Hồng Tử Duyên ánh mắt lờ lờ tỏa sáng

“Này, người không cần dùng ánh mắt ghé thăm như vậy nhìn ta biết không?” Hồng Tử Duyên có cảm giác quần áo của mình như bị phơi bày cả ra, cả người giống như có ngàn con trùng nhỏ.

Ánh mắt âm trầm sụp xuống, Tề Tụ Hiền nhú nhú mày, hắc tử vẻ nghi vấn.

“Tụ Hiền na, ta thấy Hạ Tiểu Tiểu đang nguy hiểm, vì chung thân hạnh phúc của nàng, chúng ta cần phải làm một việc quan trọng.”

“Nga?”

“Tụ Hiền na, buổi tối chúng ta đem Vưu Đức Ân đi Cẩm Phương Lâu đi.”

“Cái gì?!” Tề Tụ Hiền rơi mất cái mặt nạ bình tĩnh trước giờ, thiếu chút nữa cắn phải đầu lưỡi mình, “Người, người nói cái gì?” Kinh thế hãi tục a!

“Ta nói mang Vũ Đức Ân đi Cẩm Phương Lâu a, người có nhớ hay không chúng ta lần trước thấy hắn đi đến bên hồ? Hắn nhìn lên người ta, ai, ta cảm thấy hắn nhất định có vấn đề. Chỉ có cách dẫn hắn đến Cẩm Phương Lâu, mới có thể biết hắn có phải có vấn đề hay không, có phải thật sự giống như lời người khác nói hay không, là cái loại quái vật không thể nhân đạo a.” Hồng Tử Duyên nghiêm trang nói.

“Đáng chết! Người muốn đi Cẩm Phương Lâu?” Tề Tụ Hiền nhìn chằm chằm nữ nhân trước mặt đang chìm trong ý nghĩ dị thường muốn đi kỹ viện.

“Không phải ta đi! Tụ Hiền, người nghe thế nào vậy! Ta nói là chúng ta! Chúng ta! Ta cùng người, đem Vũ Đức Ân đi—” Nửa ngày hôm nay, sao toàn nghe được những lời kỳ dị.

“Đừng nghĩ bậy! Người ngoan ngoãn ở nhà, ta tự mình dẫn hắn đi!” Tề Tụ Hiền cố gắng kèm chế ý nghĩ muốn bóp cổ nữ nhân này, xoay người rời đi, nếu không đi, hắn sợ hắn nhịn không được.....

“Chết tiệt, Tụ Hiền hôm nay bị cái gì mà phát điên, như thế nào cơn tức lớn như vậy?” Hồng Tử Duyên tắc tặc

Ban đêm, Tề Tụ Hiền vẽ mặt vẽ lo lắng dẫn Vũ Đức Ân đi vào kỹ viện lớn nhất thành Dương Châu — Cẩm Phương Lâu.

“Tề huynh, nơi này là nơi nào?” Vũ Đức Ân nhìn thấy lâu phòng đèn đỏm sáng trưng trưng trước mặt, còn có vài nữ nhân hở ngực hở bụng vậy vậy tay đứng ở trước cửa.

“Thanh lâu. Đi vào đi.” Không để ý tới vẻ mặt kỳ lạ của Vũ Đức Ân. Tề Tụ Hiền đưa hắn tiến vào Cẩm Phương Lâu, phía sau, là Hồng Tử Duyên cùng Hạ Tiểu Tiểu cũng đi theo. Hai nữ nhân này đều ăn mặc theo kiểu một gã sai vặt.

“Tiểu Tiểu, nơi này chính là thanh lâu nổi danh nga. Ta rốt cục có thể có kinh nghiệm a!” Thanh âm hưng phấn của Hồng Tử Duyên theo gió truyền đến, Tề Tụ Hiền gân xanh nổi lên! Nữ nhân đáng chết này! Chỉ là, chỉ là hắn không có biện pháp nào đối với nàng.

“Tề huynh, chúng ta tới nơi này làm gì?” Vũ Đức Ân không rõ, hắn dù cho không thường ra khỏi nhà, nhưng đọc sách không ít, thanh lâu là nơi nào, hắn đương nhiên rõ ràng.

“Người có rảnh đi ra ngoài nhìn lên người khác làm như thế nào, không bằng tới nơi này làm thật một phen!” Tề Tụ Hiền lạnh lùng.

“Người.....” Bị người nắm được điểm yếu, Vũ Đức Ân tội lỗi vội im bặt, ngoan ngoãn đi theo sau lưng Tề Tụ Hiền.

“Yêu, nhị vị gia, mắt nhìn thật tốt a, lần đầu tiên đến Cẩm Phương Lâu chúng ta sao? Không phải ta nói quá, nhưng thanh lâu chúng ta các cô nương vừa rất xinh đẹp, lại ôn nhu như nước, tuyệt đối sẽ khiến các ngài vừa lòng nha.” Vừa tiến đến cửa, một vị mama trên mặt bôi son trát phấn dày đặc nhiệt tình ra nghênh đón.

“A..... Cái này.....” Lần đầu tiên gặp chuyện như vậy, Vũ Đức Ân không biết nên phản ứng như thế nào.

“Đem các cô nương của người đều kêu ra đây. Vị này chính là Vũ gia thiếu gia ở Dương Châu.” Vẫn là Tề Tụ Hiền có lấy ra một thỏi kim nguyên bảo sáng ngời. Sau đó ra lệnh phân phó.

Mama mắt nhất thời sáng lên, lớn tiếng đứng lên. “Người đâu. Người đâu, mang nhị vị gia—” Rồi nghi hoặc hai nhìn gã sai vặt mắt sáng rực trắng đi theo sau lưng. Là nữ nhân ư?

“Đi cùng ta.” Tề Tụ Hiền lạnh nhạt nói.

“Nga..... Mau dẫn mấy vị này đi hầu hạ thật tốt! Nhị vị gia, các cô nương sẽ đến ngay!” Nam nhân mang theo nữ nhân cùng vào kỹ viện a, thật sự là quái.

“Tử Duyên, chúng ta vì cái gì tới nơi này a?” Hạ Tiểu Tiểu cảm thấy nàng một chút cũng không thích nơi này, nơi nơi tràn ngập hơi thở phàm phu.

“Vì người a!” Vì hạnh phúc sau khi thành thân của người a! Hồng Tử Duyên cảm thấy mình hảo hảo vĩ đại, hoàn toàn quên mất kỳ thật là chính mình muốn xem phong thái một kỹ viện là như thế nào.

“Ta?”

“Đừng hỏi, chúng ta mau đi vào xem một chút. Yên tâm đi, nếu Vưu Đức Ân có việc gì, tỷ tỷ thay người làm chủ.” Kéo tay Hạ Tiểu Tiểu, Hồng Tử Duyên không kiên nhẫn được nữa đi theo hai người phía trước tới một sương phòng hào hoa.

Bên trong sương phòng thùy bốn phía rèm trướng màu phấn hồng, treo trên tường, là một bức họa nữ nhân trần truồng, thân thể tuyệt đẹp, phong thái mê người.

“Tề huynh, cái này.....” Vưu Đức Ân mặt đỏ lên, ánh mắt gắt gao nhìn chằm chằm cái bàn, không dám nhìn chung quanh. Hạ Tiểu Tiểu cũng ngoan ngoãn đứng một bên, ánh mắt không dám động đậy, chỉ có ánh mắt Hồng Tử Duyên đảo qua đảo lại di chuyển không ngừng, nhìn ngó khắp nơi, miệng còn cảm thán không thôi.

Ngay vào lúc Vưu Đức Ân không yên, Tề Tự Hiền tức giận, Hạ Tiểu Tiểu nghi hoặc, Hồng Tử Duyên hăm hở, mama dẫn hai cô nương tiến vào sương phòng, định tình nhìn lại, một người nhỏ bé mà không quá khô khan, một người đầy đặn mà không qua mập, điểm giống nhau, là tấm thân tiên diễm của các nàng từ ngực trở xuống, chỉ có một lớp lụa mỏng gần như trong suốt che thân, nửa che nửa lộ, làm cho người ta huyết mạch sôi sục.

“Nhị vị, đây là hai cô nương xinh đẹp nhất Cẩm Phương Lâu chúng ta, chính là con át chủ bài của thanh lâu chúng ta nga. Xuân Liễu, Mẫu Đơn, còn không tiến lên hảo hảo hầu hạ nhị vị gia. Nhị vị gia hảo hảo hưởng dùng, ta đi xuống trước.”

“Vâng, mama.” Hai cô nương lên tiếng, cười cười tiến vào. “Gia, lần đầu tiên đến Cẩm Phương Lâu chúng ta sao? Ta là Mẫu Đơn (Xuân Liễu), gia phải yêu thương ta nga.”

“Khoan đã! Hai người các người, đều tới hầu hạ vị Vưu gia kia.” Tề Tự Hiền thấy Mẫu Đơn tiến lên liền nhú mày lườm lại nói.

“Tề huynh.....” Vưu Đức Ân hoảng sợ, trở mắt nhìn hai nữ nhân gần như trần truồng kia đem hấn tả hữu giáp công, cảm thấy căng thẳng không dứt.

“Vị này, lần đầu tiên tới thanh lâu a, còn thẹn thùng na, a a, hảo đáng yêu nga.” Xuân Liễu cười hì hì vuốt mặt Vưu Đức Ân, hôn một cái.

“Vị này ta xem thật là tuần tú nga, người xem làm cho ta tim đập thành thịch nha, gia, người sờ xem.” Mẫu Đơn kéo tay Vưu Đức Ân ấn lên trước ngực mình.

23. Chương 23: Vưu Đức Ân Thích Hạ Tiểu Tiểu

Các nàng đây là? Hạ Tiểu Tiểu trở mắt nhìn thấy tay của phủ liên bộ ngực đầy đặn của Mẫu Đơn, lập tức khiếp sợ không thôi, ý nghĩ nóng lên liền vọt qua bên thiếu gia, liền đẩy Xuân Liễu cùng Mẫu Đơn ra. “Các người, các người làm gì?! Thiếu gia, thiếu gia người không có sao chứ.” Nói xong, lấy tay áo dùng sức xoa xoa lên cái đầu môi đỏ mọng trên khuôn mặt hấn.

“Tiểu Tiểu! Người làm gì vậy! Mau lại đây! Chuyện của các nàng còn chưa có làm xong mà! Cái này đều là vì người, người đừng xen ngang.” Hồng Tử Duyên vội kéo Hạ Tiểu Tiểu sang một bên.

“Các người mang vị gia này vào trong sương phòng đi. Vưu thiếu gia, người có cái gì muốn xem, muốn học, đều có thể lĩnh hội trên người các nàng.” Tề Tự Hiền ý bảo hai nàng mang Vưu Đức Ân mang đi.

“Ta không.....” Không đợi Vưu Đức Ân kháng nghị, Xuân Liễu cùng Mẫu Đơn một người bên trái một người bên phải đưa hấn vào trong sương phòng, đường đi chỉ ngắn ngủn vài bước, mà Vưu Đức Ân đổ mồ hôi đầm đìa, bởi vì hai cô nương này thân mình dính chặt trên người hấn.

Mắt nhìn theo Vưu Đức Ân đi vào sương phòng, Hạ Tiểu Tiểu cảm thấy thập phần không tốt, nhưng lại không biết vì sao không tốt, chỉ cảm thấy cả người khó thở buồn bực, Hồng Tử Duyên lại lôi kéo không cho nàng động đây, nàng đành phải nén buồn cắn cắn móng tay, vểnh tai nghe ngóng động tĩnh trong phòng.

“Gia, hôm nay thật là nóng nga, ta nóng đến sắp chết nga, không bằng, để cho Xuân Liễu giúp ngài thoát y nha.....” Thanh âm vạn phần cầu hồn.

“Không, không cần.” Vưu Đức Ân khấn trương muốn bỏ chạy.

“Gia, ta giúp ngươi lên giường.....” Thanh âm ngọt ngào của Mẫu Đơn thực mê người.

“Không, không, các ngươi muốn làm gì, buông ta ra, buông ta ra.” Vưu Đức Ân kêu to.

“Hảo đáng yêu nga, a a, lần này là lần đầu tiên của gia a? A a, hai người chúng ta nhất định sẽ làm gia có một cái lần đầu tiên khó quên.” Mẫu Đơn cùng Xuân Liễu cười quái dị.

“A— ngươi làm gì!” Phanh một tiếng. Trong phòng phát ra âm thanh như là vật gì rớt xuống đất, cửa phòng bị đá ra, Vưu Đức Ân mặt đỏ bừng hốt hoảng chạy ra ngoài.

“Thiếu gia?!” Hạ Tiểu Tiểu không rõ chuyện gì. Vội vàng tiến lại.

“Có chuyện gì?” Hồng Tử Duyên buồn bực đi vào sương phòng. Nhìn thấy hai nữ nhân té ngã trên mặt đất.

“Làm cái gì a! Vị gia này thật sự là đáng yêu.” Xuân Liễu vừa giận vừa cười.

“Chính là a. Chẳng qua là sờ soạng nơi đó của hấn một phen. Thế nhưng hấn khấn trương thành như vậy. Ha ha.” Mẫu Đơn ngồi dưới đất cười to ra tiếng.

“Đủ rồi! Chúng ta về!” Tề Tự Hiền cắt ngang tiếng cười chói tai. Ném lại một thỏi bạc. Kéo Hồng Tử Duyên bước đi.

Vưu Đức Ân hoảng hốt lao ra khỏi Cẩm Phương Lâu như một con thiêu thân. Đụng phải một người trên đường. “Thực xin lỗi. Thực xin lỗi.” Hấn vội vàng giải thích.

“Chết tiệt, đi đường không có mắt a! Di? Ngươi không phải là Vưu gia Đại tiểu thư sao, nga không phải. Ngươi không phải là Vưu gia Đại thiếu gia biến thái sao?”

“Đúng nga, không sai nga, chính là hấn!” Đồng bọn của người trên đường đứng một bên khẳng định.

“Kỳ quái? Hấn vào kỹ viện có thể làm gì chứ a? Ha ha ha.....” Mấy nam nhân cười ha ha như phát cuồng.

“Thiếu gia!” Hạ Tiểu Tiểu đứng phía sau thấy thế, vội vàng kéo Vưu Đức Ân bỏ chạy lầy người.

“Vưu gia Đại tiểu thư cũng có thể vào kỹ viện, chúng ta đi vào nhìn xem là cô nương nào hầu hạ a, ha ha.” Mấy nam nhân cười cợt đáng khinh đi vào Cẩm Phương Lâu.

Vài ngày sau, một tin đồn mới nổi tiếp tin cũ lan ra, Vưu gia thiếu gia muốn học tập thuật nữ nhân mê hoặc nam nhân, liền mang một nam hai nữ đến kỹ viện học tập.

Chúng khẩu thước kim*. Trong ngoài Dương Châu thành lời đồn đãi ngày càng sôi nổi, các gia đình từng đem con gái đến dự tuyển ở Vưu gia hồi hận không ngừng. Kéo nhau tới cửa nhà Vưu lão gia đòi trả lại khuê nữ.

(*chúng khẩu thước kim: miệng lưỡi thế gian nấu chảy được cả kim loại)

“Tức chết ta! Tức chết ta!” Vưu lão gia đứng ở cửa đau lòng nhìn các nàng con dâu tương lai sôi nổi rời đi. Ở một nơi khác, là vẻ mặt hài lòng tươi cười của Hồng Tử Duyên. Nàng ôm ba trăm hai mươi lượng hoàng kim, cười híp cả mắt. “Ta nói Vưu Đức Ân. Về sau có chuyện đánh nhau kiếm tiền tốt như vậy, nhớ kêu ta nga.”

“Hừ. Không thể thiếu ngươi, về sau ta cùng Tiểu Tiểu xuất môn, khẳng định sẽ tìm ngươi cùng Tề huynh.”

“Nói phải giữ lời nga, chúng ta đi.” Thủ phạm của sự kiện tại kỹ viện phát tay rời đi.

“Vưu Đức Ân, người đứng là tiểu tử thôi! Nhìn xem người làm chuyện tốt gì kia!” Nhóm các tiểu thư còn chưa đi hết, Vưu lão gia cơn giận khó dần đã bắt đầu phát ra.

“Cha, con trai người tốt cực có thể quang minh chính đại nhìn người ngoài, thay người phân ưu, cho người tìm con dâu khả tâm, cho người nối dõi tông đường, chẳng lẽ người còn không vừa lòng?” Vưu Đức Ân cười mỉ mỉ, chỉ một câu đã phá hỏng tất cả oán hận của Vưu lão gia.

“Nói là nói như vậy..... Nhưng mà..... Người nghe bên ngoài ai cũng đồn đãi.” Tổ tông Vưu gia đều bị làm cho mất hết mặt mũi.

“Cha, chỉ là một ít lời đồn đãi mà thôi, sẽ không lâu sẽ tự mất.” Hắc bình tĩnh nói, bỏ qua hết thấy mọi lời đồn đãi, điều mà hắn để ý, chỉ có duy nhất Hạ Tiểu Tiểu.

Nghĩ đến Hạ Tiểu Tiểu, nhớ đến sáng sớm hôm nay nghe nói Hồng Tử Duyên bọn họ phải đi, Hạ Tiểu Tiểu liền bắt đầu rơi nước mắt, nói là không muốn xa Hồng Tử Duyên. Thật sự là kỳ lạ, vốn cho rằng hai nữ nhân không thể hợp nhau, đã trở thành tri kỷ. Vưu Đức Ân cười cười, tính toán trở về nhìn xem nha đầu kia đã khóc xong chưa.

Đang muốn quay về, một bóng dáng đột nhiên ngăn trở đường đi, áo váy lụa mỏng, cả người ánh sáng đẹp đẽ soi rọi. “Vưu công tử.....” Là Lam Tĩnh Di, mang theo nha hoàn, đang định rời đi.

“Ách..... Lam tiểu thư, định đi?” Vưu Đức Ân cười như gió xuân, làm cho Lam Tĩnh Di hồn bay phác lạc.

Thật sự là nam nhân xuất sắc hơn người, bề ngoài tuấn tú, gia nghiệp đất đai giàu có, lại là con trai độc nhất, nhưng chưa lập gia đình, cho dù là nam nhân không thể nhân đạo thì có sao? Lam Tĩnh Di trong lòng tính toán, thật không muốn bỏ đi, chỉ là, mệnh lệnh của cha nàng làm cho nàng không thể không đi, nàng tươi cười nịnh nọt. “Vưu công tử, Tĩnh Di vội đi, chưa kịp tạm biệt Tiểu Tiểu cô nương, thỉnh công tử nói giúp Tĩnh Di.”

“n, Lam tiểu thư có tâm.” Xem ra Lam tiểu thư này không vì Tiểu Tiểu là nha hoàn mà xem thường, tâm địa coi như rất tốt.

Nhìn thấy Vưu Đức Ân lộ ra vẻ tươi cười, Lam Tĩnh Di càng tỏ vẻ nhiệt tình. “Vưu công tử, Tĩnh Di phải rời khỏi, trong lòng thực không muốn xa Tiểu Tiểu cô nương. Hơn nữa ngày trước công tử mang Tĩnh Di xuống phố du ngoạn, Tĩnh Di rất là vui vẻ, hy vọng ngày khác có rảnh, công tử mang Tiểu Tiểu cô nương đến Hàng Châu một chuyến, Tĩnh Di đương nhiên sẽ tận tâm tiếp đãi.”

“Không thành vấn đề, không thành vấn đề, Đức Ân nhà chúng ta rất nhanh sẽ xuất phát đi Hàng Châu!” Vưu lão gia một bên giành trả lời trước.

“Cha!” Một tiếng cảnh cáo, Vưu Đức Ân khách khí chấp tay cáo biệt. “Vây cảm ơn Lam cô nương. Xe ngựa đợi cũng đã lâu, Lam cô nương đi thông thả.”

Hảo một công tử văn nhã, hảo một Vưu Đức Ân, hảo một Vưu gia đại viện, một ngày nào đó, đều sẽ thuộc về ta. Lam Tĩnh Di ngẩng đầu nhìn Vưu phủ khí thế uy nghi, trong lòng âm thầm thề, Vưu gia thiếu phu nhân, nhất định phải là nàng!

“Tiểu Tiểu—— Tiểu Tiểu ——” Vưu Đức Ân chạy về vườn, hô to gọi nhỏ

“Tiểu thư?” Hạ Tiểu Tiểu ánh mắt ôn nhu hồng hồng, thăm dò nhìn ra.

“Còn gọi ta là tiểu thư?” Vưu Đức Ân sủng nịch búng búng cái mũi của nàng.

“A, Tiểu Tiểu quên.” Kêu tiểu thư đã tám năm, thật đúng là không dễ dàng sửa miệng, mấy ngày nay đều là kêu sai, Hạ Tiểu Tiểu le lưỡi, thay đổi cách xưng hô. “Thiếu gia, người có vẻ thật cao hứng a?”

“Thiếu gia?” Vưu Đức Ân nhú nhú mày, cái kiêu xưng hô chói tai này hắn nghe đã mấy ngày, thập phần không thích. “Tiểu Tiểu, về sau không cần gọi ta là thiếu gia, gọi ta là Đức Ân đi.” Kêu thiếu gia, cảm giác thật xa lạ.

“A? Như vậy không được?” Làm gì có nha hoàn nào lại gọi tục danh của chủ tử, hơn nữa, Lam tiểu thư cũng kêu thiếu gia là Đức Ân mà.

“Ta nói được là được! Tiểu Tiểu, ngươi bây giờ kêu tên của ta một lần nghe xem.” Vưu Đức Ân bá đạo ra mệnh lệnh.

“Ta không muốn!” Không muốn xưng hô với thiếu gia giống người khác, cảm giác giống như bị chia sẻ.

“Kêu đi, kêu đi.” Khẩu khí đã chuyển thành làm nũng.

Thực không có biện pháp, cắn chặt răng, Hạ Tiểu Tiểu mở miệng. “Đức Ân.....” Thực lúng túng, hai gò má đỏ lên.

Nghe Hạ Tiểu Tiểu kia thanh âm nhuyễn nhuyễn nhu nhu gọi tên của mình, Vưu Đức Ân cả người như tê liệt, trong lòng hoàn toàn toại nguyện, cười như thể mèo vừa trộm được cá.

“Tiểu Tiểu, về sau ngươi chỉ có thể gọi ta là Đức Ân, không được gọi thiếu gia gì hết. Nghe không

“n, Tiểu Tiểu nghe.” Đức Ân, Đức Ân, trong lòng mặc niệm vài tiếng, bên ngoài ngượng ngịu, nhưng có một tia ngọt ngào chảy qua trong lòng.

“Tiểu Tiểu.....” Thần thái thẹn thùng kia làm cho Vưu Đức Ân mê đắm, cuồng dại, duỗi tay ra, ôm lấy nữ nhân bé nhỏ kia.

“Tiểu Tiểu, ngươi có trách ta hay không?”

“Trách cái gì?”

“Trách ta rõ ràng là thân nam nhi, lại vẫn gặt người a, kỳ thật, ta cũng là không có cách khác, cha ta hấn.....” Hấn cười khở, nhớ tới tám năm cười nói.

“Tiểu Tiểu như thế nào dám trách thiếu gia, nga không, là Đức Ân, là Đức Ân. Tiểu Tiểu sẽ không trách Đức Ân, Đức Ân làm cái gì cũng đều là đúng.” Theo thói quen xưng hô thiếu gia, nhưng nhìn đến ánh mắt uy hiếp của người nọ nhú lại, lập tức sửa miệng.

Vừa lòng gật gật đầu, Vưu Đức Ân vẫn là có chút lo lắng. “Không trách ta vậy nói xem ngày đó vì cái gì đột nhiên chạy ra ngoài? Ta còn tưởng rằng ngươi tức giận.....” Làm hại hấn vài ngày lo lắng đề phòng.

“Tin tức động trời như vậy, người ta, người ta nhất thời khó có thể chấp nhận thôi.....” được ôm trong vòng tay kia không phải lần đầu tiên, hôm nay lại đột nhiên tràn ngập hơi thở của nam nhân, không khỏi làm cho Hạ Tiểu Tiểu tim đập nhanh dần, mơ màng nhìn khuôn mặt kia đột nhiên trở nên nam tính, không thể không mở miệng an ủi. “Chính là, Đức Ân chính là Đức Ân, mặc kệ là nam hay là nữ, là tiểu thư hay là thiếu gia, đều là Đức Ân na, đều là trời của Tiểu Tiểu na.”

“Thật sự không trách ta? Vậy ngươi— có thích ta không?” Sợ là bởi vì hấn là chủ tử nên nàng mới nói như vậy, vẫn còn lại một chút không yên tâm, hấn chờ mong hỏi.

“Đương nhiên thích. Tiểu Tiểu thích nhất là Đức Ân.” Hạ Tiểu Tiểu gật gật đầu khẳng định.

Nghe được những lời muốn nghe, Vưu Đức Ân khó nhịn được vui s trong lòng, vuốt vuốt mái tóc của nàng. “Tiểu Tiểu, lặp lại lần nữa, ngươi thích nhất là ai?”

“Đức Ân, Tiểu Tiểu thích nhất là Đức Ân.” Theo từ lúc chín tuổi đến nay, trong đời của nàng, chỉ có Vưu phủ, chỉ có Đức Ân.....

“Ta cũng thích nhất là Tiểu Tiểu.” Cao húng ôm Tiểu Tiểu xoay một vòng, lớn tiếng phun ra lời nói trong lòng mình, vết bánh xe trắc trở trong cuộc đời của thiếu niên Vưu Đức Ân, cuối cùng cũng bước được một bước thẳng.

24. Chương 24: Bị Bắt Đi Hàng Châu

Tiết trời trở nên mát mẻ lạnh lạnh, Vưu lão gia chính là bắt đầu chuẩn bị cho chuyến đi đến Hàng Châu của Vưu Đức Ân. Lam gia cũng đưa thư tới mấy lần, mong muốn mời Vưu Đức Ân tới Hàng Châu du ngoạn một chuyến. Đương nhiên xú tiểu tử đó ngày nào cũng viện lý do, từ chối xuất hành, chuyện này làm cho Vưu lão gia thập phần tức giận. Kết quả là, sau mùa hè nóng nực, Vưu lão gia bất chấp Vưu Đức Ân phản đối đến thế nào, nhất quyết phải an bài một chuyến đi, lệnh cho hắn ngay lập tức phải xuất phát.

“Cha, ta không thích Lam gia tiểu thư, ta không muốn đi!” Vưu Đức Ân ngồi trên ghế tức đến bốc khói.

“Lam tiểu thư là Hàng Châu đệ nhất mỹ nhân, cao quý trang nhã, người thế nào lại không thích? Ta biết người thích Hạ nha đầu, ta cũng chưa từng nói là không cho phép người thích nàng, ta chỉ muốn người cưới về thêm một vài người vợ nữa, để sinh ra thật nhiều hài tử.” Vưu lão gia trừng mắt, đập lên bàn một cái.

“Ta không muốn cưới nhiều

u vợ, cha, người nếu muốn có con cháu, ta hiện tại chỉ muốn cưới Tiểu Tiểu.” Từ lúc cả hai người đều có tình ý với nhau, nếu không phải vì lo lắng Tiểu Tiểu chưa kịp chấp nhận sự thật hắn là nam nhân, hắn đã cấp cho Tiểu Tiểu một cái danh phận từ lâu rồi.

“Không thể! Nếu người cưới nha đầu Tiểu Tiểu trước, còn có thiên kim tiểu thư nhà nào nguyện ý vào cửa làm vợ lẽ nữa! Không được, không được, tuyệt đối không được!” Cho dù yêu thích nha đầu Tiểu Tiểu, nàng cũng chỉ là một nha hoàn, như thế nào có thể trở thành Vưu gia đại thiếu phu nhân.

“Cha, người xem thường Tiểu Tiểu?” Vưu Đức Ân kinh ngạc nhìn cha mình.

“Ta, ta không có xem thường nàng, ý ta là nhà chúng ta với Lam gia là môn đăng hộ đối, hơn nữa ta thấy Lam Tĩnh Di đối với người cũng rất có tình ý..... Ai nha, thế này đi, nếu người chịu đi Hàng Châu một chuyến rồi thuận tiện cưới Lam Tĩnh Di làm vợ, người tùy ý có thể cưới Hạ nha đầu!”

“Cha, ta không nghĩ người vừa già đã quá hồ đồ như vậy. Cưng nhiên lại có thể nghĩ như vậy! Người lúc cưới nương của ta cũng là môn đăng hộ đối sao?”

“Cái này... Cái này đương nhiên không phải!” Vưu lão gia thận trọng nói, hồi tưởng lại, nương của Vưu Đức Ân chỉ là con gái của một vị tiên sinh dạy ở trường tư thực, gia cảnh tuy không giàu có, nhưng lại tri thư đạt lý, ôn nhu hiền thực, dung mạo tú lệ, nàng với Vưu lão gia lúc đó nhất kiến chung tình, ân ái ái ái.

“Cha, người có vì thân thể bệnh tật yếu nhược của nương ta mà bỏ rơi nàng không?” Trong ấn tượng của Vưu Đức Ân, vào lúc nương còn sống, thân thể nàng không khỏe mạnh, chính vì sinh cho cha một đứa con, nên sau đó bệnh tật triền miên, một vài năm sau thì qua đời.

“Ta sao có thể bỏ rơi nương người, nương người thân thể không tốt là bởi vì thuở nhỏ không được chăm sóc đầy đủ. Lúc sinh ra người nguyên khí chịu tổn thương lớn, nếu không phải vì sinh ra tiểu tử vô lại như người, nương người sao có thể ra đi sớm như vậy!” Hồi tưởng lại, Vưu lão gia vành mắt đỏ lên, nhớ tới thể tử thân thương đã qua đời sớm, bỏ lại hắn cô đơn trên thế gian này.

“Vậy người cũng biết nương ta không thể sinh con nữa, sao không cưới về một vài bà vợ lẽ, sinh cho người thêm vài đứa con?”

“Làm sao có nữ nhân nào có thể so sánh với nương người? Ai.... Ngoại trừ nương người, ai ta cũng không muốn.” Vưu lão gia thở dài nói.

Cha chính là một người si tình như thế a. Vưu Đức Ân cảm thấy mắt cũng nóng lên.

“Cha, người cả đời này, chỉ yêu một mình nương, chỉ cưới một mình nương, sao hiện tại lại ép buộc ta cưới một người mà ta không thích?” Nói vòng vo một hồi, cuối cùng cũng dẫn dụ được Vưu lão gia vào tròng.

“Ta không phải là ép buộc người cưới người khác. Chỉ là người nhìn Hạ nha đầu xem, cả hai người ở chung với nhau bao lâu rồi, bụng nàng một chút động tĩnh cũng không có....” Nhất thời không chú ý, Vưu lão gia bị đưa vào bẫy, buột miệng nói ra lời nói trong đáy lòng.

“Cha... Người...” Vũ Đức Ân ngay lập tức đỏ mặt lên. Chết tiệt! Cha như thế nào có thể nói như vậy. Hắn cùng Tiểu Tiểu, ngoại trừ sự tình không hề thoải mái lần trước (lần mà anh í lên cơn đau chân í), căn bản chưa hề xảy ra chuyện gì nữa a.

“A... Người... Xú tiểu tử này! Dám gài bẫy cha người?” Vũ lão gia thần trí đã trở lại, thẹn quá hóa giận. “Đừng nói nhiều! Ta đã chuẩn bị tốt mọi thứ cho người rồi! Người hiện tại lập tức xuất phát đi Hàng Châu! Ta không cần biết người thích ai! Lam gia người nhất định phải đến! Người đâu! Đem thiếu gia lên xe!”

“Cha —” Vũ Đức Ân giãy giụa sống chết cũng không thành, đành vô phương bị người ta kéo lên xe ngựa.

“Tức chết ta! Tức chết ta!” Bên trong cỗ xe ngựa hào hoa, Vũ Đức Ân dấn vào tường tức giận hét lên, hắn vừa bước lên, xe ngựa ngay lập tức xuất phát, bên ngoài là năm tay dấm mà hắn bỏ tiền thuê về, hiện tại, đã là gia chủ* mà cha hắn phải theo trông chừng hắn, hắn cũng không cách nào trốn thoát, nhưng mà hắn vẫn là chưa kịp tạm biệt Tiểu Tiểu. Hắn đi rồi, Tiểu Tiểu sẽ làm sao đây? Nàng sẽ lo lắng? Nàng sẽ sợ hãi? Nàng sẽ nhớ hắn? Vũ Đức Ân vành mắt từ từ đỏ lên. B ánh mắt lóe lên, ở góc xe ngựa, một đồng nệm bông động đậy làm cho hắn chú ý.

(*gia chủ: chó giữ nhà, haha)

“Là ai?” Hắn quát lên một tiếng, một tay kéo cái nệm dự phòng đó ra, một gương mặt đỏ lựng lộ ra, nhìn hắn cười ngọt ngào.

“Tiểu Tiểu? Sao lại là người? Người sao lại...”

“Hi hi, ta bí mật lên vào đây, người muốn xuất môn, ta đi chung với người a.” Hạ Tiểu Tiểu xoa mái tóc, trên tay cầm một túi đồ.

“Người, tiểu gia hỏa này, trở nên thông minh rồi a!” Xoa xoa đầu Tiểu Tiểu, làm cho tóc nàng rối lên như cái tổ chim, trong lòng hắn thập phần vui vẻ, chuyến đi này không còn phải cô đơn và nhớ nhung nữa rồi.

“Vậy sao, ta trước giờ đều rất thông minh mà phải không a! Người xem xem!” Hạ Tiểu Tiểu bĩu môi, dùng ngón tay chỉ chỉ lên y phục trên người.

Nhìn nàng như vậy, Vũ Đức Ân không nhịn được phá lên cười. “Người thế nào lại đi ăn mặc y phục của tiểu tử* vậy.”

(*tiểu tử: kẻ sai vặt)

“Cái này người không hiểu đâu, giả trang thành nam nhân sẽ an toàn hơn nha, chính là sẽ không gặp phải cái loại sắc lang như lần trước. Lúc trước ta giả trang đi theo các người tới Cẩm Phương Lâu, không có nam nhân nào nhìn ta a.” Chuyện Hoa Hoa Tiểu Bá Vương lần trước, vẫn còn làm cho nàng sợ hãi.

“Không tưởng được Tiểu Tiểu của ta hiện tại còn có rất nhiều người để ý a. Cũng không sai. Sau này xuất môn đi ra ngoài, người cứ cải trang như vậy đi theo ta.” Chỉ là, nhìn trên, nhìn dưới, nhìn trái, nhìn phải, bộ y phục vải thô của tiểu tử này, càng làm cho Tiểu Tiểu phô ra nét mi thanh mục tú, khuôn mặt nhỏ môi đỏ răng trắng, làn da mềm mại trắng trẻo, nhìn như vậy, thật làm người khác muốn cắn một cái.

“Đức Ân, người bụng sao?” Hạ Tiểu Tiểu nghi ngờ nhìn khoe miệng Vũ Đức Ân có một sợi chất lỏng.

“n....” Muốn ăn người... Nhìn ánh mắt trong veo của Hạ Tiểu Tiểu, hắn vừa thấy đói vừa thấy khát.

“Ta có đem theo đồ ăn ngon a, nếu người đói thì ta lấy cho người ăn.” Vui vẻ mở túi đồ trong tay, Hạ Tiểu Tiểu lấy ra một viên kẹo đường mà nàng thích ăn nhất, bỏ vào miệng của Vũ Đức Ân.

“Ngô, thật ngọt.” Khó khăn nhai nhai rồi nuốt xuống, Vũ Đức Ân không ngừng bực bội tự hỏi, từ lúc nào phòng bếp ở nhà tay nghề nấu nướng tệ đến như vậy? Khi nào quay lại phải kêu cha đổi người mới được.

“Ta làm kẹo đường có ngon không?” Hạ Tiểu Tiểu chỉ nói một câu ngắn, đã dọa Vũ Đức Ân một phen.

“Là người làm?” Cúi đầu nhìn xuống túi đồ. “Bên trong túi đồ này là?”

“Đều là đồ ăn ta tự làm a, người nhìn xem, có mai hoa cao, nguyệt nha tô, kẹo đường, còn có....” Đều là nàng tự mình xuống bếp làm, đương nhiên là, người ở bếp ăn cũng có chỉ điểm một chút.

“Người làm những thứ này?” Nàng nói nàng tự xuống bếp, đừng nói là trong túi này toàn là đồ ăn. “Tiểu Tiểu, người đừng nói với ta, người chỉ đem theo những thứ này trốn ra ngoài?” Tiền đâu? Quần áo đâu?

“A? Ta quên mất ....” Tiểu Tiểu gãi đầu, nàng đi theo Vương Đức Ân chín năm, quần áo thực phẩm đều có người an bài cho, cũng chưa bao giờ cần xài tiền, cho nên nàng đối với ngân lượng không có khái niệm gì.

“Tiểu Tiểu, người không đem ngân lượng theo, ngân lượng của ta thì bị cha ta tịch thu hết rồi, chúng ta xem ra không thể chạy trốn rồi, chỉ có thể cùng nhau đến Lam gia ăn uống.” Mộng tưởng chạy trốn, giờ đã bị một túi đồ ăn vặt làm tiêu tan.

“Chạy trốn? Sao lại chạy trốn? Không phải muốn tới Hàng Châu đi chơi một chuyến sao? Đức Ân, người nói đi, người tại sao lại bỏ rơi Tiểu Tiểu một mình đi Hàng Châu du ngoạn?” Chuyện này làm cho nàng thực đau lòng, cũng may là nàng cơ trí thông minh, đã kịp bí mật trốn lên xe ngựa.

“Cái này... Cái này là bởi vì... Bởi vì ta không muốn tới Lam gia ở Hàng Châu ăn nhờ ở đậu, không cần bọn họ tiếp đãi, tự chúng ta đi du ngoạn không phải vẫn vui hơn sao. Nhưng mà hiện tại, chỉ có thể tới Lam gia mà thôi.” Cảm giác tội lỗi bắt đầu lan ra.

“Lam gia? Nhà của Lam tiểu thư sao?” Bỗng dưng trong đáy lòng dấy lên một loại cảm giác không rõ ràng khó nói ra, Hạ Tiểu Tiểu khó chịu nhíu mày lại.

“Tiểu Tiểu, người đừng nghĩ nhiều a, ta cùng Lam tiểu thư không hề có chuyện gì, ta căn bản không muốn tới Lam gia, là cha ta ép buộc ta đi.... Tiểu Tiểu, người phải tin tưởng ta, ta thực sự cùng Lam tiểu thư không có gì.” Vương Đức Ân nhìn thấy Hạ Tiểu Tiểu nhíu mày, hoảng hốt vội vàng giải thích.

“Tới Lam gia thì sao? Lam tiểu thư là người rất tốt a. Người cùng Lam tiểu thư có chuyện gì sao? Ta sao lại không biết?” Khó hiểu nhìn bộ dạng lo lắng của Vương Đức Ân, Hạ Tiểu Tiểu chuyển qua cảm giác hưng phấn. “Đức Ân, Hàng Châu khẳng định là rất vui a, Lam tiểu thư nếu muốn đưa người ra ngoài dạo chơi, người nhất định phải đem ta theo a.”

“Hắc hắc, chuyện này đương nhiên rồi.” Hai tiếng cười cùng vang lên, Vương Đức Ân giúp Hạ Tiểu Tiểu chải lại mái tóc rối tung, rồi đội lên một cái mũ của tiểu tử, không dám nói thêm gì nữa, Vương Đức Ân yên tĩnh hưởng thụ một chuyến đi đã có người bầu bạn.

Đoàn người đối với sự xuất hiện bất ngờ của Hạ Tiểu Tiểu, chỉ ngạc nhiên một lúc, sau đó lại tiếp tục lên đường, tựa hồ đã quen nhìn Vương Đức Ân cùng Hạ Tiểu Tiểu luôn ở cạnh nhau như vậy.

Lộ trình trên xe thật thoải mái và vui vẻ, không quá vài ngày, bọn họ đã đặt chân lên đất của thành Hàng Châu

Hàng Châu Lam phủ, trước cửa có một vài tên gia đình cung kính im lặng đứng chờ, nhìn thái độ bọn họ như vậy, có thể thấy được Lam gia luật lệ rất nghiêm khắc.

“Vương thiếu gia, hoan nghênh hoan nghênh, mời vào trong dùng trà.” Quản gia Lam gia nhiệt tình nghênh tiếp Vương Đức Ân.

“Làm phiền người rồi, Lam lão gia đâu?” Vương Đức Ân lịch sự hỏi.

“Lão gia cùng tiểu thư đang ở tại sảnh đường đợi người. Mời đi theo ta.” Quản gia trong lòng thầm gạt đầu, vị Vương thiếu gia này, rất lễ phép lịch sự, không kiêu căng cuồng ngạo, cả người toát lên tư chất văn nhã, không giống như trong lời đồn đãi.

Bên trong sảnh đường, Lam lão gia, Lam phu nhân cùng Lam Tĩnh Di vẫn đang ngồi đợi, Lam Tĩnh Di mặc dù nhìn có vẻ lạnh nhạt, nhưng thật ra nàng đang nhìn chằm chằm về hướng cửa, trong ánh mắt lộ ra tâm tư không yên lòng.

Hừ, con của hồ ly yêu mị cũng chỉ là hồ ly yêu mị, đều không an phận như nhau! Lam phu nhân căm ghét nhìn ánh mắt của Lam Tĩnh Di.

Lam lão gia có hai nam tử và hai nữ nhi, trong đó, hai nam tử và một nữ nhi là do Lam phu nhân sinh ra. Lam Tĩnh Di là Lam gia nhị tiểu thư, thực ra là Lam lão gia trong một lần ra ngoài, bị người ta chuốc say sau đó cùng một cô nương trong kỹ viện triển miên một đêm rồi sinh ra. Cô nương này thâm tâm đã có kế

hoạch, biết Lam lão gia xuất thân từ một nhà giàu có, không chỉ tính cách nghiêm túc mà còn rất có lương tâm, nên cố tình không dùng bất cứ biện pháp phòng ngừa nào, sau khi có thai bụng to ra liền tìm tới Lam lão gia, Lam lão gia không còn cách nào khác đành phải nói với phu nhân, nhận nàng làm thiếp.

25. Chương 25: Hàng Châu Lam Phủ

Xuất thân từ thanh lâu, trời sinh tính tình tự do không thích ràng buộc, là một nữ nhân khát vọng có người chăm sóc bảo vệ, làm sao chịu được tính tình cổ hủ nghiêm cẩn của Lam lão gia, sau khi sinh nữ nhi xong, liền bỏ đi. Lam Tĩnh Di từ nhỏ đã giống nương của nàng như từ một khuôn mẫu đi ra, Lam phu nhân mỗi ngày nhìn thấy khuôn mặt xinh đẹp của nàng, càng hận nữ nhân từng mị hoặc trượng phu của mình, cho nên đương nhiên là không hề thích nàng, chỉ là đồ ăn thức uống lần tiên bạc tiêu xài không thể bạc đãi nàng.

Nhiều năm qua, Lam gia kinh doanh không tốt, đã trở nên yếu thế, nghe nói Vương gia tuyển chọn vợ cho người kế thừa, Lam phu nhân liền gửi Lam Tĩnh Di tới, muốn dùng bộ dạng mỹ mạo của nàng tiến vào làm chủ sự Vương gia, như vậy đối với Lam gia cũng có điểm lợi. Không ngờ lời đồn truyền đến, nói Vương thiếu gia kia là loại biến thái, Lam lão gia tức giận, phái người đưa Lam Tĩnh Di quay về, Lam phu nhân vốn rất là mất hứng, nhưng cũng không ngờ Lam Tĩnh Di sau khi trở về, một lòng một dạ khẩn cầu Lam lão gia, nói là không phải Vương thiếu gia thì nàng sẽ không cưới, Lam lão gia bất đắc dĩ, đành phải viết thư mời Vương thiếu gia đến phủ dụ n

goạn, thuận tiện nhìn xem bộ dáng và nhân phẩm của Vương thiếu gia kia. Không nghĩ tới Vương thiếu gia kia là người không có lễ nghĩa, viện đủ mọi lý do, tới bây giờ mới đến.

“Hừ!” Nghe được tiếng bước chân từ xa, Lam lão gia đột nhiên đặt cái ly trà xuống bàn thật mạnh.

Lam Tĩnh Di vội vàng ngồi xuống, mắt nhìn xuống mũi, làm ra một vẻ lạnh nhạt khuê tú.

Vương Đức Ân vừa đi đến đại sảnh, liền cảm thấy không khí thập phần áp lực, không khỏi nhíu mày, nhìn tới Lam lão gia cùng Lam phu nhân đang ngồi giữa đại sảnh, lập tức chuyển sang khuôn mặt tươi cười. “Lam lão gia, Lam phu nhân, cảm tạ hai người nhiệt tình, tiểu chất tới bái phỏng, có chút quà sơ sài, mong hai người nhận cho.” Phất tay ý bảo Hạ Tiểu Tiểu đem một ít lễ phẩm lại đây.

Hạ Tiểu Tiểu? Lam Tĩnh Di không khỏi tròng mắt, nhìn gã sai vặt nhỏ xinh trước mắt. Không phải Hạ Tiểu Tiểu thì còn là ai? Không nghĩ tới, hần cư nhiên mang theo nàng cùng nhau đến đây. Lam Tĩnh Di oán hận cắn môi.

Hảo một quý công tử nho nhã! Lam lão gia ánh mắt sáng ngời. Không nghĩ tới Vương thiếu gia trong lời đồn đãi nhìn qua lại rất văn nhã, cảm thấy thập phần vừa lòng với ánh mắt của Lam Tĩnh Di, khẩu khí cũng vui vẻ một chút. “Đức Ân hiền chất thật là khách khí, đi đường chắc đã mệt, tạm thời hậu viện đã được dọn dẹp đầu vào đây. Hiền chất đi nghỉ ngơi trước, buổi chiều sẽ tổ chức cho người một buổi tiệc tẩy trần.”

“Cám ơn Lam lão gia. Chỉ là không biết tiểu chất có thể có một yêu cầu hay không, tiểu chất ở nhà quen không gặp nhiều người, bên người chỉ lưu lại một người hầu, cho nên trong thời gian làm phiền, có thể đừng phái hạ nhân khác tới hầu hạ hay không?”

“Được, được, chuyện nhỏ ấy đương nhiên không thành vấn đề. Tĩnh Di, người mang Đức Ân về hậu viện đi.” Lam lão gia nhìn Lam Tĩnh Di gật đầu.

“Vâng. Cha.” Cung kính cúi đầu, đứng dậy. Ý bảo Vương Đức Ân đi theo nàng. Khuê tú nhà danh gia trước mặt mọi người không thể không hiền thực, cho nên vừa rời khỏi đại sảnh, thoát khỏi tầm mắt những người khác, Lam Tĩnh Di xinh đẹp đột nhiên trở nên phóng đảng.

“Đức Ân, người như thế nào mà bây giờ mới đến.” Thanh âm hướng đến Vương Đức Ân, nhu nhược vô cùng.

“Lam, Lam tiểu thư.....” Vụ Đức Ân nhất thời mặt đầy mồ hôi. Ánh mắt thỉnh thoảng liếc về Hạ Tiểu Tiểu đứng phía sau.

“Đức Ân. Từ biệt Dương Châu đã hai tháng. Người có nhớ tới người ta? Người ta ngày nào cũng trông, đêm nào cũng ngóng. Rốt cục đã chờ được người đến đây.” Bĩu bĩu đôi môi đỏ mọng mê người, ánh mắt câu hồn, hai tay vội vàng nắm lấy cánh tay Vụ Đức Ân, cố ý ưỡn bộ ngực ma sát vào cánh tay hắn, lại dùng thêm giọng nói ngọt ngào. Nam nhân nào có thể chịu nổi? Lam Tĩnh Di thập phần hài lòng với biểu hiện của mình.

“Lam, Lam tiểu thư! Đức Ân dọc đường đi cả người đầy bụi bặm. Lam tiểu thư đừng tự làm bẩn quần áo.” Dùng sức rút cánh tay mình ra, Vụ Đức Ân cả người đổ mồ hôi. Ra sức tránh né ánh mắt kia, nhìn chăm chăm vào Hạ Tiểu Tiểu đứng phía sau, sợ

Sự hấp dẫn mà nàng chuẩn bị kỹ càng thất bại, Lam Tĩnh Di tức giận buồn bã không dứt, càng oán hận khi nhìn thấy ánh mắt khó chịu của người kia. Vừa đi tới hậu viện đã được dọn dẹp tốt, Vụ Đức Ân vội vàng lôi kéo Hạ Tiểu Tiểu đi nhanh vào phòng, viện cớ thân thể không khỏe, liền đóng cửa không tiếp Lam Tĩnh Di. Hạ Tiểu Tiểu! Ta sẽ không thua người! Vụ Đức Ân, người là của ta! Lam Tĩnh Di oán hận thề thốt, về mặt cay độc.

“Tiểu Tiểu. Người không sao chứ?” Đi vào phòng, Vụ Đức Ân liền khẩn trương nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của Hạ Tiểu Tiểu phủ đầy mây đen dày đặc.

“Tiểu Tiểu không có sao a.” Ngỡ khí ra vẻ thoải mái, hơi hơi để lộ ra vị dấm chua.

“Tiểu Tiểu, người không được nghỉ nhiều, Lam tiểu thư kia thật sự là rất kỳ quái, quần quít lấy ta, ta một chút đều không thích nàng, là sự thật!” Vụ Đức Ân chỉ tay lên trời thề thốt.

“Lam tiểu thư xinh đẹp như vậy mà người không thích?” Nhân quang của Đức Ân thật cao, một đại mỹ nữ như vậy mà không thích, vậy thì cái loại cây cỏ nhỏ bé như nàng..... Hạ Tiểu Tiểu cúi đầu có chút ủ rũ.

“Nàng xinh đẹp? Ta không chú ý a, người khác ra cái dạng gì ta đều không để ý a, ta chỉ nhìn Tiểu Tiểu nhà ta, tóc đen đen đích thực rất đẹp, ánh mắt rất có tinh thần, cái miệng nhỏ nhắn hồng hồng đích thực mê người, cánh tay nhỏ bé mềm mại nắm lấy có cảm giác rất thích, thật sự là càng nhìn càng thấy đẹp, càng nhìn trong lòng càng yêu thích.” Hắn nói một mạch, nói đến khi vẻ lo lắng của Hạ Tiểu Tiểu tan dần, khóe miệng nhếch lên.

“Nàng nói: Đức Ân, người như thế nào mà bây giờ mới đến? Người ta ngày nào cũng trông, đêm nào cũng ngóng. Rốt cục đã chờ được người đến đây. Nói như vậy người cũng không thích?” Hạ Tiểu Tiểu không buông tha Vụ Đức Ân, học giọng điệu nói chuyện Lam Tĩnh Di tiếp tục hỏi.

Nghe được thanh âm ngọt ngào ôn nhu của Hạ Tiểu Tiểu, làm ra vẻ bắt chước nói lại những lời kia, Vụ Đức Ân cả người cảm thấy tê liệt. “Tiểu Tiểu, ta vẫn là thích nhất là nghe người Ân Ân người nói cái gì cũng đều dễ nghe.”

“Ta biết Đức Ân tốt nhất mà!” Hạ Tiểu Tiểu cuối cùng cũng vui vẻ ra mặt.

Thực nguy hiểm a, Vụ Đức Ân một phen mồ hôi lạnh, bị chính lời nói của mình làm cho cả thân người rùng mình một cái.

“Chỉ là, Lam tiểu thư không nhận ra ta sao? Ta không phải là nên nói cho nàng ta là Hạ Tiểu Tiểu sao? Nàng đối với ta tốt lắm, ài, giấu diếm nàng là không tốt mà?” Lam tiểu thư là người tốt như vậy, giấu diếm nàng rất có cảm giác tội lỗi a.

“Người mặc quần áo tiểu tư, nàng không chú ý tới đâu? Ta thấy cũng không nên nói, dù sao chúng ta cũng chỉ ở vài ngày rồi đi.” Vụ Đức Ân lạnh nhạt nói.

Trải qua một bữa tiệc tẩy trần, Vụ Đức Ân xem như tạm thời dàn xếp ở lại Lam phủ, Lam lão gia cứ luôn ám chỉ hôn sự của hắn cùng Lam Tĩnh Di, bị hắn giả vờ ngốc nghếch qua mặt. Chỉ là, cách ngày lại có một phong thư làm cho hắn bức bối, Vụ lão gia nói: “Mặc kệ người thích ai, muốn trở về thì phải dẫn con dâu của ta về theo!” Đây, đây..... Lão cha, sao không thể nhượng bộ hắn?

Sự tình đã thế này, đành chấp nhận, mặc dù trên người không có một chút ngân lượng, nhưng cũng không hề lo lắng, mỗi ngày cùng Hạ Tiểu Tiểu tán gẫu nói chuyện phiếm với nhau, xuất môn đi dạo, nhìn phong cảnh Hàng Châu xinh đẹp tuyệt trần, nhìn ngắm những thứ lạ lùng mới mẻ, hạ nhân đi theo bên người cũng sẽ lo trả tiền, nhưng mà nếu muốn hỏi bọn hắn ngân lượng để ở đâu, thì thật không có cách. Ngày nào cũng có thể xem là rất hài lòng — nếu như không có Lam Tĩnh Di kia.

Sáng sớm, Vũ Đức Ân rời giường, ngoài ý muốn lại nhìn thấy Lam Tĩnh Di, không khỏi nghi ngờ gia giáo của Lam phủ có vấn đề, một người khuê tú, mới sáng sớm đã xông vào phòng nam nhân, chuyện này là bình thường ư? Chủ yếu chính là, thời tiết rõ ràng trở lạnh, nàng lại còn ăn mặc càng ngày càng lộ liễu, thật sự là.....Thở dài trong lòng, Vũ Đức Ân ép bản thân tiến lên hỏi. “Lam tiểu thư, hôm nay dậy sớm như vậy à.”

“Đức Ân, người ra đây, ta đem điểm tâm tới cho người, mau lại đây ăn đi.” Lam Tĩnh Di biểu hiện giống như thê tử hiền lương.

“Lam tiểu thư người khách khí rồi, chuyện như vậy để cho hạ nhân làm là được.” Vũ Đức Ân nhắc nhở lần thứ 101.

“Đức Ân, người như thế nào còn cứ gọi ta là Lam tiểu thư? Cha ta thực thích người, hôn sự của chúng ta cha cũng đã đồng ý, người nên gọi ta là Tĩnh Di mới đúng.” Làm ra vẻ khêu gợi nói xong, xoay người bưng lên một chén cháo, không hề e dè xoay người làm lộ ra bộ ngực. “Nào, Đức Ân, ăn cháo.....”

“Tiểu — tử!” Vũ Đức Ân sợ hãi cách ra ba thước, nhìn thấy Hạ Tiểu Tiểu ánh mắt lơ mơ vừa ngủ dậy, lẩm bẩm nói. “Người dậy rồi à.”

“n? Sao vậy?” Hạ Tiểu Tiểu mới vừa bước ra khỏi cửa sương phòng, tập trung tinh thần nhìn lại. “A, Lam tiểu thư hôm nay đến đây thật sớm nga.....”

“Hừ! Chủ nhân đều đã rời giường, kẻ hầu như người lại còn ngủ!” Lam Tĩnh Di trừng mắt liếc Hạ Tiểu Tiểu một cái, càn ra vẻ thân thiết tới gần Vũ Đức Ân, kéo hắn ngồi xuống bên cạnh bàn.

“Lam tiểu thư, người.....” Nếu ở Vũ phủ, hắn đã sớm đuổi đi ra ngoài!

“Đức Ân—” Khiêu gợi liếc mắt với Vũ Đức Ân một cái, Lam Tĩnh Di tựa như không nhìn thấy Hạ Tiểu Tiểu, nghiêng người về phía hắn, dứt hắn ăn. “Đức Ân, người dẫn theo một kẻ sai vật không hiểu lễ nghĩa như vậy, khẳng định đã chịu khổ à? Vì cái gì không mang theo Tiểu Tiểu đến? Nàng đáng yêu như vậy, ta cũng nhớ nàng. Vốn nghĩ người lần này mang nàng đến, ta sẽ nhận nàng làm muội muội, ta còn có ý định dẫn nàng đi du ngoạn Hàng Châu thật nhiều à.” Nói xong, mặt còn hơi hơi đỏ lên.

Lam tiểu thư nhớ nàng? Hạ Tiểu Tiểu ngốc nghếch đứng một bên nghe vậy cảm động vạn phần, thậm chí muốn tiến lên bọc lộ thân phận.

“Đức Ân, Tiểu Tiểu hầu hạ người đã lâu? Chúng ta sau khi thành người nhất định phải chấp nhận nàng làm thiếp hoặc là tìm một người thật tốt để gả nàng. Không thể bạc đãi nàng nga.” Lời nói kế tiếp, lại làm cho khuôn mặt nhỏ nhắn của Hạ Tiểu Tiểu trắng bệch.

Đức Ân phải cùng Lam tiểu thư thành thân? Hạ Tiểu Tiểu hồn bay phách lạc đứng lên, nhìn thấy đôi tuấn nam mỹ nữ trước mắt, nhất thời cảm thấy bản thân mình là dư thừa, kìm lại nước mắt, nàng lập tức bỏ chạy.

“Người.....” Vũ Đức Ân trừng mắt nhìn Lam Tĩnh Di, chán ghét liếc một cái, nhanh chân đuổi theo, nếu Tiểu Tiểu hiểu lầm, hắn có hủy nát Lam gia cũng không đủ.

“Vũ Đức Ân!” Lam Tĩnh Di nhìn theo bóng dáng Vũ Đức Ân tức giận thét một tiếng chói tai.

Ồ..... Đức Ân phải cùng Lam tiểu thư thành hôn, ô..... Hạ Tiểu Tiểu lao ra khỏi Lam phủ, nước mắt không thể khống chế được nữa trào ra ngoài.

“Tiểu Tiểu— Tiểu Tiểu —” Nghe thấy phía sau truyền đến thanh âm khẩn trương quát to, nàng lại càng chạy nhanh, hiện tại nàng một chút cũng không muốn nhìn thấy Đức Ân, nàng thật là xấu tính, Lam tiểu thư người tốt như vậy, cùng Đức Ân là một đôi trời sinh, vì sao nàng lại không vui trong lòng, thật muốn khóc, thật muốn khóc.

“Phanh!” Va chạm thật mạnh, làm cho Hạ Tiểu Tiểu hoa mắt choáng váng đầu óc, ngồi bệt dưới đất.

“Ai! Người nào đi đường không có mắt! Ngay cả Phùng ông nội nhà ngươi cũng dám đụng phải! Không muốn sống nữa sao!” Một tiếng gầm ở trên đỉnh đầu, hạ Tiểu Tiểu ngẩng đầu, chớp chớp mắt nhìn, rồi lại chớp chớp mắt nhìn, người trước mặt này, có điểm quen..... Lại có điểm không quen..... Người này, như thế nào lại giống Hoa Hoa Tiểu Bá Vương đến vậy a.

CHƯƠNG 26: GẶP LẠI PHÙNG THẠC ĐẦU ÓC BỊ HU

“Nha.....” Thấy Hạ Tiểu Tiểu ngẩng đầu, người kia phát ra một tiếng than sợ hãi, da thịt mỏng manh, khuôn mặt nhỏ nhắn nước mắt như mưa, ánh mắt mông lung chớp chớp nhìn hắn, thật đáng yêu, thật đẹp, thật là một tiểu nam nhân đáng yêu a..... Trái tim trong ngực hắn không khỏi đập bình bình.

“Ngươi..... Là người hầu của nhà nào?” Hắn không tự kìm hãm được thân mình, hai tay sờ lên khuôn mặt nhỏ nhắn thanh tú kia, oa, cảm giác này..... Hai mắt hắn bắn ra dục hỏa nồng đậm.

“.....” Thật đáng sợ, Hạ Tiểu Tiểu cả người cứng ngắc, bị kia ánh mắt dọa đến mức không dám động đậy.

“Mặc kệ ngươi là người hầu nhà ai, sau này chỉ có thể là của Phùng Thạc ta, ta sẽ hảo hảo thương ngươi. Người đâu, đem người này mang về phủ cho ta.” Hôm nay thật sự là một ngày tốt lành, vừa ra khỏi cửa đã gặp được một tiểu vưu vật* như vậy, Phùng Thạc cười dâm không dứt.

Cái gì?! Phùng Thạc?! Vỡ kịch cũ lại tái diễn sao, Hạ Tiểu Tiểu quả thực té ngã xuống đất, đây là loại cái gì thế? Giả dạng nam nhân cũng có người ve vãn? Giả dạng nam nhân cũng không an toàn sao?

“Ngươi!” Hạ Tiểu Tiểu cố gắng lấy dũng khí, đập mạnh vào bàn tay bắn thủ trên mặt nàng, đứng dậy, lắp bắp nói. “Này, này vị kia..... Ngươi có lầm không? Ta là nam nhân a.”

“Không lầm, ta chính là muốn ngươi!” Không sợ gió thu thổi vù vù, Phùng Thạc phe phẩy cây quạt trong tay.

“Ta không phải nữ nhân!” Hạ Tiểu Tiểu lại thanh minh, sợ là thân phận nữ nhân của mình bị bại lộ.

“Vô nghĩa! Ta không phải là kẻ đui a! Không lẽ nhìn không ra ngươi là nam nhân hay nữ nhân a? Đúng vậy, ngươi là nam nhân, ngươi nếu không phải là nam nhân thì ta cũng không phải nha. Ta hiện tại thích nam nhân như ngươi vậy, thật đẹp, thật khiến người mất hồn. Hoặc là, ngươi ngoan ngoãn theo ta hồi phủ. Hoặc là..... Hừ! Người đâu!!” Phùng Thạc bá đạo hô to, hơn mười gia đình phía sau tụ tập lại bước lên.

“Chậm đã!” Thời khắc máu chốt, Vưu Đức Ân vừa kịp chạy lên, kéo Hạ Tiểu Tiểu về phía sau bảo vệ.

“Đức Ân, hắn.....” Thật là kỳ quái a, Hạ Tiểu Tiểu không hiểu.

“Tiểu Tiểu. Đừng sợ. Không có việc gì đâu.” Nhẹ giọng an ủi, nhìn thấy Phùng Thạc bên cạnh, Vưu Đức Ân ngạc nhiên. “Phùng Thạc. Là ngươi?”

“Vưu Đức Ân! Lại là ngươi?” Phùng Thạc nhìn thấy Vưu Đức Ân anh hùng cứu mỹ nhân, cũng ngạc nhiên, trong lòng âm thầm kêu khổ. Từ lần trước đắc tội Vưu gia cùng Hồng gia, hắn suýt chút nữa khó giữ được cái mạng nhỏ này. Vì muốn rời khỏi nơi ác mộng kia, thân thể còn chưa khỏe lại, hắn đã vội chuyển cả nhà đến Hàng Châu, hơn nữa lại còn biết sửa sai, tuyệt đối không ve vãn nữ nhân, đối thành ve vãn nam nhân, hắn đều làm được. Như vậy mà còn có thể đụng tới tên ôn thần Vưu Đức Ân này?

“Vưu Đức Ân. Ngươi như thế nào lại ở chỗ này?” Chẳng lẽ nữ nhân phải cùng hắn tranh giành, nam nhân cũng phải cùng hắn tranh giành? Lời đồn đãi quả nhiên là thật, Vưu đại thiếu gia quả nhiên là rất biến thái!

“Phùng Thạc, ngươi lòng dạ không thay đổi, cứ nhiên dám trên phố cưỡng đoạt dân nữ!” Vưu Đức Ân lớn tiếng mắng.

“Cưỡng đoạt dân nữ? Vưu Đức Ân. Con mắt nào của ngươi thấy ta cưỡng đoạt dân nữ?!” Phùng Thạc kháng nghị.

“Người còn dám không thừa nhận! Người vừa rồi không phải.....” Vũ Đức Ân xoay người chỉ vào Hạ Tiểu Tiểu, mới phát hiện ra, Hạ Tiểu Tiểu rõ ràng là ăn mặc theo kiểu nam nhân, không khỏi choáng váng nghĩ ngợi, đã như vậy sao còn có thể trêu chọc

“Người hiện tại sao lại cường đoạt nam nhân?” Vũ Đức Ân khiếp sợ, không dám tiết lộ thân phận nữ nhân của Tiểu Tiểu, chỉ có thể giả ngốc.

“Người quản ta? Ta hiện tại cảm thấy nam nhân so với nữ nhân còn đáng yêu hơn được chưa?” Phùng Thạc ngạo mạn nói. “Họ Vũ kia, ta lần này không đụng tới bảo bối nha hoàn của người, người đừng ở nơi này nói nhảm, phá hư chuyện tốt của ta.” Nhắc tới cái nha hoàn kia, lại nhìn kẻ hầu xinh đẹp này, càng nhìn càng thấy cùng nha hoàn kia có điểm giống nhau? Phùng Thạc một bụng nghi hoặc.

“Đức Ân, người thấy hắn có phải lần trước bị người đánh hỏng đầu óc rồi hay không?” Hạ Tiểu Tiểu phía sau Vũ Đức Ân lộ đầu ra, hỏi nghi vấn trong đáy lòng.

“n, hình như là vậy.....” Vũ Đức Ân gật gật đầu, đột nhiên lại hung hăng gõ lên trán Hạ Tiểu Tiểu một cái. “Để người chạy loạn, nhìn xem, lại gặp phải chuyện thế này đây?” Vội vàng chạy ra, cũng không mang theo gia đình, trên người cũng không có ngân lượng, nhìn thấy chung quanh hơn mười tên lực lưỡng, Vũ Đức Ân liên tục thở dài, sự việc hôm nay nên giải quyết như thế nào a.

“Ta nói, Phùng huynh, chúng ta hai người coi như là không đánh nhau thì đã không quen biết, người này là người hầu của nhà ta, từ nhỏ đã đi theo ta, lần này có thể nể mặt ta, buông tha hắn hay không?” Chuyện cho tới bây giờ, chỉ có thể nhẹ giọng thương lượng.

Đáng tiếc, trên đời chính là có người như Phùng Thạc, nói nhẹ thì khi, nói nặng mới sợ. Nhìn thấy Vũ Đức Ân thấp giọng hạ khí, Phùng Thạc cư nhiên kiêu ngạo đứng lên. “Vũ Đức Ân, nơi này là Hàng Châu, không phải Dương Châu nơi Vũ gia các người một tay che trời, thế nào? Muốn đoạt người từ trong tay Phùng ông nội ta? Chỉ sợ người không đủ khả năng?”

“Người.....” Con mẹ nó, sớm biết vậy, lúc trước nên sai người đánh hắn một gậy chết luôn cho xong. Âm thầm nắm chặt tay Hạ Tiểu Tiểu, sự việc hôm nay, e là không thể tốt lành, phải chuẩn bị từ lúc mà chạy.

“Cút!” Cũng không thèm liếc mắt nhìn Phùng Thạc một cái, Tề Tự Hiền lạnh lùng, khóe miệng mím chặt lại, có thể thấy được hắn thực mất kiên nhẫn, cơn tức có áp lực rất lớn.

“Vâng! Vâng! Cút! Cút! Còn thất thần cái gì, còn không mau cút đi!” Phùng Thạc bị dọa tè ra quần, cùng bọn gia đình đảo mắt một cái đã không còn thấy bóng dáng.

“Tề huynh, đã lâu không gặp, hôm nay may mắn gặp được người, thật sự là thật cảm ơn.” Vũ Đức Ân tiến lên chấp tay cảm tạ, không ngờ Tề Tự Hiền đều không để ý tới hắn, chỉ gắt gao nhìn chằm chằm Hồng Tử Duyên, trong ánh mắt tựa hồ có một ngọn lửa giận đang thiêu đốt.

“Ách, Tiểu Tiểu, ta đột nhiên nhớ tới đến ta còn có chuyện, người giúp ta chặn đường, ta đi trước một bước.” Hồng Tử Duyên vội vàng hung hăng đẩy Hạ Tiểu Tiểu về phía Tề Tự Hiền, rồi xoay người bỏ chạy.

“A—” Hạ Tiểu Tiểu xui xẻo còn chưa kịp biết xảy ra chuyện gì, thét chói tai ngã về Tề Tự Hiền.

“Đáng chết!” Tề Tự Hiền chỉ có thể đứng lại đỡ lấy Hạ Tiểu Tiểu, một tay đem nàng đẩy vào trong lòng Vũ Đức Ân, nhìn theo bóng dáng chạy trốn phía trước, hắn hung hăng mắng một tiếng, sau đó quay lại nói một câu “Sau này còn gặp lại”, rồi liền phi thân đuổi theo.

“Tiểu Tiểu, người không sao chứ?” Vũ Đức Ân bị dọa đến biến sắc khẩn trương kiểm tra Hạ Tiểu Tiểu, vừa rồi nếu ngã sắp xuống, thật sự là không dám tưởng tượng, Hồng Tử Duyên đáng chết, phải nói Tề huynh sau khi bắt được nàng rồi nhất định phải đánh mông nàng!

“Ta không sao, ta không sao.” Hạ Tiểu Tiểu kinh hồn chưa kịp định thần vỗ vỗ ngực, lo an ủi cái nam nhân sắc mặt còn sợ hãi hơn nàng.

“Không có việc gì là được, chúng ta mau trở về thôi.” Vũ Đức Ân xanh mặt, quyết tâm về sau bất luận đi đâu, đều phải giữ Hạ Tiểu Tiểu bên cạnh, tránh việc trong nháy mắt xảy ra chuyện như vừa rồi.

“Tử Duyên cùng Tề đại ca sao lại thế này? Tề đại ca đến đây, Tử Duyên vì cái gì lại bỏ chạy?” Hạ Tiểu Tiểu rất là khó hiểu, không phải vừa nãy nói “Tự Hiền nhà ta” sao? Vì cái gì lúc sau lại chạy trốn?

“Tiểu Tiểu!” Không hài lòng vì nàng đem tất cả tâm tư suy nghĩ đặt trên người khác, Vũ Đức Ân nắm thật chặt cánh tay Hạ Tiểu Tiểu, ý bảo nàng nên chú ý tới một người là hấn thôi.

“Bớt lo chuyện người khác đi, chúng ta trở về.”

“Nga.....” Khó không thể chú ý tới Vũ Đức Ân sắc mặt đang không tốt, Hạ Tiểu Tiểu ngoan ngoãn đáp. Chỉ là tưởng tượng đến chuyện hồi Lam phủ, nghĩ đến Lam tiểu thư, nghĩ đến sự tình lúc sáng sớm, khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng, nhất thời muốn khuyu xuống.

CHƯƠNG 27: LAM TIỂU THƯ ĂN MIỆNG CỦA THIẾU GIA

“Đức Ân.....” Lo lắng suốt đoạn đường, trở lại phòng, Hạ Tiểu Tiểu mới do dự mở miệng.

“Chuyện gì?” Vũ Đức Ân sắc mặt không tốt, khẩu khí cũng có chút gấp gáp, Hạ Tiểu Tiểu rúm mình lại một chút, cố gắng lấy dũng cảm nói. “Đức Ân, thật ra, Lam tiểu thư là người rất tốt, hơn nữa, hơn nữa, cũng rất xứng với người.....” Cố gắng nói ra những lời nói này, cảm giác tim như bị dao đâm.

“Hạ Tiểu Tiểu! Người có biết người đang nói cái gì không?!” Vũ Đức Ân vốn đang tức giận bản thân mình không có năng lực bảo vệ Hạ Tiểu Tiểu, nghe vậy quả thực không dám tin vào lỗ tai mình, ngọn lửa phẫn nộ từ từ nổi l trong lòng.

“Ta, ta là nói, Lam tiểu thư thật sự tốt lắm, dù lúc người còn là Vũ tiểu thư, nàng đã nói tốt cho người, các người, các người, nhìn qua thực rất xứng.....” Hít hít cái mũi, dù chết cũng phải ngăn không cho nước mắt rơi xuống, Hạ Tiểu Tiểu không rõ bản thân mình là bị làm sao vậy, Lam tiểu thư là người tốt, Đức

n sẽ hạnh phúc đúng không? Vì cái gì, nàng lại đau lòng đến vậy?

“Hạ Tiểu Tiểu! Người giỏi lắm! Người được lắm! Người muốn đem ta cho người khác phải không?” Vũ Đức Ân bộ mặt dữ tợn, chẳng lẽ hấn đối với nàng biểu đạt còn chưa đủ rõ ràng sao? Vì cái gì, nàng phải giẫm đạp lên trái tim hấn như vậy?

“Được lắm, được lắm!” Hấn cười lạnh vài tiếng. “Hạ Tiểu Tiểu, ta sẽ làm như sở nguyện của người!” Nói xong, đập cửa bỏ ra ngoài.

“Ồ.....” Hạ Tiểu Tiểu trong phòng, rốt cục nhịn không được khóc rống ra tiếng, Đức Ân thật hung dữ, Đức Ân đối với nàng từ trước tới giờ chưa từng hung dữ như vậy, vì cái gì? Hấn không phải là đến Hàng Châu để cưới Lam tiểu thư sao? Nàng cũng đã chúc hấn hạnh phúc mà? Ồ.....

Liên tiếp mấy ngày, Vũ Đức Ân đều không để ý tới Hạ Tiểu Tiểu, vừa buồn vừa tức giận, Hạ Tiểu Tiểu đành phải mỗi ngày trốn ở trong phòng, huấn luyện bản thân mình thành người vô hình.

Hiểu được Hạ Tiểu Tiểu đang trốn mình, Vũ Đức Ân lại càng tức, rõ ràng là nha đầu kia làm hấn đau lòng, lại còn bày ra một bộ dạng ủy ủy khuất khuất, nhìn thấy khiến cho lòng người xót thương. Thật sự là— tức chết!

Sáng sớm ngày hôm sau, Vũ Đức Ân vừa mới ra tới cửa phòng, liền nhìn sang sương phòng đối diện, thấy Hạ Tiểu Tiểu chán nản thất thần bước ra.

“Khụ.....” Hấn thấp giọng ho khan một tiếng, chiến tranh lạnh vài ngày, hấn cảm thấy hấn là nên nói cái gì đó, chỉ là Hạ Tiểu Tiểu đầu không hề ngẩng lên, cũng không thèm liếc mắt nhìn hấn một cái, nhấc chân bước tới đứng ở một góc tường.

Đáng chết! Vũ Đức Ân tức giận muốn hét lên.

“Đức Ân. Người ra ngoài thật sớm nga.” Như thể tính toán canh thời gian, Lam Tĩnh Di lại mặc một bộ quần áo lụa mỏng, mang bữa sáng đến.

Thở dài một hơi, áp chế cơn tức, liếc mắt nhìn người đang đứng ở góc tường, Vũ Đức Ân quay lại bày ra bộ mặt tươi cười đến mê người bước tới nghênh đón. “Tĩnh Di, mỗi ngày đều phiền toái người đem bữa sáng đến. Thật sự là cảm ơn người. Chỉ là, người hôm nay ăn mặc thật xinh đẹp nha.”

Lần đầu tiên được Vưu Đức Ân nhiệt tình trả lời, Lam Tĩnh Di có chút không tin vào lỗ tai mình.

“Thực sự sao?” Lam Tĩnh Di cúi đầu nhìn người mình, cái yếm siêu thấp, lộ ra hơn phân nửa bộ ngực tuyết trắng mê người, trên cái eo nhỏ thắt chặt một sợi đai lưng nhỏ, gần như trong suốt. Vưu Đức Ân, rốt cục nhìn không nổi hấp dẫn rồi sao? Lam Tĩnh Di nhẹ giọng, thẹn thùng nói. “Đức Ân. Ta là đặc biệt vì người mới ăn mặc như vậy. Người khen, ta thực sự rất vui.....”

Khóe mắt liếc một cái về phía Hạ Tiểu Tiểu đang cúi đầu đứng ở một bên không hề phản ứng, Vưu Đức Ân cảm thấy có chút tức giận, bực bội ngồi xuống bên bàn, cầm lấy đôi đũa, đột nhiên mỉm cười nhìn Lam Tĩnh Di nói. “Tĩnh Di, một người ăn cơm không có ý nghĩa nga, người lại đây chúng ta cùng nhau ăn a.” Vưu Đức Ân mỉm cười, như gió xuân lay nhẹ cành liễu, Lam Tĩnh Di hơi hơi rung động, Vưu Đức Ân hôm nay như thế nào lại gấp rút như vậy, vội vàng định thần, đến ngồi bên cạnh Vưu Đức Ân.

“Đức Ân, người ném thử món này một chút. Đây là ta sai phòng bếp đặc biệt làm cho người ăn. Ta dứt người.....” Nếu nam nhân này đã muốn như vậy, vậy nàng phải càng thêm nhiệt tình! Lam Tĩnh Di đem thân mình nhích tới gần Vưu Đức Ân, kê miệng gần sát lỗ tai Vưu Đức Ân, khí trong miệng nhẹ thở ra như hoa lan, thổi nhẹ vào vành tai hắn, cầm thức ăn trong tay đưa lên miệng Vưu Đức Ân, thuận thế cố ý đem bộ ngực đầy đặn vô tình áp lên cánh tay Vưu Đức Ân.

Nữ nhân thơm mát và mềm mại là thứ mà nam nhân khó có thể kháng cự nhất, huống chi Lam Tĩnh Di lại còn là một mỹ nhân, trình độ khiêu khích hấp dẫn như thế, làm cho Vưu Đức Ân ngây ngô không khỏi đỏ hai gò má, ho khan một tiếng, hần hơi nhích thân mình ra, nhìn trộm về phía góc tường, chỉ là, khuôn mặt nhỏ nhắn kia cúi gằm xuống quá thấp, thật sự không thể nhìn ra manh mối gì.

Đức Ân.....” Bất mãn thấy Vưu Đức Ân lui bước, nhìn theo ánh mắt hắn, nhìn thấy Hạ Tiểu Tiểu đứng ở góc tường hoàn toàn không nói tiếng nào, liền dùng hai tay giữ lấy mặt Vưu Đức Ân, Lam Tĩnh Di khiêu khích đem đôi môi anh đào đặt lên miệng Vưu Đức Ân.

“Ngô.....” Vưu Đức Ân đang mải lo nhìn Hạ Tiểu Tiểu không thấy có chút phản ứng, đã bị cảm giác truyền tới từ trên miệng dọa một cú sốc, cái gì vậy? Hắn trừng mắt, lại có vật ẩm ướt nào đó muốn chui vào miệng hắn, muốn tách cái miệng của hắn ra. Ờ..... Hắn không khỏi nổi lên cảm giác ghê tởm trong đáy lòng, một phen đẩy Lam Tĩnh Di đang đắm chìm trong cảm giác đó ra, lấy tay dùng sức lau miệng, ghê tởm, thật sự là rất ghê tởm, nhất định phải đi súc miệng, đánh răng! Hắn chán ghét nhìn Lam Tĩnh Di bị đẩy ngã xuống đất, trong lòng lo lắng phản ứng của Hạ Tiểu Tiểu. Rõ ràng một phen quá sức chịu đựng, Hạ Tiểu Tiểu lao ra cửa.

Đáng giận! Nếu không phải Hạ Tiểu Tiểu ở đó gây trở ngại, vừa rồi có lẽ đã có thể..... Đáng giận! Thật sự là đáng giận! Lam Tĩnh Di vượt môi đứng dậy, bước vào phòng ngủ của Vưu Đức Ân, hít thật sâu vào một hơi, trong phòng chỉ có mùi hương nhẹ nhàng khoan khoái của Vưu Đức Ân, không có hương vị của nữ nhân, tâm tình Lam Tĩnh Di lại tốt lên.

“Di? Đó là cái gì?” Trên cái bàn kê sát vách tường trong phòng, mơ hồ lộ ra một mảnh giấy, Lam Tĩnh Di tiến lên rút ra, đọc xong, đắc ý cười lên, là thư của Vưu lão gia gửi đến, ý tứ chính là, Vưu lão gia nóng lòng muốn ôm cháu nội. Thật tốt quá, nếu nàng có thể nhanh chóng hoài thai đứa con của Vưu Đức Ân, như vậy, Vưu gia chủ mẫu, không phải nàng thì còn có thể là ai? Hạ Tiểu Tiểu, đừng mong tính toán gì nữa! Ha ha ha, Vưu Đức Ân, người chạy không thoát được! Lam Tĩnh Di nghĩ trong lòng, cười điên cuồng ra tiếng.

Vưu Đức Ân trong lòng hỗn loạn, Hạ Tiểu Tiểu cũng hỗn loạn y vậy, nàng thật muốn rút ra khỏi bàn tay đang nắm lấy tay nàng.

“Tiểu Tiểu.....” Muốn nói cái gì đó, nhưng lại nhìn thấy khuôn mặt nhỏ nhắn đầy nước mắt kia, đành thở dài một tiếng.

“Ồ.....” Nghe thấy Vưu Đức Ân gọi tên của nàng, Hạ Tiểu Tiểu lại ảm đạm

“Ừ rồi.....” Vưu Đức Ân gãi gãi đầu, tay chân lúng túng, cơn tức vốn đúng ý hợp tình đã sịm tan mất, chỉ còn lại cảm giác tội lỗi lỗi 0hận? Nghe Vưu Đức Ân nhắc đến chuyện vừa rồi, Hạ Tiểu Tiểu ngước đi mắt đầm lệ nói “Ừ rồi, rồi rồi người ăn*oi ng sữa Lam tiểu 4hu.” Đức ~ hắn, trước kia thí ỉn miệng của nàng.

Ta {hông có!” ưu Đức Ân n hiêm g ng p(ẩn bác.¡“Ta không có, là\$nàng ấy, là nàng ấy Tự mình làm vậy Ta, t .....” Lúc đó chín ũ” là không phản ứng {ip, hấn thực oan uổng a, ai biết nữ nhân kia sao tự nhiên lại phát điên a.

“Ta đều thấy! Các ngươi, các ngươi miệng dán miệng..... Ô.....” Lúc nhìn thấy cảnh tượng kia, lòng nàng thiếu chút nữa đau đến chết.

“Không phải như vậy, không phải như vậy, lúc ấy ta đang nhìn ngươi, ta không biết nàng ấy sẽ làm như vậy, thật sự! Là thật! Ta một chút cũng không thích ăn miệng nàng ấy, là nàng ấy ăn miệng của ta, nàng ấy đưa đầu lưỡi đến liếm ta, ta đều cảm thấy ghê tởm muốn nôn mửa!” Vưu Đức Ân liên tục lắc đầu, vội vàng thanh minh, sợ Hạ Tiểu Tiểu hiểu lầm hấn.

“Ta nghĩ Đức Ân chỉ thích ăn miệng của ta, không ngờ..... Ô.....” Nàng khóc đến mức thượng khí không kịp thở, trong đầu lại ủa đến hình ảnh Lam Tĩnh Di miệng đối miệng, làm cho nàng không thể thở nổi.

“Ta chỉ thích miệng của Tiểu Tiểu a.” Vưu Đức Ân cuống quýt nói tiếp. “Ta thật sự chỉ thích Hạ Tiểu Tiểu! Nữ nhân khác, ta một chút cũng không thích! Ta thề!” Hấn vẽ mặt thành khăn gờ lên ba ngón tay, thiếu chút nữa sai người dựng hương án, lập lời thề.

“Ngươi, không biết xấu hổ!” Hạ Tiểu Tiểu bị bộ dạng Vưu Đức Ân chọc cười, trên khuôn mặt vẫn còn vương nước mắt trong s

“Tiểu Tiểu, ngươi phải tin tưởng ta, ta nói chính là sự thật.” Nhìn thấy bộ dạng Tiểu Tiểu vừa khóc vừa cười, Vưu Đức Ân rốt cục nhẹ nhàng thở ra, cảm thấy đã đến lúc cần phải nói chuyện nghiêm túc. “Tiểu Tiểu, mấy ngày nay ta thực rất buồn bực ngươi biết không?”

“n?” Hạ Tiểu Tiểu vẽ mặt vô tội.

“Ngày đó, ngươi cư nhiên đem ta đưa cho nữ nhân khác, ta thực sự tức giận.” Vưu Đức Ân bực bội nói.

“Ta đem ngừi đưa cho nữ nhân khác? Hạ iểu Tiểu nghiêng đầu nghĩ ại

26. Chương 26: Gặp Lại Phùng Thạc Đầu Ốc Bị Hư

“Nha.....” Thấy Hạ Tiểu Tiểu ngẩng đầu, người kia phát ra một tiếng than sợ hãi, da thịt mỏng manh, khuôn mặt nhỏ nhắn nước mắt như mưa, ánh mắt mông lung chớp chớp nhìn hấn, thật đáng yêu, thật đẹp, thật là một tiểu nam nhân đáng yêu a..... Trái tim trong ngực hấn không khỏi đập bình bình.

“Ngươi..... Là người hầu của nhà nào?” Hấn không tự kìm hãm được thân mình, hai tay sờ lên khuôn mặt nhỏ nhắn thanh tú kia, oa, cảm giác này..... Hai mắt hấn bắn ra dục hỏa nồng đậm.

“.....” Thật đáng sợ, Hạ Tiểu Tiểu cả người cứng ngắc, bị kia ánh mắt dọa đến mức không dám động dậ.

“Mặc kệ ngươi là người hầu nhà ai, sau này chỉ có thể là của Phùng Thạc ta, ta sẽ hảo hảo thương ngươi. Người đâu, đem người này mang về phủ cho ta.” Hôm nay thật sự là một ngày tốt lành, vừa ra khỏi cửa đã gặp được một tiểu vưu vật* như vậy, Phùng Thạc cười dâm không dứt.

Cái gì?! Phùng Thạc?! Vỡ kịch cũ lại tái diễn sao, Hạ Tiểu Tiểu quả thực té ngã xuống đất, đây là loại cái gì thể? Giả dạng nam nhân cũng có người ve vãn? Giả dạng nam nhân cũng không an toàn sao?

“Ngươi!” Hạ Tiểu Tiểu cố gắng lấy dũng khí, đập mạnh vào bàn tay bấn thủ trên mặt nàng, đứng dậy, lấp bắp nói. “Này, này vị kia..... Ngươi có làm không? Ta là nam nhân a.”

“Không làm, ta chính là muốn ngươi!” Không sợ gió thu thổi vù vù, Phùng Thạc phe phẩy cây quạt trong tay.

“Ta không phải nữ nhân!” Hạ Tiểu Tiểu lại thanh minh, sợ là thân phận nữ nhân của mình bị bại lộ.

“Vô nghĩa! Ta không phải là kẻ đui a! Không lẽ nhìn không ra người là nam nhân hay nữ nhân a? Đúng vậy, người là nam nhân, người nếu không phải là nam nhân thì ta cũng không phải nha. Ta hiện tại thích nam nhân như người vậy, thật đẹp, thật khiến người mất hồn. Hoặc là, người ngoan ngoãn theo ta hồi phủ. Hoặc là..... Hừ! Người đui!!” Phùng Thạc bá đạo hô to, hơn mười gia đình phía sau tụ tập lại bước lên.

“Chậm đã!” Thời khắc mấu chốt, Vũ Đức Ân vừa kịp chạy lên, kéo Hạ Tiểu Tiểu về phía sau bảo vệ.

“Đức Ân, hửn.....” Thật là kỳ quái a, Hạ Tiểu Tiểu không hiểu.

“Tiểu Tiểu. Đừng sợ. Không có việc gì đâu.” Nhẹ giọng an ủi, nhìn thấy Phùng Thạc bên cạnh, Vũ Đức Ân ngạc nhiên. “Phùng Thạc. Là người?”

“Vũ Đức Ân! Lại là người?” Phùng Thạc nhìn thấy Vũ Đức Ân anh hùng cứu mỹ nhân, cũng ngạc nhiên, trong lòng âm thầm kêu khổ. Từ lần trước đắc tội Vũ gia cùng Hồng gia, hửn suýt chút nữa khó giữ được cái mạng nhỏ này. Vì muốn rời khỏi nơi ác mộng kia, thân thể còn chưa khỏe lại, hửn đã vội chuyển cả nhà đến Hàng Châu, hơn nữa lại còn biết sửa sai, tuyệt đối không ve vãn nữ nhân, đổi thành ve vãn nam nhân, hửn đều làm được. Như vậy mà còn có thể đụng tới tên ôn thần Vũ Đức Ân này?

“Vũ Đức Ân. Người như thế nào lại ở chỗ này?” Chẳng lẽ nữ nhân phải cùng hửn tranh giành, nam nhân cũng phải cùng hửn tranh giành? Lời đồn đãi quả nhiên là thật, Vũ đại thiếu gia quả nhiên là rất biến thái!

“Phùng Thạc, người lòng dạ không thay đổi, cứ nhiên dám trên phố cưỡng đoạt dân nữ!” Vũ Đức Ân lớn tiếng mắng.

“Cưỡng đoạt dân nữ? Vũ Đức Ân. Con mắt nào của người thấy ta cưỡng đoạt dân nữ?!” Phùng Thạc kháng nghị.

“Người còn dám không thừa nhận! Người vừa rồi không phải.....” Vũ Đức Ân xoay người chỉ vào Hạ Tiểu Tiểu, mới phát hiện ra, Hạ Tiểu Tiểu rõ ràng là ăn mặc theo kiểu nam nhân, không khỏi choáng váng nghi ngờ, đã như vậy sao còn có thể trêu chọc

“Người hiện tại sao lại cưỡng đoạt nam nhân?” Vũ Đức Ân khiếp sợ, không dám tiết lộ thân phận nữ nhân của Tiểu Tiểu, chỉ có thể giả ngốc.

“Người quản ta? Ta hiện tại cảm thấy nam nhân so với nữ nhân còn đáng yêu hơn được chưa?” Phùng Thạc ngạo mạn nói. “Họ Vũ kia, ta lần này không đụng tới bảo bối nha hoàn của người, người đừng ở nơi này nói nhảm, phá hư chuyện tốt của ta.” Nhắc tới cái nha hoàn kia, lại nhìn kẻ hầu xinh đẹp này, càng nhìn càng thấy cùng nha hoàn kia có điểm giống nhau? Phùng Thạc một bụng nghi hoặc.

“Đức Ân, người thấy hửn có phải lần trước bị người đánh hồng đầu óc rồi hay không?” Hạ Tiểu Tiểu phía sau Vũ Đức Ân lộ đầu ra, hỏi nghi vấn trong đáy lòng.

“n, hình như là vậy.....” Vũ Đức Ân gật gật đầu, đột nhiên lại hung hăng gõ lên trán Hạ Tiểu Tiểu một cái. “Để người chạy loạn, nhìn xem, lại gặp phải chuyện thế này đây?” Vội vàng chạy ra, cũng không mang theo gia đình, trên người cũng không có ngân lượng, nhìn thấy chung quanh hơn mười tên lực lưỡng, Vũ Đức Ân liên tục thở dài, sự việc hôm nay nên giải quyết như thế nào a.

“Ta nói, Phùng huynh, chúng ta hai người coi như là không đánh nhau thì đã không quen biết, người này là người hầu của nhà ta, từ nhỏ đã đi theo ta, lần này có thể nể mặt ta, buông tha hửn hay không?” Chuyện cho tới bây giờ, chỉ có thể nhẹ giọng thương lượng.

Đáng tiếc, trên đời chính là có người như Phùng Thạc, nói nhẹ thì khi, nói nặng mới sợ. Nhìn thấy Vũ Đức Ân thấp giọng hạ khí, Phùng Thạc cứ nhiên kiêu ngạo đứng lên. “Vũ Đức Ân, nơi này là Hàng Châu, không phải Dương Châu nơi Vũ gia các người một tay che trời, thế nào? Muốn đoạt người từ trong tay Phùng ông nội ta? Chỉ sợ người không đủ khả năng?”

“Người.....” Con mẹ nó, sớm biết vậy, lúc trước nên sai người đánh hửn một gậy chết luôn cho xong. Âm thầm nắm chặt tay Hạ Tiểu Tiểu, sự việc hôm nay, e là không thể tốt lành, phải chuẩn bị tùy lúc mà chạy.

“Cút!” Cũng không thèm liếc mắt nhìn Phùng Thạc một cái, Tề Tự Hiền lạnh lùng, khóe miệng mím chặt lại, có thể thấy được hửn thực mất kiên nhẫn, cơn tức có áp lực rất lớn.

“Vâng! Vâng! Cút! Cút! Còn thất thần cái gì, còn không mau cút đi!” Phùng Thạc bị dọa tè ra quần, cùng bọn gia đình đảo mắt một cái đã không còn thấy bóng dáng.

“Tề huynh, đã lâu không gặp, hôm nay may mắn gặp được người, thật sự là thật cảm ơn.” Vũ Đức Ân tiến lên chấp tay cảm tạ, không ngờ Tề Tự Hiền đều không để ý tới hắn, chỉ gắt gao nhìn chăm chăm Hồng Tử Duyên, trong ánh mắt tựa hồ có một ngọn lửa giận đang thiêu đốt.

“Ách, Tiểu Tiểu, ta đột nhiên nhớ tới đến ta còn có chuyện, người giúp ta chặn đường, ta đi trước một bước.” Hồng Tử Duyên vội vàng hung hăng đẩy Hạ Tiểu Tiểu về phía Tề Tự Hiền, rồi xoay người bỏ chạy.

“A—” Hạ Tiểu Tiểu xui xẻo còn chưa kịp biết xảy ra chuyện gì, thét chói tai ngã về Tề Tự Hiền.

“Đáng chết!” Tề Tự Hiền chỉ có thể đứng lại đỡ lấy Hạ Tiểu Tiểu, một tay đem nàng đẩy vào trong lòng Vũ Đức Ân, nhìn theo bóng dáng chạy trốn phía trước, hắn hung hăng mắng một tiếng, sau đó quay lại nói một câu “Sau này còn gặp lại”, rồi liền phi thân đuổi theo.

“Tiểu Tiểu, người không sao chứ?” Vũ Đức Ân bị dọa đến biến sắc khẩn trương kiểm tra Hạ Tiểu Tiểu, vừa rồi nếu ngã sắp xuống, thật sự là không dám tưởng tượng, Hồng Tử Duyên đáng chết, phải nói Tề huynh sau khi bắt được nàng rồi nhất định phải đánh mông nàng!

“Ta không sao, ta không sao.” Hạ Tiểu Tiểu kinh hồn chưa kịp định thần vỗ vỗ ngực, lo an ủi cái nam nhân sắc mặt còn sợ hãi hơn nàng.

“Không có việc gì là được, chúng ta mau trở về thôi.” Vũ Đức Ân xanh mặt, quyết tâm về sau bất luận đi đâu, đều phải giữ Hạ Tiểu Tiểu bên cạnh, tránh việc trong nháy mắt xảy ra chuyện như vừa rồi.

“Tử Duyên cùng Tề đại ca sao lại thế này? Tề đại ca đến đây, Tử Duyên vì cái gì lại bỏ chạy?” Hạ Tiểu Tiểu rất là khó hiểu, không phải vừa nãy nói “Tự Hiền nhà ta” sao? Vì cái gì lúc sau lại chạy trốn?

“Tiểu Tiểu!” Không hài lòng vì nàng đem tất cả tâm tư suy nghĩ đặt trên người khác, Vũ Đức Ân nắm thật chặt cánh tay Hạ Tiểu Tiểu, ý bảo nàng nên chú ý tới một người là hắn thôi.

“Bớt lo chuyện người khác đi, chúng ta trở về.”

“Nga.....” Khó không thể chú ý tới Vũ Đức Ân sắc mặt đang không tốt, Hạ Tiểu Tiểu ngoan ngoãn đáp. Chỉ là tưởng tượng đến chuyện hồi Lam phủ, nghĩ đến Lam tiểu thư, nghĩ đến sự tình lúc sáng sớm, khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng, nhất thời muốn khuỵu xuống.

27. Chương 27: Lam Tiểu Thư Ăn Miệng Của Thiếu Gia

“Đức Ân.....” Lo lắng suốt đoạn đường, trở lại phòng, Hạ Tiểu Tiểu mới do dự mở miệng.

“Chuyện gì?” Vũ Đức Ân sắc mặt không tốt, khẩu khí cũng có chút gấp gáp, Hạ Tiểu Tiểu rúm mình lại một chút, cố gắng lấy dũng cảm nói. “Đức Ân, thật ra, Lam tiểu thư là người rất tốt, hơn nữa, hơn nữa, cũng rất xứng với người.....” Cố gắng nói ra những lời nói này, cảm giác tim như bị dao đâm.

“Hạ Tiểu Tiểu! Người có biết người đang nói cái gì không?!” Vũ Đức Ân vốn đang tức giận bản thân mình không có năng lực bảo vệ Hạ Tiểu Tiểu, nghe vậy quả thực không dám tin vào lỗ tai mình, ngọn lửa phẫn nộ từ từ nổi lên trong lòng.

“Ta, ta là nói, Lam tiểu thư thật sự tốt lắm, dù lúc người còn là Vũ tiểu thư, nàng đã nói tốt cho người, các người, các người, nhìn qua thực rất xứng.....” Hít húp cái mũi, dù chết cũng phải ngăn không cho nước mắt rơi xuống, Hạ Tiểu Tiểu không rõ bản thân mình là bị làm sao vậy, Lam tiểu thư là người tốt, Đức

n sẽ hạnh phúc đúng không? Vì cái gì, nàng lại đau lòng đến vậy?

“Hạ Tiểu Tiểu! Người giỏi lắm! Người được lắm! Người muốn đem ta cho người khác phải không?” Vũ Đức Ân bộ mặt dữ tợn, chẳng lẽ hắn đối với nàng biểu đạt còn chưa đủ rõ ràng sao? Vì cái gì, nàng phải giẫm đạp lên trái tim hắn như vậy?

“Được lắm, được lắm!” Hắn cười lạnh vài tiếng. “Hạ Tiểu Tiểu, ta sẽ làm như sở nguyện của người!” Nói xong, đạp cửa bỏ ra ngoài.

“Ồ.....” Hạ Tiểu Tiểu trong phòng, rốt cục nhìn không được khóc rống ra tiếng, Đức Ân thật hung dữ, Đức Ân đối với nàng từ trước tới giờ chưa từng hung dữ như vậy, vì cái gì? Hắn không phải là đến Hàng Châu để cưới Lam tiểu thư sao? Nàng cũng đã chúc hắn hạnh phúc mà? Ồ.....

Liên tiếp mấy ngày, Vũ Đức Ân đều không để ý tới Hạ Tiểu Tiểu, vừa buồn vừa tức giận, Hạ Tiểu Tiểu đành phải mỗi ngày trốn ở trong phòng, huấn luyện bản thân mình thành người vô hình.

Hiểu được Hạ Tiểu Tiểu đang trốn mình, Vũ Đức Ân lại càng tức, rõ ràng là nha đầu kia làm hắn đau lòng, lại còn bày ra một bộ dạng ủy ủy khuất khuất, nhìn thấy khiến cho lòng người xót thương. Thật sự là- tức chết!

Sáng sớm ngày hôm sau, Vũ Đức Ân vừa mới ra tới cửa phòng, liền nhìn sang sương phòng đối diện, thấy Hạ Tiểu Tiểu chán nản thất thần bước ra.

“Khụ.....” Hắn thấp giọng ho khan một tiếng, chiến tranh lạnh vài ngày, hắn cảm thấy hắn là nên nói cái gì đó, chỉ là Hạ Tiểu Tiểu đầu không hề ngẩng lên, cũng không thèm liếc mắt nhìn hắn một cái, nhắc chân bước tới đứng ở một góc tường.

Đáng chết! Vũ Đức Ân tức giận muốn hét lên.

“Đức Ân. Người ra ngoài thật sớm nga.” Như thể tính toán canh thời gian, Lam Tĩnh Di lại mặc một bộ quần áo lụa mỏng, mang bữa sáng đến.

Thở dài một hơi, áp chế cơn tức, liếc mắt nhìn người đang đứng ở góc tường, Vũ Đức Ân quay lại bày ra bộ mặt tươi cười đến mê người bước tới nghênh đón. “Tĩnh Di, mỗi ngày đều phiền toái người đem bữa sáng đến. Thật sự là cảm ơn người. Chỉ là, người hôm nay ăn mặc thật xinh đẹp nha.”

Lần đầu tiên được Vũ Đức Ân nhiệt tình trả lời, Lam Tĩnh Di có chút không tin vào lỗ tai mình.

“Thực sự sao?” Lam Tĩnh Di cúi đầu nhìn người mình, cái yếm siêu thấp, lộ ra hơn phân nửa bộ ngực tuyết trắng mê người, trên cái eo nhỏ thắt chặt một sợi đai lưng nhỏ, gần như trong suốt. Vũ Đức Ân, rốt cục nhìn không nổi hấp dẫn rồi sao? Lam Tĩnh Di nhẹ giọng, thẹn thùng nói. “Đức Ân. Ta là đặc biệt vì người mới ăn mặc như vậy. Người khen, ta thực sự rất vui.....”

Khóe mắt liếc một cái về phía Hạ Tiểu Tiểu đang cúi đầu đứng ở một bên không hề phản ứng, Vũ Đức Ân cảm thấy có chút tức giận, bực bội ngồi xuống bên bàn, cầm lấy đôi đũa, đột nhiên mỉm cười nhìn Lam Tĩnh Di nói. “Tĩnh Di, một người ăn cơm không có ý nghĩa nga, người lại đây chúng ta cùng nhau ăn a.” Vũ Đức Ân mỉm cười, như gió xuân lay nhẹ cành liễu, Lam Tĩnh Di hơi hơi rung động, Vũ Đức Ân hôm nay như thế nào lại gấp rút như vậy, vội vàng định thần, đến ngồi bên cạnh Vũ Đức Ân.

“Đức Ân, người ném thử món này một chút. Đây là ta sai phòng bếp đặc biệt làm cho người ăn. Ta đút người.....” Nếu nam nhân này đã muốn như vậy, vậy nàng phải càng thêm nhiệt tình! Lam Tĩnh Di đem thân mình nhích tới gần Vũ Đức Ân, kê miệng gần sát lỗ tai Vũ Đức Ân, khí trong miệng nhẹ thở ra như hoa lan, thổi nhẹ vào vành tai hắn, cầm thức ăn trong tay đưa lên miệng Vũ Đức Ân, thuận thế cố ý đem bộ ngực đầy đặn vô tình áp lên cánh tay Vũ Đức Ân.

Nữ nhân thơm mát và mềm mại là thứ mà nam nhân khó có thể kháng cự nhất, huống chi Lam Tĩnh Di lại còn là một mỹ nhân, trình độ khiêu khích hấp dẫn như thế, làm cho Vũ Đức Ân ngây ngô không khỏi đỏ hai gò má, ho khan một tiếng, hắn hơi hơi nhích thân mình ra, nhìn trộm về phía góc tường, chỉ là, khuôn mặt nhỏ nhắn kia cúi gằm xuống quá thấp, thật sự không thể nhìn ra manh mối gì.

Đức Ân.....” Bất mãn thấy Vũ Đức Ân lui bước, nhìn theo ánh mắt hắn, nhìn thấy Hạ Tiểu Tiểu đứng ở góc tường hoàn toàn không nói tiếng nào, liền dùng hai tay giữ lấy mặt Vũ Đức Ân, Lam Tĩnh Di khiêu khích đem đôi môi anh đào đặt lên miệng Vũ Đức Ân.

“Ngô.....” Vưu Đức Ân đang mãi lo nhìn Hạ Tiểu Tiểu không thấy có chút phản ứng, đã bị cảm giác truyền tới từ trên miệng dọa một cú sốc, cái gì vậy? Hắn trừng mắt, lại có vật ẩm ướt nào đó muốn chui vào miệng hắn, muốn tách cái miệng của hắn ra. Ờ..... Hắn không khỏi nổi lên cảm giác ghê tởm trong đáy lòng, một phen đẩy Lam Tĩnh Di đang đắm chìm trong cảm giác đó ra, lấy tay dùng sức lau miệng, ghê tởm, thật sự là rất ghê tởm, nhất định phải đi súc miệng, đánh răng! Hắn chán ghét nhìn Lam Tĩnh Di bị đẩy ngã xuống đất, trong lòng lo lắng phản ứng của Hạ Tiểu Tiểu. Rõ ràng một phen quá sức chịu đựng, Hạ Tiểu Tiểu lao ra cửa.

Đáng giận! Nếu không phải Hạ Tiểu Tiểu ở đó gây trở ngại, vừa rồi có lẽ đã có thể..... Đáng giận! Thật sự là đáng giận! Lam Tĩnh Di vượt môi đứng dậy, bước vào phòng ngủ của Vưu Đức Ân, hít thật sâu vào một hơi, trong phòng chỉ có mùi hương nhẹ nhàng khoan khoái của Vưu Đức Ân, không có hương vị của nữ nhân, tâm tình Lam Tĩnh Di lại tốt lên.

“Di? Đó là cái gì?” Trên cái bàn kê sát vách tường trong phòng, mơ hồ lộ ra một mảnh giấy, Lam Tĩnh Di tiến lên rút ra, đọc xong, đắc ý cười lên, là thư của Vưu lão gia gửi đến, ý tứ chính là, Vưu lão gia nóng lòng muốn ôm cháu nội. Thật tốt quá, nếu nàng có thể nhanh chóng hoài thai đứa con của Vưu Đức Ân, như vậy, Vưu gia chủ mẫu, không phải nàng thì còn có thể là ai? Hạ Tiểu Tiểu, đừng mong tính toán gì nữa! Ha ha ha, Vưu Đức Ân, người chạy không thoát được! Lam Tĩnh Di nghĩ trong lòng, cười điên cuồng ra tiếng.

Vưu Đức Ân trong lòng hỗn loạn, Hạ Tiểu Tiểu cũng hỗn loạn y vậy, nàng thật muốn rút ra khỏi bàn tay đang nắm lấy tay nàng.

“Tiểu Tiểu.....” Muốn nói cái gì đó, nhưng lại nhìn thấy khuôn mặt nhỏ nhắn đầy nước mắt kia, đành thở dài một tiếng.

“Ồ.....” Nghe thấy Vưu Đức Ân gọi tên của nàng, Hạ Tiểu Tiểu lại ầngóc lộn

“Vừ rồi.....” Vưu Đức Ân gãi gãi đầu, tay chân lúng túng, cơn tức vốn đúng ý hợp tình đã sạm tan mất, chỉ còn lại cảm giác tội lỗi lồi lõm. Nghe Vưu Đức Ân nhắc tới chuyện vừa rồi, Hạ Tiểu Tiểu ngước đầu, mắt nhắm nhắm lại, nói “Vừ rồi, rồi rồi người ăn*oi ng sữa Lam tiểu 4hư.” Đức ~ hân, trước kia thì ỉn miệng của nàng.

Ta {hông có!” Vưu Đức Ân nghiêm giọng (ẩn bác.) “Ta không có, là \$nàng ấy, là nàng ấy Tự mình làm vậy Ta, t .....” Lúc đó chính là không phản ứng {íp, hân thực oan uổng a, ai biết nữ nhân kia sao tự nhiên lại phát điên a.

“Ta đều thấy! Các người, các người miệng dán miệng..... Ô.....” Lúc nhìn thấy cảnh tượng kia, lòng nàng thiếu chút nữa đau đến chết.

“Không phải như vậy, không phải như vậy, lúc ấy ta đang nhìn người, ta không biết nàng ấy sẽ làm như vậy, thật sự! Là thật! Ta một chút cũng không thích ăn miệng nàng ấy, là nàng ấy ăn miệng của ta, nàng ấy đưa đầu lưỡi đến liếm ta, ta đều cảm thấy ghê tởm muốn nôn mửa!” Vưu Đức Ân liên tục lắc đầu, vội vàng thanh minh, sợ Hạ Tiểu Tiểu hiểu lầm hắn.

“Ta nghĩ Đức Ân chỉ thích ăn miệng của ta, không ngờ..... Ô.....” Nàng khóc đến mức thượng khí không kịp thở, trong đầu lại ủa đến hình ảnh Lam Tĩnh Di miệng đối miệng, làm cho nàng không thể thở nổi.

“Ta chỉ thích miệng của Tiểu Tiểu a.” Vưu Đức Ân cuống quýt nói tiếp. “Ta thật sự chỉ thích Hạ Tiểu Tiểu! Nữ nhân khác, ta một chút cũng không thích! Ta thề!” Hắn vẽ mặt thành khăn giấy lên ba ngón tay, thiếu chút nữa sai người đựng hương án, lập lời thề.

“Người, không biết xấu hổ!” Hạ Tiểu Tiểu bị bộ dạng Vưu Đức Ân chọc cười, trên khuôn mặt vẫn còn vương nước mắt trong s

“Tiểu Tiểu, người phải tin tưởng ta, ta nói chính là sự thật.” Nhìn thấy bộ dạng Tiểu Tiểu vừa khóc vừa cười, Vưu Đức Ân rốt cục nhẹ nhàng thở ra, cảm thấy đã đến lúc cần phải nói chuyện nghiêm túc. “Tiểu Tiểu, mấy ngày nay ta thực rất buồn bực người biết không?”

“n?” Hạ Tiểu Tiểu vẽ mặt vô tội.

“Ngày đó, người cứ nhiên đem ta đưa cho nữ nhân khác, ta thực sự tức giận.” Vưu Đức Ân bực bội nói.

“Ta đem ngửi đưa cho nữ nhân khác? Hạ tiểu Tiểu nghiêng đầu nghĩ ại

28. Chương 28: Vương Đức Ân Thổ Lộ

Hạ Tiểu Tiểu bực bội không phục, cũng muốn thử đưa đầu lưỡi ra, dán lên trên môi hắn, liếm một chút. Ở? Sao lại ngọt ngào vậy? Vì thế, lại liếm một chút...

“A?” Vương Đức Ân bị xúc cảm ngọt ngào nhẹ nhàng kia kích thích há mồm kinh hô, vì thế, cái lưỡi thơm tho kia liền thuận thế tiến vào trong miệng của hắn, đụng phải đầu lưỡi hắn.

“Ừm...” Hạ Tiểu Tiểu cũng hoảng sợ, nàng sao lại không cẩn thận như vậy? Sao lại đem đầu lưỡi của mình vào trong miệng Vương Đức Ân? Xong rồi xong rồi, Đức Ân sẽ tức giận cho xem. Nhưng mà, chỉ là, nàng đem đầu lưỡi lùi về, đầu lưỡi của Đức Ân sao lại cũng đi theo?

Không giống với cảm giác khi Lam Tĩnh Di liếm hắn, Vương Đức Ân cảm thấy một liếm của Hạ Tiểu Tiểu khiến hắn cả người như có lửa đốt, run rẩy gắt gao ôm lấy thân người Hạ Tiểu Tiểu, nóng nảy dán sát vào môi nàng, đầu lưỡi tham lam tiến vào miệng Hạ Tiểu Tiểu, muốn tìm cái lưỡi nhỏ nghịch ngợm kia, tìm lại cảm giác ngọt ngào vừa nãy.

“Ừm...” Thật nóng, Thật nóng, mùa hè sao lại quay lại rồi? Hạ Tiểu Tiểu cảm thấy bản thân nóng tới mức muốn hôn mê bất tỉnh.

“Tiểu Tiểu...” Hắn cũng cảm thấy rất nóng, nóng đến mức cả người đau đớn, nóng đến mức như thể chỉ có cách gắt gao đem Hạ Tiểu Tiểu đặt lên trên người mình, mới có thể hạ bớt cái nóng đau đớn này. “Tiểu Tiểu, ta muốn... Ta muốn...” Ôm chặt lấy nàng, không tự giác ma sát, hắn đã không thể nói năng mạch lạc được nữa.

“A... Các người! Các người!” Một tiếng thét chói tai làm bừng tỉnh hai người đang triền miên. Là Lam Ngọc, đang lấy tay che miệng về mặt kính hải nhìn bọn họ.

Cái gì vậy? Hạ Tiểu Tiểu đầu óc vẫn còn đang ngừng hoạt động, mơ mơ màng màng nhìn thấy Lam Ngọc, chớp chớp mắt, đột nhiên nhớ ra mình vừa rồi đang làm gì.

“A...” Xấu hổ chết người! Xấu hổ chết người! Vội vàng trốn vào trong lòng ngực Vương Đức Ân, hận không tìm được cái lỗ để chui xuống.

“Đáng chết!” Vương Đức Ân khàn giọng phát ra một tiếng nguyên rủa, hung hăng trừng mắt liếc Lam Ngọc quấy rầy cảm giác ngọt ngào của hắn, ôm lấy Hạ Tiểu Tiểu nhanh chóng rời đi.

“A... A...” Lam Ngọc vẫn là không thể ngừng được tiếng thét chói tai, Vương thiếu gia này, cứ nhiên, cứ nhiên ban ngày ban mặt, cứ nhiên, cứ nhiên cùng một người hầu ôm ấp nhau, cứ nhiên, cứ nhiên hôn nhau?! Trời ơi! Trời ơi! Lời đồn đãi quả nhiên là thật! Vương thiếu gia này thật biến thái a! Vậy, vậy còn tiểu thư nhà mình, trời ơi! “Tiểu thư... Tiểu thư...” Nàng thét chói tai chạy về chỗ Lam Tĩnh Di.

Tiếng kêu bén nhọn của Lam Ngọc, khiến Lam Tĩnh Di đang ở trong ảo tưởng bừng tỉnh, ném bức thư trong tay xuống, nàng không kiên nhẫn đi ra cửa phòng Vương Đức Ân, nha đầu Lam Ngọc chết tiệt này, bị cái gì mà phát điên!

“Lam Ngọc! Có chuyện gì? Người la hét cái gì? Sao lại không có quy củ như vậy!” Từ xa nhìn thấy Lam Ngọc chạy tới, Lam Tĩnh Di cao giọng giáo huấn.

“Tiểu thư, tiểu thư. Bọn họ, bọn họ...” Lam Ngọc kinh hoảng đứng lại, lấy tay chỉ vào Vương Đức Ân đứng không xa phía sau.

“A? Các người, các người...” Nhìn theo ngón tay Lam Ngọc, Lam Tĩnh Di cũng kinh hải há hốc miệng. Vương Đức Ân, chính là đang thân mật ôm Hạ Tiểu Tiểu đi tới. “Đây là... Đây là...” Đã xảy ra chuyện gì? Sao lại thế này?

“Tiểu thư. Ta thấy, ta thấy bọn họ ở hoa viên, ôm nhau...hôn nhau! Tiểu thư, bọn họ biến thái! Bọn họ khác người!” Ngón tay Lam Ngọc chỉ vào Vưu Đức Ân cùng Hạ Tiểu Tiểu lớn tiếng kể tội.

“Đừng nói bậy!” Lam Tĩnh Di đột ngột cắt ngang lời nói của Lam Ngọc, bình tĩnh nói. “Vưu công tử là người tốt, đại khái là tên người hầu này không thoải mái, Vưu công tử có ý tốt dúi hắc trở về!”

“Tiểu thư...” Lam Ngọc không hiểu, tiểu thư vì cái gì mà phải bao che hai người kia.

“Câm miệng!” Tuy không rõ đã xảy ra chuyện gì làm cho Vưu Đức Ân cùng Hạ Tiểu Tiểu đột nhiên trở nên thân mật, chỉ là, có một việc nàng hiểu rất rõ, nếu vạch trần thân phận của Hạ Tiểu Tiểu, vậy thì nàng phải chính thức đối địch cùng Hạ Tiểu Tiểu, tranh giành một nam nhân cùng nhà hoàn thân phận thấp hèn này.

“Đức Ân, người dúi hắc vào nghỉ ngơi trước đi. Tĩnh Di có một số việc muốn làm, sẽ không quấy rầy. Lam Ngọc!” Lam Tĩnh Di miễn cưỡng bày ra vẻ tươi cười, ý bảo Lam Ngọc nhanh chóng dúi hắc rời đi, nàng phải thật bình tĩnh lại, phải suy nghĩ một chút, nhất định phải có biện pháp có thể giúp nàng!

“Đức Ân.” Nghe thấy chung quanh đã im lặng, Hạ Tiểu Tiểu trong ngực Vưu Đức Ân lộ đầu ra.

“A a, thật mừng là người còn chưa bị nghẹt thở chết a.” Vưu Đức Ân lại lôi nàng ra đùa giỡn.

“Đáng ghét! Không cho nói giỡn! Đức Ân, người nói xem, chúng ta có phải nên nói rõ ràng với Lam tiểu thư hay không, nàng là người tốt, gạt nàng, lương tâm ta sẽ rất bất an.” Oán trách dầm dẫm vào ngực Vưu Đức Ân, Hạ Tiểu Tiểu vẽ mặt tội lỗi.

“Vẫn là quên đi, không cần phải nói rõ ràng, ta lại chưa từng nói sẽ cưới nàng ấy. Không bằng ta tới gặp Lam lão gia nói một tiếng, ngày mai chúng ta liền quay về Dương Châu, ở lại đây lâu, sợ có người mỗi ngày đều ăn phải dấm chua.” Vưu Đức Ân tiếp tục chọc ghẹo.

“Đáng ghét, Đức Ân đáng ghét nhất, ta không có ăn dấm chua!” Hạ Tiểu Tiểu không đồng ý dậm dậm chân.

“Được rồi được rồi, không phải người ăn dấm chua! Là ta vội vàng muốn mang người về Dương Châu được chưa? Tiểu Tiểu, đợi sau khi trở về, nói rõ với cha ta, chúng ta liền thành thân được không?” Dù sao cha cũng chưa nói phải mang một người vợ họ Lam trở về, mang một nương tử họ Hạ trở về tốt hơn nhiều.

“Aiz nha! Đáng ghét! Có ai nói về chuyện thành thân như vậy a!” Hạ Tiểu Tiểu xấu hổ không có chỗ trốn, liền xoay người chạy vào phòng.

“Không nói như vậy thì phải nói như thế nào a? Dù sao nói hay không nói cũng giống nhau, người chỉ có thể gả cho ta.” Vưu Đức Ân cười ra tiếng, đi vào theo.

Phía sau bụi hoa cách đó không xa, Lam Tĩnh Di vẽ mặt sa sầm oán hận trừng mắt nhìn hai người bọn họ tán tỉnh nhau, ngay cả bụi hoa trước mặt bị mình ngắt thành từng mảnh cũng không hay biết.

“Lam Ngọc!” Nàng nghĩ tới một chuyện, mở miệng kêu.

“Vâng, tiểu thư.” Lam Ngọc hoảng sợ, nhìn vẻ mặt oán độc của Lam Tĩnh Di, nàng mơ hồ không hiểu sợ hãi run người.

“Người đi phân phó phòng bếp, làm một bàn đồ ăn thật ngon, buổi chiều đưa đến phòng của Vưu thiếu gia, lại tặng thêm hai vò rượu ngon!”

“Vâng, tiểu thư.”

“Còn nữa, Lam Ngọc, sau khi người làm xong việc này, ra phủ một chuyến. Ta mặc kệ người dùng biện pháp gì, đi tới tiệm thuốc cũng được, đi thanh lâu cũng được, đem về cho ta một ít tình dược! Tốt nhất là không màu không vị. Nếu trước buổi chiều không đem đến, người sẽ biết có kết quả thế nào!” Nếu đã không còn thời gian để chậm rãi ăn Vưu Đức Ân, chỉ có thể thừa dịp hắc còn chưa rời đi, nghĩ cách đem gạo nấu thành cơm, xong việc này, xem hắc làm sao mà chạy! Hừ!

“Vâng, tiểu thư, ta lập tức đi làm.” Lam Ngọc run giọng đáp.

“Còn không nhanh đi!” Lam Tĩnh Di trừng mắt.

“Vâng, vâng!” Lam Ngọc vội vàng chạy thật nhanh về phía phòng bếp, giống như là đằng sau có một cái gì đó đáng sợ đuổi theo.

29. Chương 29: Phong Nguyệt Vô Biên

Hạ Tiểu Tiểu trốn ở trong phòng không chịu đi ra, Vương Đức Ân chỉ có thể đi tìm Lam lão gia từ biệt trước. Từ chối Lam lão gia cứ mời ở lại, cũng từ chối đề nghị tổ chức buổi tiệc tiễn hành của Lam lão gia, xác định rõ ràng cự tuyệt chuyện cùng Lam gia kết thân, không để tâm tới Lam lão gia sắc mặt bất mãn, Vương Đức Ân chấp tay cáo biệt, hận không mọc được đôi cánh, lập tức mang Hạ Tiểu Tiểu về nhà thành thân.

Sau khi an bày hết thấy mọi chuyện, đèn hoa đăng cũng đã được thắp lên (nghĩa là trời tối rồi a), hắn trở lại phòng, định bụng muốn nói cho Hạ Tiểu Tiểu biết tin tốt là ngày mai bọn họ sẽ rời đi, lại kinh ngạc nhìn thấy một đám Lam gia nô tì vội vàng bố trí cái gì đó bên ngoài phòng.

“Này vị tiểu ca, xin đợi một chút, xin hỏi các người đây là?” Hắn gọi một gã sai vặt trẻ tuổi hỏi.

“Vương thiếu gia, Nhị tiểu thư chúng ta có lệnh, buổi chiều hôm nay ở nơi này của ngài bày một bàn yến tịch, chúng ta chỉ chiếu theo mệnh lệnh mà làm việc.” Gã sai vặt trẻ tuổi cung kính hành lễ, rồi lại vội vàng quay lại công việc của mình.

Lam Tĩnh Di an bài? Chẳng lẽ là nàng nghe nói chuyện hắn phải đi, đặc biệt an bài rượu tiễn biệt? Nữ nhân này, thật quá nhiệt tình. Vương Đức Ân lắc lắc đầu, đi đến trước cửa phòng Hạ Tiểu Tiểu.

“Tiểu Tiểu? Tiểu Tiểu?” Nha đầu kia, không phải sẽ cả ngày không ra khỏi cửa chứ.

“Tiểu Tiểu không có ở đây!” Bên trong truyền ra thanh âm buồn bã, chắc hẳn là đang che miệng nói.

“Người nha đầu này!” Vương Đức Ân cười ra tiếng. “Tiểu Tiểu, người đừng có cảm thấy tội lỗi mãi như thế. Ta đã cùng Lam lão gia nói chuyện, ngày mai chúng ta liền quay về Dương Châu. Người cần phải bảo trọng thân thể, ta không muốn cưới một nương tử bệnh nga. Buổi trưa có ăn cơm hay không?”

“n, có ăn.....” Nàng giống như là ăn trộm, đi ra ngoài lén lút trộm một ít đồ ăn này nọ đem về phòng.

“Lam tiểu thư thực nhiệt tình chuẩn bị rượu cho chúng ta, người cũng nên đi ra đây cùng nhau ăn đi.”

“Ta không muốn! Người ngàn vạn lần đừng nói ta đang ở đây! Nói ta đã đi ra ngoài!” Hạ Tiểu Tiểu khản trương dặn dò, nàng làm gì còn có mặt mũi nhìn Lam tiểu thư nga.

“Buổi tối không ăn gì thì làm sao chịu được?” Biểu hiện của Hạ Tiểu Tiểu làm cho Vương Đức Ân dở khóc dở cười.

“Ta mặc kệ. Dù thế nào ta cũng không đi ra ngoài! Người nếu nói với Lam tiểu thư ta ở trong này. Ta sẽ không để ý tới người!” Hạ Tiểu Tiểu nằm trên giường, phát ra lời uy hiếp từ sau cánh cửa.

“Người a người! Quên đi! Người không muốn đi ra thì thôi. Người nghỉ ngơi cho khỏe. Ngày mai còn phải sớm khởi hành. Buổi tối ta chờ cho người chút thức ăn. Người đói thì đi ra mà ăn.” Vương Đức Ân nhắc nhở rồi khẽ cười, không làm khó nàng nữa, cũng hiểu được Hạ Tiểu Tiểu đang xấu hổ.

“Biết rồi.” Nghe thấy Hạ Tiểu Tiểu đáp lại, Vương Đức Ân yên tâm quay lại bàn tiệc đã được chuẩn bị hoàn tất. Từng đĩa từng đĩa sơn hào mỹ vị đều được đặt trên bàn. Bên cạnh bàn, còn có Lam Tĩnh Di đang một tay cầm bình rượu, nhìn thấy Vương Đức Ân đến, có vẻ bối rối một chút.

“Đức Ân, người đã trở lại.” Nàng buông bình rượu, đứng dậy nghênh đón.

“n, Lam tiểu thư, người d

“Như thế nào còn gọi ta là Lam tiểu thư? Gọi ta Tĩnh Di đi. Nghe nói người ngày mai phải đi, cho nên ta liền chuẩn bị một bàn rượu nhẹ, xem như là tiễn người.” Lam Tĩnh Di ngoan ngoãn, vẻ mặt buồn bã, tựa như tiểu nương tử bị người ta bỏ rơi.

“Nga. Phiên người lo lắng.” Vưu Đức Ân gật gù đầu, chọn một chỗ cách xa Lam Tĩnh Di một chút rồi ngồi xuống, nhớ đến chuyện hồi sáng, hẳn không muốn bị người khác ăn đậu hủ nữa.

Lẳng lẳng ăn đồ ăn được một lúc, Lam Tĩnh Di nhìn không được lại mở miệng hỏi. “Đức Ân, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Người sao lại muốn đi? Cái kẻ hầu hay đi theo người đâu?” Nhìn nhìn chung quanh, thời khắc mấu chốt, nha đầu đáng chết kia, cũng dừng đột nhiên xuất hiện nha.

“Nga, ta bảo hẳn đi thu dọn đồ đạc. Còn về chuyện ta rời đi..... Kỳ thật không phải xảy ra chuyện gì. Ta ở trong phủ rất vui vẻ, chỉ là ở lại lâu ngày, sợ là sẽ làm chiêu nhân* hiểu lầm, làm chậm trễ tiền đồ của Lam cô nương. Cho nên ta cảm thấy ta trở về vẫn là tốt hơn.” Khéo léo nói mấy câu, làm cho Lam Tĩnh Di hiểu rõ, Vưu Đức Ân thật sự là không định cưới nàng. Cẩn cẩn môi, nàng cầm lấy bình rượu trước mặt, nha đầu kia không ở đây, tối nay chính là thời cơ tốt.

(*chiêu nhân: ở đây nghĩa là những người muốn tới hỏi cưới Lam Tĩnh Di)

“Nếu đã như vậy, Tĩnh Di kính người một ly, chúc người đi đường thuận lợi.” Uống đi, uống rồi xem người còn đi được không, Lam Tĩnh Di gắt gao nắm ly rượu trong tay, chặt đến mức tay hơi hơi run rẩy.

“Lam cô nương, cô nam quả nữ ở chung một phòng, vốn đã tổn hại danh dự của cô nương, cùng nhau uống rượu, lại càng không hợp quy củ, hơn nữa Đức Ân thật sự không biết uống rượu, không bằng lấy trà thay rượu, cảm ơn ý tốt của Lam cô nương.” Nói xong, Vưu Đức Ân cung kính tự rót cho mình một ly trà.

Nước trà!? Lam Tĩnh Di thiếu chút nữa thét ra tiếng chói tai, tên Vưu Đức Ân này, có phải cố ý hay không, luôn luôn đối ngược nàng! Nàng vì sao lại không nghĩ tới chuyện hạ được trong nước trà cơ chứ, thật tức chết!

“Lam cô nương?” Vưu Đức Ân cầm ly trà nửa ngày, phát hiện Lam Tĩnh Di hung hăng nhìn chằm chằm ly trà của hắn đến mức thất thần, thấy kỳ lạ hỏi. “Lam cô nương? Chén trà này có cái gì không ổn chẳng?”

“không, không sao?” Lam Tĩnh Di phục hồi lại tinh thần “Chén trà này có thể có cái gì không ổn chứ...a! đúng, đúng, ly trà không có gì không ổn, không ổn là nước trà này. Nước trà này đã lạnh, lạnh! uống vào không tốt cho thân thể, ta đi lấy thêm nước ấm, thêm nước ấm, đức ân, huynh đừng uống trước, huynh chờ ta một chút, chờ một chút!”

“Không sao....” Vưu đức ân nâng ly trà lên uống.

“Không được” Lam Tĩnh Di một phen khấn trương giành lấy ly trà, sau đó ôm bình trà hướng ra ngoài bước đi “Đức ân, huynh chờ một chút, ta sẽ quay lại ngay”

“Không....” Vưu đức ân nghĩ căn bản vốn không cần thiết, chính là lam Tĩnh Di vội vàng bước đi làm hắn không kịp nói gì, lam Tĩnh Di này, thật hài hước quá, vưu đức ân bất giác lắc lắc đầu.

Một lát sau, lam Tĩnh Di bưng trà đi vào, cái trán đã ướt cả mồ hôi.

“Đức ân, bình trà này là trà mới, huynh uống thử xem” Không đợi vưu đức ân nói điều gì, nàng tự động rót ra hai ly trà, một ly đưa cho vưu đức ân, vừa định bưng ly trà của mình lên, bên ngoài truyền đến âm thanh quát to: “Nhị tiểu thư, nhị tiểu thư?”

“Chuyện gì?” Bị người khác phá vỡ chuyện tốt, lam Tĩnh Di tức giận buông ly trà.

“Lão gia cho gọi người lập tức đến thư phòng” Người vừa đến đứng ở cửa nói.

“Bây giờ?”

“Đúng vậy, mời nhị tiểu thư đi ngay” Nói là mời, không bằng nói là mệnh lệnh, khẩu khí cường ngạnh.

“...” Sự việc như vậy thất bại trong gang tấc, lam Tĩnh Di không thể nề hà đứng lên “Đức ân, ngại quá, ta...”

“Không sao. Lam lão gia tìm người gấp như vậy, chắc là có chuyện gì quan trọng, lam tiểu thư mau đi đi. Đức ân không sao” Đức ân đứng dậy chấp tay, trong lòng hiểu được, lam lão gia chắc chắn thấy rằng không được lợi gì.

“Nhưng...” Nhìn bình rượu với bình trà trên bàn, lam tĩnh di có điểm do dự không quyết, cái đó chính là chỗ nàng bỏ thúc tình được a. Làm sao có thể mang đi? Ngoài cửa tên gia nhân thấy nàng chần chừ chưa đi, không kiên nhẫn lên tiếng thúc dục: “Nhị tiểu thư, lão gia đang đợi ở thư phòng”

“Ai...chúng ta đi thôi” Bất đắc dĩ, lam tĩnh di phải theo người đó bước đi.

Lam tĩnh di vừa rời bước, vưu đức ân đi ra đóng cửa, lại quay vào phòng ngủ.

“Tiểu tiểu, hạ tiểu tiểu! lam tiểu thư đi rồi, mau ra ngoài ăn cơm đi.”

“Ai nói dối là con chó nhỏ, ra đi nào” lời lẽ dụ dỗ, như là gọi cún con.

Tất tất tác tác âm thanh truyền đến, từ trong phòng, hạ tiểu tiểu với khuôn mặt nhỏ nhắn đầu tóc rối bay “lam tiểu thư đi thật rồi à?”

“Thật mà! Đói bụng chưa? Mau ra ăn điểm tâm, một bàn lớn toàn món ngon đấy.” Nàng vuốt vuốt tóc, nàng tiến đến gần bàn ăn, như hẩn dự đoán nàng rất đói.

“Ngô, ngon thật, ăn rất ngon” hạ tiểu tiểu miệng tác tác khen ngon, vừa lòng thở dài. Lúc trưa nàng ăn có cái bánh mì, đến giờ bụng rất đói.

Vưu đức ân chậm rãi uống trà, nhìn thấy hạ tiểu tiểu ăn ngấu nghiến đến phát ghen, liền giơ ly trà lên đến gần miệng nàng “Ăn chậm thôi, rồi, uống chút trà đi, sẽ hết ghen”

“Vâng” hạ tiểu tiểu cầm ly trà uống một hơi hết sạch, còn uống thêm một chén nữa, hạ tiểu tiểu ngồi phịch xuống ghế, xoa xoa bụng: “Thoải mái quá...”

“Vừa nhìn đã biết em lúc trưa không ăn cơm, về sau không được như vậy nữa” Không biết cái gì, rõ ràng uống hết hai ly trà, vẫn là cảm thấy miệng khô khốc, vưu đức ân rót thêm một chén, muốn làm cho đỡ khát.

“ôi khát quá, còn nước không?” mới vừa thư thả ngồi một lúc, hạ tiểu tiểu cũng thấy khát nước, tùy ý tay cầm cái ly trên bàn, uống một ngụm, sau đó kêu la thảm thiết “A, cay quá, cay quá, đây là cái gì vậy?”

“Trời ơi, đó là rượu!” Vưu đức ân hi hi cười nói, cảm thấy như chính mình uống rượu, kì quái uống trà cũng có thể say như rượu sao? Hẩn dùng đầu suy nghĩ.

“Nóng quá...” Hạ tiểu tiểu choáng váng đầu óc gục trên bàn, cả người vô lực, cảm giác cổ họng như có lửa đốt, mặt cũng như có lửa đốt, cả người đều giống như có lửa đốt.

“Nóng quá! Nóng quá!” Nàng lấy tay phẩy phẩy quạt, lại không hề có tác dụng, một trận nóng bức toàn thân nhiệt, nàng không chịu được cởi áo ra.

“Nóng, nóng quá!” Vưu đức ân cũng kêu lên, đứng lên lại gần tiểu tiểu, nhìn thấy một phần da thịt lộ ra trước mắt, hẩn giống như mất hồn đưa tay ra: “Tiểu tiểu...”

“Vâng?” Vô ý thức đáp lại một tiếng, nàng nghĩ muốn phản đối hẩn đem tay đặt trên người nàng, bàn tay nóng bỏng vuốt ve cơ thể nàng, tất cả kháng nghị của nàng hóa thành những tiếng rên rỉ, nàng trừng mắt nhìn hẩn tỏ vẻ bất mãn, cũng là như không.

“Tiểu tiểu” Giống như có điểm không đúng, tận đáy lòng hẩn có một tia thanh minh, thân thể cho đến tế bào lại kêu lên: Ta muốn, ta muốn. Thanh âm rên rỉ của hạ tiểu tiểu truyền đến, hẩn rốt cục không nhịn được găm nhẹ một tiếng, một tay ôm lấy tiểu tiểu, tiến vào phòng ngủ.

“Ưm...đức ân...” hạ tiểu tiểu bất giác vặn vẹo thân hình, cọ xát với vưu đức ân, nàng không chịu được, nàng không chịu được, chỉ có cọ xát như vậy, giống như mới có thể giảm đi một chút khó chịu.

“Tiểu tiểu, ta muốn em” Dem nàng đặt trên giường, hẩn cũng nằm đè lên trên người nàng, hôn môi nàng, lưỡi hẩn cuốn lấy lưỡi nàng, không gian mơ hồ hẩn biết hẩn cần phải làm gì.

“Đức ân...đức ân...” Không biết hẩn muốn hạ tiểu tiểu chỉ biết vô thức rên rỉ, ngồi dậy cùng hẩn cởi bỏ đi quần áo của chính mình.

Hai người cuối cùng không còn gì trên người, hẩn kích động khó có thể kiềm giữ “Tiểu tiểu...” một cái động thân, hẩn đưa hẩn thâm nhập vào bên trong nàng...

Bóng đêm bao trùm, phong nguyệt khôn cùng, hạ tiểu tiểu sau một tiếng khóc thét rớt cục cùng hấn ôm nhau trùm vào giấc ngủ say.

30. Chương 30: Hạ Tiểu Tiểu Nhiệt Tình Giống Như Lửa

Đầu choáng váng, cổ họng khô khốc, thân thể đau nhức, cả người đều đau, vào lúc rạng sáng, hạ tiểu tiểu rên rỉ thức giấc, ta muốn uống nước, nàng liếm liếm đôi môi khô rát nói. Nghĩ muốn rời giường đi lấy chén nước uống, lại phát hiện không thể cử động, cúi đầu vừa thấy, nàng hoảng hốt thét chói tai: “A....a....”. Tại sao? Người nàng lại không mặc gì cả? trước ngực còn có một bàn tay đè lên?

“Đừng ồn!” Vưu đức ân bị tiếng hét chói tai làm bừng tỉnh, nghĩ muốn kéo chăn che đi tiếng ồn, lại có cảm giác trong tay có cái gì mềm mại, cái gì vậy? Hấn từ từ nhắm hai mắt nhéo nhéo.

“Đức ân!?” hạ tiểu tiểu khiếp sợ nghe tiếng phản nản, lại nhìn sang bên cạnh thấy rõ khuôn mặt là vưu đức ân.

“Gi?” Thấy có tiếng người kêu, vưu đức ân mơ mơ màng màng mở to mắt.

“Đức ân, anh sao lại nằm ở đây?” Hạ tiểu tiểu hoảng hốt vạn phần, một tay đẩy vưu đức ân ra xa, xoay người bước xuống, lấy quần áo xung quanh mặc vội vào.

“A...” Vừa định bước xuống, chân liền truyền đến một cảm giác đau ớn làm nàng khuyu xuống.

“Tiểu tiểu?” Cảm giác ấm áp bên cạnh đột nhiên biến mất, vưu đức ân mê mê tỉnh tỉnh ngồi dậy, liếc mắt một cái nhìn thấy bên cạnh hạ tiểu tiểu quần áo xộc xệch.

“Tiểu tiểu, em sao thế?” hấn còn chưa tỉnh hấn.

“Anh...anh...em, em đi uống nước” Liếc mắt một cái

người kia không gì che đậy thân thể, hạ tiểu tiểu kinh hoảng kéo chăn bỏ chạy.

“Tiểu tiểu? A!?” Phải đứng dậy hỏi tiểu tiểu làm sao vậy, mới kinh ngạc phát hiện toàn thân mình trần trụi, sự việc đêm qua mập mờ hiện ra trong đầu, trời ơi, hấn làm sao lại như vậy? Hấn đã làm cái gì a? Vưu đức ân vội vàng khoác ngoại y, nhảy xuống giường.

“Tiểu tiểu” Hấn muốn gọi nàng đứng lại, hỏi nàng tại sao bọn họ lại...mới ra cửa phòng ngủ, liền thấy hạ tiểu tiểu đang gơ bình rượu lên chuẩn bị uống.

“Đừng uống! đó là rượu!” Hấn lúc tối đã nhắc nhở nàng.

“A, cay quá, cay quá” uống một ngụm rượu đầy, hạ tiểu tiểu liên tục nhảy nhảy, kêu khổ không ngừng. Vốn định uống cái gì cho đỡ cơn khát, kết quả cổ họng lại càng khát hơn.

“Ngốc quá, nước với rượu cũng không phân biệt được” Vưu đức ân đau lòng nhìn hạ tiểu tiểu, lên tiếng trách cứ.

“Người ta khát thôi...” hạ tiểu tiểu ủy khuất vạn phần, loại tình huống này, nàng căn bản không có tâm trí đâu để mà phân biệt nổi rượu với nước.

Một lúc sau thuốc tác dụng, khuôn mặt nhỏ nhắn hồng lên, cả thân mình chỉ quần áo xơ xài làm lộ ra chiếc cổ trắng ngần, lộ ra nhiều điểm mê người. Vẻ đẹp trước mắt làm cho vưu đức ân ý loạn tình mê: “Em mau dừng lại” sợ mình không kìm nén được hấn cố gắng lùi ra sau vài bước.

“Nóng quá” Uống cả một ly rượu, hạ tiểu tiểu cảm thấy trong bụng như có lửa đốt, ánh mắt cũng mê muội đứng lên, nhìn vưu đức ân cầu cứu, nàng đưa tay ra: “Đức ân...em nóng...”

“làm sao vậy? say rượu?” Nhìn thấy bộ dạng vô lực của nàng, hấn đau lòng tiến đến đỡ nàng.

“Em không biết...em nóng, đức ân...cứu em...” Bị những khó chịu trong người vây quanh, hạ tiểu tiểu gất gao cầu xin vưu đức ân, mắt nổi lên những giọt nước mắt đau khổ

“Em làm sao vậy?” chưa từng thấy qua bộ dạng hạ tiểu tiểu như vậy, vưu đức ân hoảng sợ không thôi, hạ tiểu tiểu vừa mới rồi còn then thùng không thôi, như thế nào lãng đãng lại biến thành tiểu yêu tinh mê hoặc người?

“Tiểu tiểu, tỉnh lại đi, rốt cục em làm sao vậy?” Hắn dùng sức lay lay hạ tiểu tiểu, nghĩ muốn làm nàng tỉnh lại.

“Đức ân...nóng....nóng....ư...” chờ mãi không thấy vưu đức ân giúp mình, hạ tiểu tiểu khó nhịn được vịn vẹo thân mình, miệng sát vào mặt vưu đức ân nói lung tung.

“Đáng chết!” Hắn không phải là thánh nhân, với tình huống này, làm sao hắn chịu được cơ chứ? Huống chi, trước mắt hắn lại là người mà hắn thích.

“Đáng chết” hắn phát ra một tiếng gầm nhẹ, đem hạ tiểu tiểu một lần nữa tiến vào phòng ngủ.

Không giống như hôm qua, lần này vưu đức ân hết sức tỉnh táo “Tiểu tiểu, đừng vội, lần này chúng ta chậm rãi thôi!” Hắn nhẹ nhàng, vỗ về thân thể mềm mại của hạ tiểu tiểu.

“Đức ân” Không biết hắn muốn làm gì, nàng lại chủ động hôn hít hắn cùng vuốt ve, miệng thỉnh thoảng phát ra những âm thanh mê người.

“Tiểu tiểu, em thật đẹp...” Lần đầu tiên cẩn thận nhìn đến hạ tiểu tiểu xinh đẹp gần thân mình, hắn yêu thích xiết chặt cánh tay, sợ hãi thân vu xinh đẹp của nàng.

Cảm giác mê mị truyền đến, hạ tiểu tiểu cũng ngồi dậy khó nhịn rên rĩ: “Đức ân...em khó chịu quá...” khó chịu quá, nàng rất muốn...”

“Ta đến đây, tiểu tiểu, cảm nhận ta” Không đành tâm tra tấn nàng thêm, hắn chậm rãi tiến vào bên thân thể của nàng, cảm giác sung sướng không thể không chế “Tiểu tiểu, em là của ta...”

Hai con người lại tiếp tục triền miên, đến tận lúc trời sáng hẳn, hắn tuôn trào tất cả vào bên trong nàng “Tiểu tiểu, ta yêu em...”

“n ân...” nàng thét chói tai tên hắn hô lên, òa khóc, sau đó mệt mỏi ngủ thiếp đi.

Vưu đức ân vỗ nhẹ vào khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng, nhìn nàng mơ hồ, trong lòng thập phần nghi hoặc, tiểu tiểu vốn đơn thuần đáng yêu, không ràng buộc, tuy nhiên hắn cũng thực thích bộ dáng nhiệt tình của nàng vừa rồi, nhưng việc này không bình thường chút nào, chính là buổi tối hôm qua, hắn tựa hồ như cũng không thể khống chế được bản thân, đủ loại dấu hiệu biểu minh, tình trạng của hắn và hạ tiểu tiểu trong sách nói là bị trúng thuốc.

“Hỗn đản!” Vưu đức ân nghiêng rằng, rốt cục là ai làm? Đột nhiên nhớ ra vừa rồi hạ tiểu tiểu thái độ rất khác, hắn cẩn thận đứng dậy mặc quần áo vào, đi đến phòng khách cầm bình rượu lên xem xét, nghĩ lại....tối hôm qua, tiểu tiểu cũng có uống ở bình rượu này, chỉ có điều hắn không uống rượu, a chẳng lẽ...vưu đức ân lại cầm lấy bình trà, cẩn thận suy nghĩ.

Cẩn thận mang theo bình rượu và bình trà, vưu đức ân đánh thức người hầu đang ngủ gật ngoài phủ “Người bây giờ cầm hai bình này, chớ để lẫn vào thứ khác, mang đến cho một thầy thuốc hoặc là một dược y hỏi xem trong bình rượu và trà này có gì ở trong đó? Cẩn thận đừng để cho người ở lam gia biết, kiểm tra xong rồi về báo cho ta biết ngay”. Hắn dặn dò cẩn thận.

Hắn tuy ít khi đi ra ngoài cũng ít kết giao bạn bè, nhưng mà hắn không phải là kẻ ngốc, nếu đúng như những điều hắn nghĩ tất cả những việc này đều là do lam tĩnh di kia đồ trò quỷ.

Một canh giờ sau, người hầu mang theo kết quả về bẩm báo: “trong trà cùng rượu kia đều có thuốc tình dục dược”

“Quả nhiên!” Vưu đức ân hừ lạnh một tiếng, đây chắc chắn là thủ đoạn của lam nhị tiểu thư, thật là cao minh, thiếu chút nữa mắc bẫy của nàng, hay cho một khuê tú! Hay cho một lam tĩnh di! Ý định gao nấu

thành cơm buộc hần phải lấy nàng sao? May thật! thật là phải cảm tạ lam lão gia rất nhiều, bằng không, hần chắc chắn sẽ bị ép buộc lấy cô gái ác độc đ

“Mọi thứ chuẩn bị tốt rồi chứ?” Hần lạnh lùng mở miệng.

“Thiếu gia, đều đã được chuẩn bị đầy đủ, xe ngựa cũng đã được chuẩn bị ạ!” Người hầu cung kính trả lời.

Đi vào phòng nhìn thấy hạ tiểu tiểu vẫn đang ngủ say trên giường, ân ái cả một đêm làm nàng quá mệt mỏi. không đành lòng đánh thức nàng dậy, vưu đức ân bế cả tiểu tiểu bọc trong chăn, thấy cơ thể không bị lộ ra ngoài, bế nàng ra khỏi phòng.

“Chúng ta đi!” cái nơi này hần một chút cũng không muốn ở lại.

“Vâng, thiếu gia” Tên gia nhân nhìn thấy hần bế nữ nhân trong lòng, thông minh không nhiều chuyện.

Vừa ra khỏi cửa lớn, đã nghe thấy tiếng lam tĩnh di tấn tới: “ đức ân, đức ân” nàng chảy một mạch, một nhọc ho sù sụ.

“lam tiểu thư, chúng ta vốn không có quan hệ gì, xin hãy xưng hô là vưu thiếu gia!” Vưu đức ân không ưa chỉ liếc nàng một cái.

“Ách?” tại sao thái độ của vưu đức ân lại như vậy? làm cho lam tĩnh di một phen hoảng sợ “Đức ân, huynh làm sao vậy?” Chỉ có một đêm, tại sao thái độ lại thay đổi như vậy? đêm qua nàng bị cha trách mắng một chút, bắt nàng không được nhập vưu phủ, còn không cho đi đâu, khiến cho mọi kế hoạch của nàng đều bị làm cho rối loạn! chẳng lẽ vưu đức ân hần....

Đột nhiên phát hiện trong lòng ngực vưu đức ân có ôm một người, tuy không nhìn rõ mặt, nhưng mái tóc dài lộ ra bên ngoài, lại rõ ràng đó là một nữ nhân, đó là hạ tiểu tiểu? Lam tĩnh di kinh dị ngẩng đầu: “Đức ân, huynh ôm ai? Các người...” Chẳng lẽ nàng làm mọi việc để kẻ khác hưởng sao?

“Đúng vậy!” Hiểu ra lam tĩnh di muốn hỏi cái gì, vưu đức ân thoải mái trả lời “Còn muốn cảm ơn lam tiểu thư đã giúp hoàn thành tâm nguyện” Hần nhìn cái mặt nàng đang biến đổi liên tục.

“không...” lam tĩnh di thét chói tai “Các người tại sao có thể, tại sao có thể

“Tại sao lại không thể? Cảm tạ lam tiểu thư giúp đỡ, làm cho vưu phủ quyết ý mang nàng về thành thân. Lam tiểu thư, xin cáo từ.” Vưu đức ân khinh bỉ nhìn nét mặt thất sắc của nữ nhân trước mặt.

“Không! Huynh không được đi! Ta phải gả cho huynh, ta phải gả cho huynh” Lam tĩnh di tâm tình hoảng loạn chặn đường đi của vưu đức ân.

“Lam tiểu thư, nếu người còn ngăn cản, đứng trách ta sẽ đem mọi việc báo cho lam lão gia, chiêu cáo thiên hạ, làm cho mọi người đều biết hết việc làm tốt đẹp của đệ nhất mỹ nữ hàng châu!” Chán ghét lưu đức ân giống dục nói, vưu đức ân bế hạ tiểu tiểu qua lam tĩnh di, ung dung đi ra khỏi cửa lam phủ.

“Tiểu tiểu, chúng ta về nhà!” hần nói khê với người đang ngủ say không biết trời đất gì, nhẹ nhàng đem nàng đặt ở trên xe.

31. Chương 31: Vấn Đề Trong Đêm Tân Hôn

Rời nhà ba tháng vưu thiếu gia đã trở về! Rời nhà ba tháng vưu thiếu gia đã trở về!

Mọi người vưu phủ chạy vào đi thông báo, vưu lão gia mang theo tâm trạng như bị rơi xuống đất.

“Xú tiểu tử này, còn biết trở về?” ông tức giận vỗ cái bàn.

“Lão gia cẩn thận đau!” Bên cạnh quản gia vưu ba hảo tâm nhắc nhở.

“Hừ” nghe lời nhắc đau tay, vưu lão gia một mông ngồi xuống, thở thở hổn hển.

“Vưu ba, người nói xem có phải tiểu tử vưu đức ân này càng ngày càng quá phận! Ta sai hắn đi cưới lam tiểu thư, hắn không cưới, lại trở về! Nó đã đi rồi còn trở về, đường từ hàng châu đến dương châu đâu có xa xôi gì, hắn thế mà đi ba tháng mới quay về, người nói xem có phải nó muốn làm ta tức chết mới vừa lòng!”

“Lão gia” Vưu ba thấy tâm trạng tức tối của vưu lão gia đang định buông lời an ủi lão gia đáng thương lại nhìn thấy thiếu gia ôm một người đi tới.

“Cha...” vưu đức ân vẻ mặt hạnh phúc tươi cười gọi.

“Xú tiểu tử này! Người còn biết trở về!” nhìn thấy nhân vật chính, vưu lão gia càng thêm tức tối rít lên như sấm.

“Con thật sự không muốn về đâu, nếu không phải vợ yêu của con có bầu, con còn định đi du ngoạn vài ngày nữa!” Vưu đức ân vừa cười vừa nói.

“Cái, cái gì?” vưu lão gia há mồm cứng lưỡi

“Vợ yêu của con, cái người vợ này, có bầu a” Vưu đức ân nâng nâng cánh tay ý bảo vưu lão gia xem trong ngực hắn, trong ngực đang ôm một tiểu nữ nhân.

“yêu! Có bầu?” Tin tức này quá sức chấn động, vưu lão gia hoàn toàn như một con gà ngốc nghếch.

“Tiểu tiểu? còn không chào cha?” Vưu đức ân nhìn thấy vưu lão gia bị dọa cho sững sốt, liền hạ tay, cẩn thận buông tiểu nữ nhân trong lồng ngực.

“lão gia...” Hạ tiểu tiểu cúi đầu ngượng ngùng cúi chào.

“hạ nha đầu?” vưu lão gia ngây ngốc nhìn hai người trước mặt mình, không biết nên phản ứng như nào.

“Cha, tiểu tiểu đã mang trong mình đứa nhỏ của con, con mới đem nàng trở về để dưỡng thai” Vưu đức ân kiêu ngạo ôm hạ tiểu tiểu nói. Vốn là hắn tính từ lam gia một mạch về dương châu, chính là trên đường, hắn nhất thời không chịu được, bị dáng vẻ đang ngủ của tiểu tiểu quyến rũ, làn da trắng lộ ra trước mắt, nhìn không được đem nàng ăn sạch mọi chỗ, không đành lòng nhìn nàng mệt mỏi, đành phải tìm nhà trọ nghỉ ngơi.

Vì thế dọc đường đi, hắn luôn nhất thời không kiềm chế được, làm hạ tiểu tiểu mệt mỏi thở gấp liên tục, để bồi thường cho nàng quá mệt mỏi, hắn quyết định đem nàng đi du ngoạn khắp nơi, tiện thể cũng hưởng thụ cuộc sống ngọt ngào. Nhưng vài ngày trước, vốn đúng lúc hai người đang ngọt ngào ngọt ngào, hưởng thụ cảnh sắc, hạ tiểu tiểu đột nhiên biến đổi sắc mặt, nôn mửa không dứt, làm hắn một phen hoảng sợ đưa nàng đến thầy thuốc, lại thêm thầy thuốc báo cho hắn một tin sững sốt: Tiểu tiểu có thai.

Nghĩ đến trong bụng tiểu tiểu có một tiểu tử, có một tiểu sinh mệnh đang tồn tại, vưu đức ân không dám mang nàng đi du ngoạn thêm nữa. Mau chóng sai người đánh xe về phủ, sợ đi nhanh lại ảnh hưởng đến tiểu tiểu cùng đứa nhỏ trong bụng, lại ra lệnh cho xe ngựa đi với tốc độ chậm như cũ, cho nên vì vậy bọn hắn mới lâu về đến phủ.

“Con nói thật chứ? Hạ nha đầu đã có thai? Đã có cốt nhục cho vưu gia?” Vưu lão gia quả thật không giám tin, ông không tưởng tượng được trong bụng hạ tiểu tiểu ngốc nghếch lại có đứa nhỏ là cháu của ông.

“Đương nhiên là thật rồi, việc này có thể nói dối sao? Thầy thuốc đã chẩn khám mà?” Vưu đức ân kiêu ngạo gật đầu khẳng định.

“con, con là tên tiểu hỗn đản! hỗn đản, hỗn đản!” Vất vả để tiêu hóa những tin kinh hãi, vưu lão gia vui sướng nhảy dựng lên, một bàn tay hướng phía ót của vưu đức ân đánh một cái.

“Đau quá, cha, người điên à?” Vưu đức ân nhăn mặt kêu thảm thiết.

“Con mới điên! Con đúng là tiểu hỗn đản! hạ nha đầu trong người như vậy con còn mang nó đi khắp nơi! Con thật sự là không muốn sống à! Hỗn đản, hỗn đản!” Đứa con này một chút cũng không giống ông, không biết yêu thương bà xã.

“Quản gia, nhanh đi chuẩn bị, vưu phủ ta ngày mai phải mở yến tiệc, cho đức ân cùng tiểu tiểu cử hành đại hôn lễ! nhất định phải long trọng!”

“Vâng vâng, tiểu nhân biết rồi!” quân gia lưu ba nhanh nhẩu tuân hành, thiếu gia bọn hắn rút cuộc cũng lớn thành người.

Đêm tân hôn, hạ tiểu tiểu một mình thân nhẹ nhàng khoan khoái trên giường, lật xem cái gì, miệng thỉnh thoảng tràn ra tiếng kinh hô: “nha....như thế nào có thể như vậy...a nha...trời ơi...”

“tiểu tiểu, em làm gì vậy?” vưu đức ân thật vất vả đào thoát khỏi bàn ti rượu, nhanh nhanh chóng chóng chạy về phòng, liền thấy tiểu thê tử của hắn đầu không đội mũ phượng, ngồi ở trên giường vừa ăn cái gì vừa xem cái gì đó.

“A? không, không có gì” Hạ tiểu tiểu bị hoảng sợ, liền đem thứ gì trong tay nhét vào gối, với khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng bước xuống giường: “anh sao sớm thế đã về phòng?” Nàng nghĩ, tiệc rượu kia chắc phải lâu mới kết thúc.

“ở đó có cha ta rồi, ta về phòng trước. sao vậy? tiểu tiểu nhà chúng ta không muốn nhìn thấy ta sao?” Vưu đức ân vẻ mặt bi thương biểu tình.

“Không phải đâu...” Nàng là muốn xem bức thư kia thôi.

“Tiểu tiểu, em không ngoan nha” Vưu đức ân lắc lắc đầu ngón tay, không nói lời nào tiến gần mép giường “Em đang xem cái gì vậy? sao lại muốn giấu ta?” Nói xong lấy tay sờ sờ xuống dưới gối của hạ tiểu tiểu tìm đồ vật.

“A, đưa đây, đưa đây, đừng xem!” hạ tiểu tiểu kinh hoàng với lấy.

“Tiểu tiểu, không ngờ em lại nhiệt tình đến vậy nha” Vưu đức ân thuận thế ôm nàng đè trên giường, không để ý đến phản kháng của nàng, mở quyển họa sách (một loại sách trong có tranh vẽ) nhất thời mặt đỏ lên.

“Hạ tiểu tiểu, đây là cái gì?” Hình ảnh trong đó là nam nữ khóa thân ở mọi tư thế, làm cho người ta, làm cho người ta đầu óc sung huyết.

“là...là tử duyên cho em...nói là làm đó...” Hạ tiểu tiểu lúng ta lúng túng.

“Này đầu độc nữ nhân...”Vưu đức ân thấp giọng nguyên rửa, ánh mắt lại khó có thể rời đi khỏi bức họa kia, trời ơi, đó là, đó là....hắn nhất thời dục hỏa dâng lên.

“Khụ...tiểu tiểu, nếu tử duyên đã có lòng như vậy, chi bằng, chi bằng...chúng ta thử xem?” Từ lúc biết nàng có thai, hắn không dám động vào nàng, đã muốn đã lâu đã lâu, hắn chịu đựng thật là vất vả...”

“Thử cái gì?” Hạ tiểu tiểu đã che kín cả mặt mũi.“Em nói gì?” đem nàng đặt trên chỗ đó của mình, hắn dần dần đưa đẩy làm cho nàng chính mình cảm giác.

“Đáng ghét!” Tư thế lạ này, làm cho người nàng không khỏi tỏa khí nóng giật giật người.

“Tiểu yêu tinh...” lần đầu ở tư thế này, vưu đức ân có điểm khó khống chế, nhanh chóng cởi bỏ quần áo của cả hai người.

“Đức ân, anh...” hạ tiểu tiểu hoàn toàn không biết nên làm gì, đức ân hắn, đột nhiên trở nên vội vàng.

Không đợi tiểu tiểu phản ứng, đức ân xoay người đem nàng đặt dưới thân mình, thật cẩn thận tránh đi bụng nàng, tiến vào trong nàng, âm thanh rên rỉ...

“Tiểu tiểu” sắp đến lúc bùng nổ, vưu đức ân liền nhớ ra chuyện gì quan trọng, hắn dừng hẳn đưa đẩy.

“Đức ân?” Không thấy hắn giải phóng hạ tiểu tiểu bất mãn vắn vẹo thân mình.

“Tiểu tiểu, em đang có thai, chúng ta như vậy có hay không...” Vội vàng dừng lại khiến cho người ta điên cuồng đích thân mình, không để ý đến mồ hôi đang chảy ròng ròng, vưu đức ân nghi nghi hoặc hoặc nói ra những điều trong đáy lòng nghĩ vẩn.

“Không cái gì?” hạ tiểu tiểu không hiểu đang trong thời khắc như vậy hắn muốn hỏi cái gì?

“Chính là, chính là, chúng ta lại làm như vậy, em còn có thể mang thai nữa? ta đây làm một lần, em mang thai một đứa, làm thêm một lần, lại có thêm đứa nữa, đứa trong bụng còn chưa sinh ra đã có thêm một đứa khác, rồi bụng em có nhiều đứa nhỏ có thể hay không giống như trùn nhơ?”

Nho? Chùm nho? Chùm đứa nhỏ? Như là từ trong bụng sinh ra một, hai, ba, bốn, vô số đứa nhỏ, hạ tiểu tiểu hoàn toàn bị tưởng tượng của chính mình hù dọa.

“Em không muốn sinh nhiều như chùm nho! Không muốn, anh mau tránh ra, tránh ra!” nàng cực lực vạy vẹo thân mình, muốn từ bên dưới vưu đức ân thoát đi, lại càng thêm kích thích hắn.

“Em đừng giãy nữa...đng chết...” Vưu đức ân rốt cuộc không chịu được thứ kích thích ma nhân này, hung hăng xỏ xuyên qua nàng “Tiểu tiểu, ta yêu em...” phóng thích xong, hắn nghĩ rằng, chùm nho thì chùm nho, chỉ cần là đứa nhỏ của hắn và tiểu tiểu là được...

“Ừm...em cũng yêu anh...” bị đoạt đi thần trí, hạ tiểu tiểu mơ hồ đáp lại, nhưng trong lòng lại nhớ đến: ta không muốn sinh nhiều như chùm nho!

Như vậy, rốt cục vưu đức ân cùng hạ tiểu tiểu sinh đứa nhỏ như nào? Sinh mấy đứa? có sinh nhiều như chùm nho? Vậy chỉ có mười con trắng nữa mới biết...

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/nha-hoan-co-diem>